مئخاني جي ماڳ تي

(شاعري)

صوفي فقير مظفر علي مهيسر رح

سهيڙيندڙ:

ڊاڪٽر خادم ڏهوٽ "خالق"

HAMA UST
همه اوست

مئخاني جي ماڳ تي (شاعري)
ڪلام
صوفي فقير مظفر علي مهيسر رح
سهيڙيندڙ:
ڊاڪٽر خادم ڏهوٽ "خالق"
HAMA UST
همه اوست

مئخاني جي ماڳ تي

(شاعري)

شاعر:

فقير مظفر علي مهيسر رح

سهيڙيندڙ:

ڊاڪٽر خادم ڏهوٽ "خالق"

HAMA UST
همہ اوست

اي 3، ٽئين منزل، سِوِڪ سينٽر، خيرپور -66020، سنڌ، پاڪستان

سڀ حق ۽ واسطا محفوظ

ڪتاب: مئخاني جي ماڳ تي
موضوع: شاعري
شاعر: فقير مظفر علي مهيسر رح
سهيڙيندڙ: ڊاڪٽر خادم ڏهوٽ ”خالق“
ڪمپوزنگ ، لي آئوٽ
۽ ٽائيٽل ڊزائن: راحيل ٻڙدي
ڇاپو پهريون: جولاءِ 2025ع
تعداد: هڪ هزار (1000)
ڇپائيندڙ: هم اوست
ڇپيندڙ: عزيز پرنٽرز، ڪراچي.
قيمت: 1,000 روپيا

Maikhane Je Maagg Ty
[Poetry]

Poet: **Faqeer Muzafar Ali Mahesar**
Compiled by: **Dr. Khadim Dahot “Khaliq”**
Composing, Layout
& Title Design: Raheel Burdi
1st Edition: July 2025
Quantity: 1000
Publisher: Hama Ust
Printer: Aziz Printers, Karachi.
Price: Rs. 1,000

ISBN 978-969–23964-1-6
9 789692 396416

صوفي مظفر قادري
تصوف، شاعري، ۽ وجداني موسيقيءَ جو روشن مينار

صوفي مظفر قادري سنڌ جي انهن عظيم روحاني شخصيتن مان هڪ آهن، جن پنهنجي حياتيءَ کي عشقِ الٰهي، فنِ موسيقي ۽ فکرِ تصوف سان جوڙي، پنهنجي وجود کي هڪ اهڙي درگاهه بڻايو، جتي روح کي سڪون ۽ دل کي قرار ملي ٿو. هو سال 1962 ۾ ضلعي خيرپور جي ڳوٺ رفيق مهيسر ۾ حافظ غلام علي بن محمد وارث مهيسر جي گهر ۾ پيدا ٿيا. سندن والد پرائمري اسڪول جو استاد هيو ۽ خيرپور ۾ پير جو ڳوٺ جي درگاهه پير پاڳاري جو مريد هو.مظفرفقير ابتدائي تعليم پنهنجي ڳوٺ ۽ پوءِ گورنمينٽ ممتاز ڪاليج خيرپور مان مڪمل ڪيائون.

سندس زندگيءَ جو سفر دنياوي تعليم کان وٺي روحاني سڪون تائين هڪ اهڙي راهه هئي، جتي عقل خاموش ٿي وڃي ٿو ۽ دل محبوب جي عشق ۾ ڳالهيون ڪري ٿي. پاڻ ننڍپڻ کان ئي موسيقي ۽ وجداني ڪلام جو شوق رکندڙ مظفر فقير، سماجي روين، گهر جي مخالفت، ۽ زماني جي تنقيدن جي پرواهه نه ڪندي پنهنجي راهه اختيار ڪئي، جيڪا درويشي، بي نيازي، ۽ وحدت الوجود جي راهه هئي. هو موسيقيءَ کي فقط فن نه، پر روح جي عبادت سمجهي، پنهنجي آواز سان صوفيانه شاعريءَ کي جيئاريو. سندن پيءُ جي مخالفت جي باوجود هن موسيقيءَ، ناچ، ۽ وجد کي پنهنجي عشق جي اظهار طور قبوليو ۽ پوءِ درگاهن جي فضا ۾، دنبوريءَ جي ڏنن تي، محبوب جي نالي سان سُر لڳائيندو رهيو. سندن پيءُ کي موسيقي ۽ صوفي

گيت ناپسند هئا، نتيجي ۾ سندن پيءُ کين چيو تہ ”جيستائين تون موسيقي ۽ ناچ نہ ڇڏين، تيستائين گھر نہ اچجانءِ“.حافظ احمد مهيسر، مظفر فقير جو پڙ ڏاڏو هو. مظفر فقير درگاھ امباھ شريف، لکي جي سجاده نشين سيد بگن شاھ جيلانيءَ جو مريد ٿيو ۽ دست بعيت ڪيائين. سيد بگن شاھ ولد داتا ولايت شاھ جيلاني (ولايت علي شاھ جيلاني) (1911_1982ع) امباھ شريف لکي، شڪارپور جا آهن. فقير مظفر سائين پنهنجي مرشد جي خدمت ڪئي ۽ خرقہ خلافت حاصل ڪيائين. مظفر فقير سنڌي، اردو ۽ سرائڪي زبان جو صوفي شاعر آهي، سندس اڻ ڇپيل ڪم موجوده سجاده نشين وٽ محفوظ آهي. فقير مظفر سائين پنهنجو قلمي نالو ”مظفر“ استعمال ڪيو اٿائون. هو هڪ سنو موسيقار ۽ ڳائڻو پڻ هيو. فقير مظفر سائين وحدت الوجود ۽ همہ اوست جي تصورن جو پابند ۽ مبلغ هو، جيڪي سندس شاعريءَ جا موضوع آهن. مظفر فقير جي شاعريءَ جو مرڪزي محور ”وحدت الوجود“ ۽ ”همہ اوست“ جا تصور آهن. هو اهو درويش هو، جيڪو لفظن ۾ جهان سمايل رکندو هو. سندس شاعري صرف پڙهڻ لاءِ نہ، پر اورائڻ، ڳائڻ، ۽ محسوس ڪرڻ لاءِ آهي. موسيقيءَ سان سندس ناتو صرف ساز ۽ آواز تائين محدود نہ هو، بلڪ اها وجد جي اهڙي ڪيفيت هئي، جنهن ۾ هو پاڻ لڃائيندو هو، ۽ ٻيا لڃائيندو هو.

پاڻ متقي درويش ۽ صوفي بزرگ آهن. کين ننڍپڻ کان ئي موسيقيءَ جو شوق هو ۽ صوفياڻي گيت ڳائڻ جو شوق هو. مظفر فقير جا ٻہ شاگرد هئا. هڪ مظفر علي بيسر (سندن پٽ) ۽ ٻيو بيبي مراد خاتون مهيسر، ڪمال ديرو،، گمبٽ. هوءَ هڪ درويش (فقيرياڻي) هئي، فقير مظفر سائين وٽ اڪثر ايندي هئي. سندس همعصر ۽ صحبتن ۾ شامل هئا . محي الدين اعجاز شاھ راشدي (1929ع _1998ع) سعيدآباد، مٽياري، فولاد فقير شر (عبدالحق قادري) (1867ع _ 1967ع) نري ميرواھ، علي محمد فقير ٽالپر (1907_ 1979ع) ٽالپر وڏا، ڪرم ٽالپر (فقير قادر بخش ”ڪرم“ قادري (وفات 1938ع) ٽالپر وڏا، محمد پريل پيٽي (فقير محمد پريل قادري) (1930 _ 2020ع) سڳيون ۽ غلام رسول ڏيٿو (فقير غلام رسول علاب، سروري قادري (1930_1984) درگاھ لونگ فقير، ،خيرپور.

مظفر فقير 17 نومبر 2017ع تي پنهنجي محبوب سان گڏ وڃڻ لاءِ روانو ٿيو، کين ڳوٺ رفيق مهيسر، تعلقہ ڪنگري ضلعي خيرپور ۾ دفن ڪيو ويو. فقير مظفر سائين کي ٻن پٽن جو اولاد هئو. جن ۾ هڪ جو نالو ظفر علي مهيسر ۽ ٻئي جو نالو معظم علي آهي. سندن فرزند ظفر علي سجاده نشين ٿيو، جيڪو پڻ سنو صوفي شاعر آهي، پنهنجي لاءِ قلمي نالو ”بيسر“ استعمال ڪيو اٿن.

صوفي مظفر قادريءَ جو ساليانو عرس قمري ڪئلينڊر جي هر صفر جي 29 تاريخ تي ملهايو ويندو آهي

ڊاڪٽر خادم ڏهوٽ ”خالق“

سلسلہ صوفي القادري، الاويسي، الا مولويا، الصديقيا.

فقير مظفر سائينءَ جي صوفي شاعريءَ ۾
عشق، وحدت ۽ انسانيت جو پيغام

فقير مظفر سائين سنڌ جو بيباڪ فقير صوفي شاعر سنڌ ڌرتي الله وارن فقيرن بزرگن صوفين جي ڌرتي آهي. جتي سچل سرمست شاه سائين بيدل سائين داتا فيض درياه سائين جهڙن سرمست فقيرن پيار پريت محبت امن هيڪڙائيءَ جو پيغام ڏنو آهي انهن منجهان فقير مظفر جن به صف اول نظر اچن ٿا ۔ جن عالم انسانيت کي محبت جو درس ڏنو آهي ۔ سنڌ ڌرتي اهڙن سرمست عاشقن سان سرشار نظر اچي ٿي جن پنهنجي پيغام جي ذريعي انسان ذات کي محبت امن پاڻ سڃاڻڻ هيڪڙائيءَ واري ڳالھ تي ڌيان ڇڪايو آهي ۔

مونکي نهايت بيحد خوشي محسوس ٿئي پئي منهنجي مرشد پاڪ ۽ والد فقير مظفر سائين جن جو پهريون رسالو "مئخاني جي ماڻ تي " آشڪار ٿيو آهي

فقير مظفر سائين جن بہ سنڌ جا سرمست فقير آهن جن جي رندانہ ڪلام ۾ الاهي عشق جو رنگ واضع نظر اچي ٿو سندن جو سمورو ڪلام همہ اوست جي نشاندهي ڪري ٿو ۔

پاڻ سنڌي سرائڪي اردو ريختي ۾ پڻ ڪلام چيو اٿن ۔ سندن ڪلام ۾ واضع طور پاڻ سڃاڻڻ جي تلقين نظر اچي ٿي ۔ فقير سائين جن جو ڪلام نهايت آسان ۽ سڌو آهي اها خصوصيت ڪيس اجان وڌيڪ آساني ڪري ٿي ۔ ٻي هڪ ڳالھ آ۽ واضع ڪيان تہ مڪمل ڪلام روپن جي صورت ۾ موجود آهي ۔ ڪا ڪافي بغير روپ جي نہ آهي مخلتف راڳڻين ۾ لکيل آهن ۔ جن ۾ سنڌ جون قديم ديسي راڳڻيون صف اول آهن ۔ جن ۾ جهنگلو بروو ڪوهياري لوڙائو سورٺ ۽ وڌيڪ ٻين وڏن راڳن تي پڻ مشتمل نظر اچي ٿو ۔ ۽ وري جيڪڏهن سندن جي شعرن تي نظر وجهبي تہ ڪافي سر

ملن ٿا ۔ جن ۾ راڳو سسئي مارئي سورٺ ڪاموڏ رامڪلي پوربي وغيره ڪافي سارن سر تي مشتمل نظر اچي ٿو ۔ پاڻ ڪافي گهڻي قدر لکي اٿئائون جيڪا پنهنجي فني ۽ فڪري حوالي سان الڳ حيثيت رکي ٿي ۔ ڪلام ۾ تصوف جي مشڪل ترين مضوعن کي سادي نموني سمجهايو ويو آهي جنهن ۾ روحاني رمزون ۽ عشق الاهي جا ماڻ پريل آهن فقير مظفر سائين جن جو پيغام امن پائيچاري پاڻ سجاڻ هيڪڙائي جو پيغام آهي ۔ سندن جو ڪلام حلاجي حال تي آهي همہ اوست وحدت الوجود جي راھ گامزن آهن پاڻ فرمائن ٿا:

انالحق آواز منهنجو موج مان منصور مان
ڪيئن ڏيکاريم ڪوه تي موسي کي تجلو نور مان
مظفر مئخاني ماڳ تي هردم آهيان حضور مان
اهڙا رندانہ خيال هر شعر ڪلام سان لبريز آهن

فقير سائين جن جي ڪلام تي تحقيق ٿيڻ کپي تہ جيئن ان مان لاڀ حاصل ڪري سگهجي تہ جيئن تصوف تي تحقيق ڪندڙن کي آساني ٿي ۔

تمام بيحد شڪر گذار آهيان ڇپائيندڙ همہ اوست پبلشر ۽ انهن جي ٽيم خصوصن سائين صوفي خادم حسين "خالق" جن جو جن هي ڪلام کي ڇپائي فقر جي هٿن تائين پهچايو

فقير معظم علي مهيسر

فقير ظفر علي مهيسر " بيسر "

* 1 *

سالڪُ سوري ساز وري آيو ويجهڙو،
تندن جي تنوار ۾ رڪيل آهي راز،
وٺي سوز گُداز، مظفر سر ڏي مڱڻهار ڪي

* 2 *

سر وٺ سرهو تي موت مَ مڱڻهار
ٻولي ٻاجهاري ڪئي تندن جي تنوار،
مظفر انهيءَ مهل هيءَ ٻيجل ڪئي ٻاڪار،
ڪپي ڏي ڪاپار، تہ موٽي وجي مڱڻو

* 3 *

سالڪ ڪرايو ساز ڪي جهاڻ جو جنسار،
ڪٽي ڪرت ڪلهي تي آيو مڱڻهار،
تنهنجي تندن جي تنوار، مظفر مون مستان ڪيو

* 4 *

موٽ مَ مڱڻهار جو گهرڻو اٿئي گهرُ،
حاضر منهنجو هيءُ آ سسيءَ سوڏو سِرُ،
الاهي امر، مظفر مون منظور آ

* 5 *

الله جي اسم جو وٺي آيس نانءُ،
مَهُتُ لهي موٽي وجان ڏاتر ڏي ڪو ڏانءُ،
اچي تڏهن آءُ، صدا هنئين سر جي

* 6 *

صدا هنيم سر جي موٽي ڏي تون مان،
گز هٽي گرنار ۾ ڦهري هنيءَ ڪان،
مظفر هڪڙو سان نہ، سو سرهجن صدقو ڪيان.

*7 *

وري ساز وڄائيو ڪري سالڪ هيءُ صلاح ،
تنهنجي دولت ڏن جي ڪانهي مون پرواھ،
سرجو سوالي آهيان، وڏي ڏي تون واھ،
ٻيجل تنهنجي ٻوليءَ تان صدقي ساھ پساھ،
ڪارڻ رب الله، سر ڏنم صدقو ڪري

* 8 *

ڪعبي وڃن ڪيئن جن ڪعبو ٿيو ڪول،
مظفر ويهي مئخان ۾ ٻولي وحدت ٻول،
ٻئي نہ ڪنهن هنڌ ڳول، اٿئي ڪعبو تنهنجي قلب ۾

* 9 *

عشق هادي دامن وچ ميڏي ويکو سرت سنڀالا،
بيرنگي وچون رنگ وکيندا ڪرڪي ناز نرالا،
مظفر وچ مئخاني دي رکين وحدت خاص خيالا،

* 10 *

احد احمد ڪي ڪيو وچون جنين ڏار،
ميم مان معلوم ٿيو انهو هي اسرار،
مظفر انهيءَ مام ڪي ڪيو عاشق اظهار،
هُوخوديءَ ڪيا خوار، هِنن حق ڏٺو هر جاءِ تي

* 11 *

پهچ پير پلڪ ۾ جيلاني اچي جهٽ،
دفتر ۾ داخل ڪيو آ حسيني تنهنجي هٽ،
ڪلئي ڪشالا ڪَٽ، مظفر چئي مسڪين جا

* 12 *

ميران شاهه مدد تي اچي نالائق نواز،
غوث صمداني غور ڪر آ، رب جو توتي راز،
عشق جو امداد ڪري بخش بره بياض،
فقر شاهه فياض، آيو مظفر جو مهندار تي

13

عاشق عيدان ڪن پي جام الستي،
نعرو هنيائون نينهن جو موج وني مستي،
ونحن ويجهو وستي، مظفر تن مئخان ۾

* 14 *

اندن ڪئون الله ڏسڻ ۾ ٿيو ڏور
ونحن اقرب ويجهڙو حاضر منجهه حضور
اکين وارن ايءُ ڏنو، نٽين نظر نور
مظفر ٿيو مخمور حق موجود پسي جو جاءِ تي

* 15 *

پيهي پنهنجو پاڻ ۾ وجائج وجود،
خلق آلادم عليٰ صورت تنهن کي ڪر سجود،
هر جاءِ حق موجود، مظفر پسي مستان ٿيو.

* 16 *

غير نه پائئين ڪو بيو آدم سمجهه الله،
اولي عبديت جي ويساهه وجهه الله،
سو جهي ساهه پساهه، مظفر سي معلوم ڪيو

* 17 *

جهاتي پائي جيءَ ۾ پنهنجو سجاتئون پاڻ،
موتو قبلل انت موتو مظفر جاتئون جاڻ،
آدم جي اهجاڻ، پاڻ کيائين پڌرو

* 18 *

جي مون ساعت هڪڙي دلبر ٿئي دور،
مظفر سري نہ مور، پسڻ بنان پرينءَ جي

* 19 *

سفر ساموندي هليا ماريو مون وجن،
چوڙي بيڙا سير ۾ لهرن مان لنگهن،
مظفر هن مسڪين کي تا پلپل پور پون،
تنين وٽجارن، منهنجو من مستان ڪيو

* 20 *

وجي وٽجارن ڪيا هلڻ جا سانگا،
وجهي رڃ سموند ۾ تار لنگهن تانگها،
جن پتڻ هي لانگها، سي لهريون ڪالهہ لنگهي ويا

* 21 *

عشق لڳا تان عيدان ٿيان لک بارڪران شڪرانا،
دين مذاهب دور ڪتوسي ڏتس رمز رندانا،
مظفر وچ مئخاني دي سانون مليا يار يگانا،

* 22 *

نشو نينهن جو آ تنهنجي شراب خاني،
نہ مسجد نہ مندر نڪو آ بتخاني،
مليو ماهي مظفر اچي مون مئخاني

* 23 *

وحدت منجھ وکوڙجي ياکي ٿيا يکا،
کيائون قول اھڙا پرِسان سي پَکا،
مظفر رھن مئخاني صوفي ٿي صفا،

* 24 *

عشق عجائب مين گھر آيا کيھيان باتيان بتاوندي ني،
ملان قاضي کر کر مسئلي ول ول واعظ سڻاوندي ني،
عاشق عين حقيقت والي ذاتي ذکر کماوندي ني،
مظفر ماڳ مئخاني دي وچ گيت اناالحق ڳاوندي ني،

* 25 *

عاشق اچن اڏيءَ تي مانجھي کين مڙن،
سوليءَ سندي سير تي چاھون چوٽ چڙھن،
اناالحق پڙھن، مظفر کري مشاھدو

* 26 *

کنھن جي عبادت ٿو کرين تون پنھنجو آھين پاڻ،
خلق آل آدم اعليٰ صورت تنھن ۾ شڪ نہ آڻ،
پنھنجو پاڻ سجاڻ، مظفر کري مشاھدو

* 27 *

ڪن کان اڳي کاٿي ھو ذات انھيءَ جو نام،
مردن جو مقام، اجا پيي اڳي ھيو

* 28 *

پنھنجو ڏس تون پاڻ ۾ تہ تون آھين کير،
ونفخت فيہ من روحي سدا تنھنجو سير،
ٻيو کو ناھين غير، مظفر ٿيو مشاھدو

* 29 *

فقيرن فڪرِ اندر ۾ الله جو،
ڪمائن تا قلب ۾ ذاتيءَ جو ذڪر،
ساڳو سجاڻي سِرُ، تا مظفر ڪن مشاهدو

* 30 *

واهہ عجائب چال فقيران ڪيهيان رمزان لاوندي جي،
بار ملامت برهہ والا اپڻي سر پہ چاوندي جي،
مظفر وچ مئخاني دي گيت انا الحق ڳاوندي جي،

*31 *

هادي والي حال دي منڪر سڀ مريون،
موتو قبلل انت موتو عاشق ول ول جيون،
مظفر وچ مئخاني دي سر صدق ڪر ڏيون،

* 32 *

هادي والي حال دا جو ڪوئي واقف ٿيوي،
موتو قبلل انت موتو مرد مري ول جيوي،
مظفر وچ مئخاني دي، جام وحدت دا پيوي،

* 33 *

هاديءَ واري حال جا واقف رند رهن،
ويجهو وانگي ساهہ ڪان وٽي وار نہ تن،
سدا آهي صوفين، حق ڏٺو هر جاءِ تي

* 34 *

حق ڏٺائون هر جاءِ تي ڏٺائون ڪين ٻيو،
العشق ناريحرق رهبر تن ٿيو،
پوءِ چٽو تن چيو، آواز انا الحق جو

* 35 *

عاشق اُماڻي عرش تي خيال ڪٽي تون ڪر،
فذ ڪروني اذڪرڪم اها پاڙج پَرِ،
ونحن اقرب ويجهڙو آيو نور نظرِ،
وحدت جي وِڪ پرِ، مظفر اچ مئخان تي

* 36 *

ڪوني تي ڪانگ اچي وينو اچ وري،
انئي پهر عجيب لئه آهي دل چري،
مظفر هن مسڪين کي ڏي خاصي خبر ڪري،
منهنجي ڪين سري، تنهنجي سري سپرين

* 37 *

سگهو ايندم سپرين آءُ سداتن ساريان،
يندا صدقي ساهه ڪيان سر قدمن تان واريان،
مظفر هن مسڪين جون اچي لاهيندا لوڪ ميارن،
سال ساعت گهاريان، پسڻ بنان پرينءَ جي

*38 *

ڪانگل قريبن جون خبرون سڀ سڻاءِ،
مري هت مشتاق تو لالڻ تنهنجي لاءِ،
ٻولي سڀ ٻڌاءِ، مظفر چئي مسڪين کي

* 39 *

دل ڦري دوست مشتاق ڪيئي مستان،
مظفر چوي مسڪين کي تنهنجي حسن ڪير حيران،
ڦهري هٽي ڪانءُ ڪيئي توڪيرري وڏا

* 40 *

ڪانگل اڄ ڪئي ٻولي ٻاجهاري،
سڻايئي ڪا سور جي سڌ سڄڻ ساري،
مظفر مون مسڪين کي ڏي دوڙا دلداري
تہ آهي عشق اوهان جي هيءَ دلبر آزاري،
هلي آ هڪواري، تہ عاشق جي لاءِ عيد ٿئي

* 41 *

قاصد قريبن ڏانهن کهي آيو ڪالهہ،
سڻايائين سڀ اڄي عجيبن احوال،
اهي پلايون پال، ڪيائون مظفر هن مسڪين تي

* 42 *

ٻجهيون ٻالهيون يارجون ڪانگل اڄي ڪر،
ڪٺي سنيهو سور جو وڄ تون دوست دَر،
مظفر هن مسڪين جي وڃي ڪٺجانءِ وَرِ،
تہ عاشق عشق اندر، قابو ڪيو تي قرب ۾

* 43 *

ڪانگل قريبن ڏانهن آندو پروانو پيغام،
مون ڏي محبوبن مڪا سوين لک سلامَ،
سڪي پيو سدائين مظفر هي مدام،
گولو تن غلام، اصل کان ئي آهيان

* 44 *

پنو جو پريت جو مون ڏي مڪائون ڪالهہ،
معلوم آهن مظفر جو سيئي تن کي حالَ،
سڪندي ٽيڙا سال، هوت بنان هتڙي

* 45 *

سگھورا ايندم سپرين موٽي منهنجي ماڳ،
پينر ڪلندو ياڳ، آئي تنهن عجيب جي

* 46 *

ڪين ڇڏيندو ڪينڪي ڏسي عيب هزار،
پرِ وٺ بگن شاهه جي تہ ٻيڙا ٿيندءِ پار،
مظفر جو مهندار، هادي آهي هنباهه ۾

* 47 *

نالائق نوازيا بيشڪ بگن شاهه،
فياضي فقر تي ٿر جي آهي نگاهه،
عاشقن ارواح، گڏيا پنهنجي گُرَ سان

* 48 *

گڏيا پنهنجي گُرَ سان جدا ڪيئن رهن،
پسي پيشاني پير جي تا ملي مبارڪون ڏين،
مظفر انهيءَ مهل تا عاشق عيدان ڪن،
طالب فيض وٺن، بيشڪ بگن شاهه ڪان

* 49 *

هادي سانون حرف پڙهايا غير سيوگم ٿيوسي،
ڇوڙڪي خيال خودي والا وچ پُڪي عشق دي پيوسي،
مظفر حق ۾ تڏان سڃاتا جڏان بگن شاهه مليوسي،

* 50 *

آدم جو پوش پائي اظهار پاڻ ٿيو،
بازي اها بنائي نروار پاڻ ٿيو،
مظفر سدا مئخاني مختيار پاڻ ٿيو،

* 51 *

هستي ڇڏي هوشيار ٿيا ڄاڻ مان پڻ ڄاڻ،
ونحن اقرب ويجهڙو سدا آهي ساڻ،

* 52 *

هستي ڇڏي هوشيار ٿيا نظر تين نور،
موسيٰ کي ڪوه طور، بيهوش مظفر بنائيو

* 53 *

هستي ڇڏي هوشيار ٿيا ڇڏي جسم جنجال،
تنين پنهنجا خيال، عرشن منجهه اڏائيا

* 54 *

هستي ڇڏي هوشيار ٿيا ورتائون سڌو راهه،
اکين ڏٺائون الله، مظفر پنهنجي من ۾

* 55 *

سيني منجهه سمائيو اڇي سنياسِين سيرُ،
ڪا پڙين ريءَ ڪير، مظفر ماٽي مام کي

* 56 *

جدا ٿي جسم کان ظاهر ڪيائون ذات،
مري ٿيا نه مات، آهي جلوتن جو جڳ ۾

* 57 *

عاشق ٿئين ته اڏيءَ اچ نه ته عاشق ڪين سڏاءِ،
پرزا ڪري پاڻ کي باقي ڪين بچاءِ،
اناالحق الاءِ، ته ويجهو ٿئين وصال کي

* 58 *

ويجهو ٿئين وصال کي تہ وٺ رهبر وارو راهہ ،
اهي ڪڏهن ٿيندا ڪينڪي گاروڙي گمراهہ،
مظفر چڪيائون محبت مان سوليءَ سندو ساءُ،
پائي پاڻ منجهہ نگاهہ، صاف سجاتئون سرڪي

* 59 *

هن ڪئون جي ويا هي هو ٿيو تن جو،
قدم ڪا پڙين جا پري وڃي پيا،
ساڳو سر ٿيا، مظفر پسي مشاهدو

* 60 *

پيهي پنهنجو پاڻ ۾ جان جو پاتائون جهات،
پنهنجو ئي سڀ پاڻ ٿيا ظاهر ڪري ذات،
مظفر مري ٿين نہ مات، هميشہ حيات سي

* 61 *

پيهي پسُ پاڻ ۾ تہ ساڳو آهين پاڻ،
آهين سر الاهي تون ڪنهن جي ڪدين ٿو ڪاڻ،
صورت صاف سڃاڻ، تہ مظفر ٿيئي مشاهدو

* 62 *

سگهئين ڪو نہ سڄي عمر عابد الله لهي،
صوفن سچو سير ثابت ڪيو صحي،
مظفر مئخان رهي، تا اوري پسن الله کي

* 63 *

جوڳين جي جنسار من منهنجي کي موهيو،
ويا سناسي نڪري پئي هٿ پچار،
تنين جي پسڻ لاءِ مان حيلا ڪيم هزار،
لائي ويا لغار، مظفر منهنجي من ۾

* 64 *

ويا پورب پار ڏي رمي ورتائون راهہ،
هتئون جي هلڻ جو چت رکيائون چاهہ،
سامين جي سنگ کي تو ساري منهنجو ساهہ،
کري بيک بناءُ، مظفر مون ماري ويا

* 65 *

رمندي رمندي رات جوڳي پهتا جوءِ،
انئي پهر انهن جي تن ۾ آهي تات،
هيا جنهن جا هيرکا سائي تيا ذات،
جوڳي پائي جهات، مظفر منڊ هٽي ويا

* 66 *

جادو لايو جن سي اڄ سنبري هليا،
مظفر منهنجو مست کري مرليءَ سان ويا من،
وري شال اچن، جوڳي پنهنجي جوءِ تي

* 67 *

جوڳين هن جهان مان لڏيو لاهوتين،
ڳوڙها اڄ ڳلن تان کريو هيٺ پونِ،
مظفر انهيءَ ملڪ جو پرو کو پين،
لاحد تا لڏن، اصل جاتئون آئيا

* 68 *

جيجل جوڳيئڙن جو آهي اندر ۾ ارمان،
ويا ويراڳي نکري ڏئي سورن جو سامان،
ڇڏي تيرٿ تکيا وجي وسايائون ويران،
اوڏانهن کيائون اعلان، مظفر ڇڏي مڙهين کي

* 69 *

مرشد دي مئخاني وچ ڏتي ساقي سرڪ سوائي،
پيوڻ جام شراب دي موج مستي ول آئي،
اٿان اٿان اوئي ويکان هر جاءِ ميڏا ماهي،
مظفر مين مخمور ٿئي هان جا ساقي سرڪ پلائي،

* 70 *

ڪامل مرشد مليا سانون راهه فقيري پاوندي هون،
مندر مستين ڪم نہ اساڏا صوفي صاف سڏاوندي هون،
مظفر وچ مئخاني دي اسان گيت اناالحق ڳاوندي هون،

* 71 *

دوئيءَ ڪي ڏڪو ڏئي پرين پر تون پئہ،
موتو قبلل انت موتو ڪونهي توڪي پئہ،
آواز اناالحق چئہ، مظفر تون مئخان ۾

* 72 *

عاشق ٿيوين عشق انهين دا ذاتي اسم ڪماوين،
اڪ دن هادي سبق پڙهايا سارا غير پلاوين،
اها امانت عشق والي مئخاني وچ مظفر پاوين،

* 73 *

پيهي پنهنجو پاڻ ۾ پاتم جان نگاهہ،
خلق آلآدم عليٰ صورت آهي اصل اللہ،
ساري سڌ سماءُ، مظفر پئي مئخان ۾

* 74 *

پيهي ڏس تون پاڻ ۾ هي تان اصل ڪير،
آيو هلي اوڏهون صورت ڪرڻ سير،
ٻيو ڪو ناهي غير، مظفر ٿيو مشاهدو

* 75 *

اناالحق آواز منهنجو موج مان منصور مان،
ڪيئن ڏيکاريم ڪوهه طور تي موسيٰ کي تجلو نور مان،
مظفر مئخاني ماڳ تي هردم آهيان حضور مان،

* 76 *

نامين ڪنهن دا ڄايا نامين ڪنهن نپايا،
آڪي پيوانس اولي مين آوڻ داهي رايا،
ذات لڪا اپڻي اس آدم وچ مين آيا،
اتان نانءُ سڏايم مظفر اتان ڪيا ڏرايا،

* 77 *

جي مسجد ۾ موجود ٿيو تہ مڙهيءَ ۾ آڪير،
بيرنگ بحر عميق جو الٽو آهي پير،
صوفين اهو سير، مظفر ڪيو مئخان ۾

* 78 *

پيهي پنهنجو پاڻ ۾ غازي ٿيا گم،
خلق آلآدم عليٰ صورت ويتر ويو وهم،
کهڙو تن کي غم، جن مظفر ڏنو مئخان

* 79 *

ڪالهه ويا ڪاپڙي وطن تي وري،
انهن جي ارمان ۾ دل انئي پهر ڇري،
مظفر آءُ مري، ويندس ويراڳن لئي

* 80 *

هٽي نعرو نينهن جو نانگا تي نروار،
سوليءَ سندي سير تي هلي آءُ هڪوار،
ڪري ڏڙ سِسِيءَ ڪان ڏار، مظفر ڪر مشاهدو

* 81 *

وحدت سنديءَ ويڙهہ ۾ اچي ڪيم اثبات،
خلق آلادم عليٰ صورت برهہ بتائي بات،
رندن جي رسمات، مظفر ٿيو مشاهدو

* 82 *

پيهي پنهنجو پاڻ ۾ غرق ٿي وڃ گم،
آهين تون اتم، مظفر ٿيو مشاهدو

* 83 *

پيهي پنهنجو پاڻ ۾ مخفي مام پروڙ،
ٻانهپ ٻولي ٻوڙ، مظفر ٿيو مشاهدو

* 84 *

جيجل جوڳيئڙن جو آهي اندر ۾ ارمان،
مظفر مون ماري ويا ڦهري هٽي ڪان،
هينئڙو ٿيو حيران، جوڳي جوءِ مٿي ويا

* 85 *

ولهيءَ ڪونهي وس آهي انهيءَ جو اختيار
هيئن چوان تہ هونئن ڪري آهي جوڙيندڙ جبار
سڀ سندس اختيار هُجَ نہ هلي هِن جي

* 86 *

جوڳين ڪي جهان ۾ اچي نہ آرام،
انئي پهر انهن جا هو هو هل هنگام،
موتوءَ سندي مام، مظفر ڪن مشاهدو

* 87 *

رهڻيءَ کهڻيءَ ريت جو فقيرن فهم،
مظفر مئخاني ۾ تا دائم مارن دم،
کهڙو تن کي غم، جن پيهي ڏنو پاڻ ۾

* 88 *

ڪالهه ڪهي ڪاپڙي وجي روءِ رسيا،
ساري سناسين کي ڳوڙها ڳل وسيا،
پَلوَ پاند پسيا، مظفر هن مسڪين جا

* 89 *

ڪالهه چڏي ويا ڪاپڙي ويراڳي وٿاڻ،
ساجهر سفر هليا پري ڪيائون پاڻ،
مظفر اڄ نہ ساڻ، جوڳي جوءِ چڏي ويا

* 90 *

ساريم اڄ ساهہ، مارون ملڪ ملير جا
سٺي سڌ الله، تہ مظفر وڃا ملير ڏي

* 91 *

ڪريان پئي ياد، مارون ملڪ ملير جا
آءُ هتون آزاد، ڪڏهن ٿيندس قيد مان

* 92 *

ٻاري ٻارو چل جي برهہ اندر ۾ باهہ،
پينر شهر پنيور مان وڃڻ واجب آهہ،
مظفر چئي منهنجي ورڪي وطن واڳ وراءِ،
سڪي منهنجوساهہ، اديون آريءَ ڄام لئہ

* 94 *

بيهان ڪيئن پنيور ۾ ڪيچ وڃاڻ ڪاهيون،
ڏونهان درد ڏکائيا پڙڪڻ برهہ جون باهيون،
لاڳاپا لاهيون، وڃي مظفر هيءَ مسڪين تي

* 95 *

وساري ويهي رهان اديون ڪيئن آري،
حجت کهڙي هوت سان آهي پاند ٻڌيءَ ٻاري،
جاڳهوت گهڙي گهاري، سا مظفر وسري مون نہ تي

* 95 *

سنها اڄ سور ڏيئي مون کي ڏير ويا،
هينئڙي هوت پنهل جا پلپل پون پور،
مظفر مون مذڪور، آهن ٻانهيءَ ٻاروچن جا

* 96 *

سسئي صبح جو اٿي اوير ڪري،
هئي هنڌ تي هيڪلي پنهل ٽيس پري،
مظفر تي مري، جو پنهل ڪٺي ويا پاڻ سان

* 97 *

چڙهي جبل چوٽئين تي ڪري ڪوڪاران،
منهنجون من سٽي اڇي اهي پنهل پڪاران،
هوت هتي ڏاران، منهنجو مظفر جيئڻ ڪهڙو

* 98 *

ڏاڍي ڏکي ٿيام سواءِ تو هت سپرين،
ساعت هڪ سمهڻ جي ڪٺي هوت هليام،
اورڻ اڄ آيام، مونکي مظفر ڏينهن ڏکن جا

* 99 *

اتي آڏي رات جو هتي ڇڏي ويا هيڪلي
مظفر ملاقات، ڪڏهن ٿيندي ڪيچ ڏٽيءَ سان

* 100 *

اتي ويا رات جو ساجهر نڪري نسبت،
مظفر مونکي هِتِ، ڪنهن جي ڇڏيوَ آسري

* 101 *

ٻانهي ٻاروچل آءُ ڙي اديون آهيان،
اصل آريءَ ڄام جي ساڙي آ سورن،
هتي ڇڏي هيڪلي ترس نہ پيو ڪو تن،
متان ڇني ڇڏن، مظفر مون مسڪين کي

* 102 *

ڪيچي ويا ڪالهہ منهنجو ڪٽي وَرُ،
هاٽي ڏورڻ ڏونگر، مظفر مونکي آئيو

* 103 *

هيٺيءَ هٿ نہ لاهہ پرين ڪر تون پنهنجو،
هجر هوت پنهل جي برهہ ساڙيو ٻاهہ،
مظفر مون ملاءِ، سڪي جن لاءِ ساهہ ٿو

* 104 *

پينر شهر پنيور ۾ هاٽي ڪيان ڇا رهي،
ساعت هڪ سمهڻ جي خوشي سڀ وئي،
جتن هيڏي ڪئي، مظفر مون مسڪين سان

* 105 *

پرين کندا پنھنجو آءُ سندن گولي
عشق آريءَ ڄام جي آھي رٽن ۾ رولي،
ماءُ ڏني لولي، مونکي مظفر ڏک ڏھاڳ جي

* 106 *

ھيکل ھت ڇڏي ويا کنھن جي آسري،
ھتون کٽي ھوت ويا کنھن وقت وڏي،
مظفر مون سڏي، وري پرين کندا پنھنجو

* 107 *

کھڙي ميارتن تي ھيٺو حال ٿيو،
پنھل ھٿان ويو، ڏوھ نہ ڏيرن تي ڏيان

* 108 *

لکيو منجھ ازل اھو ھيو جيڏيون،
کيائون کانہ کھل، ھن ھيٺيءَ جي حال تي

* 109 *

کريان پيئي کوھ ھاٺي ھوت پنھل لاءِ،
کھڙو ڏيان ڏوھ، مون سمھي سور پرائيو

* 110 *

مونکي آھين ياد کڏھن نہ ٿو وسرين،
کري ھيءَ فرياد،، ھتون ھليو ھوت وئين

* 111 *

مونکي آھين ياد کڏھن نہ ٿو وسرين،
کريان ٿي، فرياد مظفر توسان ملڻ جي

* 112 *

کیچئون آیو قافلو جنھین لڏي سار،
تیا گل گلزار، پینر شھر پنپور ۾

* 113 *

ساقي سانون جام پلاکي مست کیتا مستانا،
پیوڻ نال شراب دي ڏتس رمز رندانا،
مظفر مئخاني دي وچ سانون ملیا یار یگانا،

* 114 *

ساقي سانون جام پلاکي سارا سر سمجھایا،
ھادي ھویا نال اساڏي ونحن ویڙھي آیا،
مظفر میکون ملیا ماھي ساڏا بخت سوایا،

* 115 *

مرشد دي مئخاني وچون پیتم جام شراب دا پیالا،
پیوڻ نال شراب دي میڏا ھوش ھو یا متوالا،
غیر کنون جند جان چڙاکي اندر کیتس اجالا،
مظفر مرشد ایوین آکیا چوڙ دوئي دا خام خیالا،

* 116 *

مرشد دي مئخاني وچون جام شراب دا پیوین،
موتو قبلل انت موتو گم انھین وچ ٿیوین،
چوڙکي ھستي گھن کر مستي آپ کریندا اکیوین

* 117 *

مرشد دي مئخاني وچون جام شراب دا پیوین،
پي کر پیالا وحدت والا واقف حال دا ٿیوین،
مظفر مخمور کیتا انھین مئہ جو دم سارا جیوین،

* 118 *

سمهڻ چڌ سعيو اتي اور الله،
هي چڌ هو وٺ اٿئي سڄڻ نيڪ صلاح،
بنان بگن شاهه جي ڪانهي ڪا ٻي واهه،
مظفر مون ڪي تڳاءُ، هڪ آهي هاديءَ جو

* 119 *

هلي پَسو هنباهه ۾ پارس منهنجو پير،
پر جهلو بگن شاهه جو آهي دائم دستگير،
فيض وارو فقير، آهي مظفر مرشد منهنجو

* 120 *

وڃين در ويهي تون جيلانيءَ جو جي،
جن پر جهلو بگن شاهه جو سوڪا هونداسي،
طالب پنهنجي تي، آهي هادي رکندو هٿڙا

* 121 *

جن هيڪر پسيو هنباهه ۾ ويا پرينءَ ۾ پيهي،
مظفر مان انهن جي وري ڳالهه ڪيان ڪيهي،
هاڻي عاشق اهي ئي، جن سر پنهنجا صدقو ڪيا

* 122 *

هادي آهي هنباهه ۾ منهنجو داتا فيض درياهه،
ڪرم ڪندو ڪميڻي تي ڪٽي نوري نُرُ نگاهه،
بيشڪ بگن شاهه، مظفر مون تي مهر ڪئي

* 123 *

مدد ڪر مريد جي اڇي هنباهي هاڻ،
طالب ڏي تڪڙو والي ڪر ور اڻ،
ننگي ننگ سجاڻ، مظفر چئي مسڪين جو

* 124 *

هادي هرجاءِ ڏسُ تو پاڻ ڏسي،
ديوانن جون دليون کلي تو کسي،
ويجهو تو وسي، مظفر مئخاني ۾

* 125 *

ڪَڏُ نہ ڪميٽيءَ جون ڪامل ڪچايون،
داتا تنهنجي دَر تي آيس پاند ڳچيءَ پايون،
مظفر منهنجون مدايون، ڏسي ڊولي ڊڪيون

* 126 *

داتا دير نہ لاءِ سٽي سواليءَ سڏڙا،
فيض درياهي فيض جي تو وٽ ڪَمي ناهي ڪاءِ،
فضل پنهنجو فرماءِ، مظفر هن مسڪين ڏي

* 127 *

مدد ڪر مريد جي اچي هنباهي هاڻ،،
والي ڪر وراڻ، مظفر چئي مسڪين ڏي

* 128 *

داتا تنهنجي درتي ويئي هيءَ جا وڪاٽي،
لاري لڳي تنهنجي هيءَ نٽر نماٽي،
مظفر سان ساٽي، هادي ٿيو هر جاءِ تي

* 129 *

دلئون دستگيرڪي جيڪو سائل ڪري سڏ،
داتا تنهن سان دائما آهي هادي هميشہ گڏ،
توڙي ڏوهي ڏڏ، تہ پيي شاهہ نہ ڇڏي پنهنجا

* 130 *

داتا جو ديدار اچي پسو انباھ ۾،
سو ڪعبي وڃي ڪينڪي جو ھت اچي ھڪوار،
مظفر جو مھندار، ھادي آھي ھنباھ ۾

* 131 *

جيلاني جھان جو وسيلو واھر،
حڪم جنھن جوھر جاءِ آھيون اسان تنھن آڏُر،
مظفر مون تي مِھرَ، اھا دائم دستگير جي

* 132 *

مرشد منھنجو سر سبحاني اتوَ ھادي انباھي،
طالبن تلقين ڪري تنھن صورت سمجھائي،
اھا بگن شاھ پلائي، ڪئي مظفر مون مسڪين تي

* 133 *

فياضي فقر جو بيشڪ بگن سائين نگھبان،
مظفر مون رکيو آھي سر پنھنجو نذران،
جيلاني جوان، منھنجو ھادي آھي ھنباھ ۾

* 134 *

ھادي آھي ھنباھ ۾ منھنجو جان محمد شاھ،
سڪايل جا سڏڙا سڻي ايندو والي والايت شاھ،
ھادي آھمراھ، مظفر جو محشر ۾

* 135 *

ڇڏيندو نہ ڇپر ۾ ھينئن ھادي اڪيلو،
بگن سائين پلائي ڪندو مون سان ساجھر سويلو،
تنھن جي درسندو ڇيلو، مظفر مان پيي آھيان

* 136 *

جيلاني جهان ۾ منهنجو وسيلو واهر،
بيشڪل بگن شاهه جي آهي مهر مون تي مظفر،
اڳيان ميڙي اڪر، منهنجا واليءَ ٻيا ورائيا

* 137 *

ڪيم خطائون ڪيتريون جيلاني جي ئي،
مظفر چئي مسڪين جون ميٺ مڙيئي،
پير تو پيئي، سام اچي هيءَ سيدا

* 138 *

فوجون ڪري فقير حب منجهارون هليا،
مظفر چئي منهنجا پارس آ هيو پير،
داتا دستگير، آهيون تنهنجي آسري

* 139 *

هادي مليا هنباهه دي وچ ڏوجهي در وڃڻ داڪم ڪيها،
اپڻي نظر عنايت ڪيتس هڻ تان هويا هم ڪيها،
مظفر مطلب ميڏا هويا طالب ڪون غم ڪيها،

* 140 *

شڪر مليو شاهه مونکي هادي هنباهي،
حرف ڏسي حق جو ڪئي رهبر رهنمائي،
اها بيحد پلائي، ڪِيو مظفر مون مسڪين تي

* 141 *

ڏنم ڪو نه ڏيهه ۾ تون سهڻن جو سردار،
يوسف ثاني نا ٿئي جنهن تي رکيو زليخا آرُ،
پيرَ پساءِ پنهنجو داتا هن ڪي ديدار،
مظفر جو مهندار، هادي آهي هنباهه ۾

* 142 *

دلبر ڏي ديدار آهي سائين توکي سوال،
نظر ڪري هن ناقص ڏي خام وڃائج خيال،
هاديءَ وارو حال، مظفر مون سر آئيم

* 143 *

هاديءَ وارو حالُ رهي سِرِ رندن،
ڪسي سپ قتلام ٿيا ڪانهي ڪاڻ ڪنن،
عاشق سِرَ اڏيءَ تي تا ڏهاڙي ڏين،
مظفر انهيءَ مهل تا عاشق عيدان ڪن،
صوفي ڳُرُ سندن، هادي آهي هنباهه ۾

* 144 *

مرشد منهنجو جيلاني اتوَ منجهه انباهه،
ونائي ٿو وحدت جي بي راهي ڪي راهه،
مظفر منهنجي ساهه، سوئي اچي سمائيو

* 145 *

عمر ساري افراد وڃايئي هٿ نه خيال ڪيتوئي،
هر جاءِ اپٽا هادي وسدا وچ مئخاني اوئي،
مظفر ميڪون مليا ماهي، ٿيا سارا سير سيوئي

* 146 *

تماچي تڙ آئيو ملڻ ملاحن،
ڪينجهر ڪل انهن ٿيو، ڪنهن جي ڪاڻ ڪڍن

* 147 *

سمي سي ئي سيڻ ڪيا جن جاڳپ پريل ڳوڏا،
مظفر تن اڄ ماڻيا پينگهن ۾ لوڏا،
اچي ٿيا اوڏا، سمي جي سلام تي

* 148 *

ڪينجهر جي ڪپ تي اڄي جهليائون ٻيڙا،
مظفر ميڙا، اڄ ملاحن مڇيءَ تي ڪيا

* 149 *

راجا ريجهي آئيو هلي گدلن درِ،
نوريءَ جي نوِڙت ڏسي وٺي ويٺو ﭙَرِ،
مظفر ملي ڪينجهر، انهن کي انعام ۾

* 150 *

جي مڇي ماريندا هئا صبح توڙي شام،
اڄي انهن جي جَهلي سمي آهي سام،
مظفراها مام، نوريءَ جي نياز جي

* 151 *

اهي اوڪا ڏينهڙا جالڻ آيم جيءَ،
لوئيءَ سندي ليهہَ، مظفر ماڙن نہ مٿيان

* 152 *

ڏکيا آيم ڏينهڙا اڄ ريءَ اباڻن،
ڪري منهن مليرڏي ٿيون اکيون رت روئن،
مارون منهنجي من، مظفر مور نہ وسريا

* 153 *

وسري نہ شال وڃان پلپل پنهوارن ڪئون
آءُ عمر جي قيد ۾ لوئيءَ لڄ رکان
مظفر مان ٿيان پاڙي پنهوارن جي

* 154 *

ڪڏهن نہ ٿيا ڏار مان تن ماروئڙن کئون،
جن جي رهي روح ۾ آهي سڪ سنيار،
هتي ڏينهن بہ چار، پوءِ مظفر ويندس مليرڏي

* 155 *

آءُ نہ ڄائي سومرا جي هيس ماروئڙن کي،
تہ هوند نہ پسان ها هيتري جيئري جدائي،
قسمت ڪري قيد آ هيءَ هتي رهائي،
اتم آس اهائي، مظفر مارن ملڻ جي

* 156 *

اهي اوکا ڏينهڙا جالڻ آيم جيءَ،
بند مان ڪڏهن هيءَ، موٽي ويندي ملير ڏي

* 157 *

آيو اباڻن ڏانهن عمر اڄ اوني،
جهڙي تهڙي آهيان انهن جي ڪري جي ڪوٺي،
ماڳ ويندس موٽي، مظفر وري ملير ڏي

* 158 *

اڄي پيا مينهن وري ملڪ ملير تي،
ڏني تن ڏور ٿين کي گهٽا ٽيڙم ڏينهن،
اڄي عمر ڪوٽ ۾ لوئي لڄايان ڪيئن،
آءُ انهن جي نينهن، مظفر ماري آهيان

* 159 *

ههڙن حالن ڪيئن ويڙهيچن وڃان،
مون ۾ مدايون مڙئي آهن عيب گهڻا،
ڪيئن مان ڪنڌ ڪڻان، مظفر وڃي مارن وٽ

* 160 *

اج پئي سنپاري مارون ملڪ ملير جا،
ڪري ياد تنين کي هنجون ٿي هاري،
والي واڳ وطن تي سگهو شال واري،
مظفر مون کي ماري، مارن جي ميار ٿي

* 161 *

ڏاڍا ڏکيا ڏينهن ڪا ٿي پئي قيد ۾،
انا ملڪ ملير تي مارن مٿان مينهن،
هتي ڪريان ڪيئن، مظفر ماٺ مارن ريءَ

* 162 *

لڄايان ڪيئن لوئي جيڪا آندم اباڻي پار ڏانهن،
هيڏو هتي حال ٿيو راتو ڏينهن روئي،
قاصد نہ ڪوئي، مظفرآيو ملير مان

* 163 *

ڪامل مرشد آن مليوسي ساڏا بخت سوايا،
صورت ويک کي پير مغان دي مين مطلب سارا پايا،
مظفر وچ مئخاني دي هادي حق فرمايا،

* 164 *

حق دا ڪلمہ اڪ دن سانون هادي آپ پڑهايا،
اسم ڪما کي ذاتي والا روشن راهہ بتايا،
مظفر وچ مئخاني دي مين سارا مطلب پايا،

* 165 *

دستگير دير نہ ڪر سڻ عرض منهنجون آهون،
داتا سي دور ڪر جي ڪيم خطائون،
ٻڌي مظفر جون دانهون، اچي پهچ پير پلڪ ۾

* 166 *

پهچ پير پلڪ ۾ داتا ڪر نہ دير،
توريءَ ٻيو ڪير، مدد ڪندو مظفر جي

* 167 *

مدد ڪر مريد جي ميران محي الدين،
امداد ڪيو عشق جو طالب ڪي تلقين،
اصل آهي اوهان جو مظفر هي مسڪين،
سواءِ تنهنجي ڪينَ، آهي واهر هن ولهيءَ جي

* 168 *

جلوو اوهان جو جڳ ۾ آهي جتي ڪتي،
هاديءَ سندي حڪومت آهي هِتي هُتي،
ويجهو وسي ڏسي، مظفر مئخاني ماڳ تي

* 169 *

ٿيو سيلاني سُپرين ڪري صورت جو سينگار،
ونحن اقرب ويجهڙو ٻجهي نا ٻئي پار،
قطري آيس قرار، ٿو نت نت ناز نوان ڪري

* 170 *

ڪيچئون آيو قافلو جنهن جڏو جياريو جيءُ،
حال ڏسي هيءُ، مظفر مون تي مهر ڪئي

* 171 *

صبح جاڳي سسئي هو سنجهي ويا سيئي،
سارينديي سڄڻ ڪي پيا ڳوڙها ڳل وهي،
ويندس ڪيچ ڪهي، ڪندس منٿون مظفر چوي

* 172 *

کري منهن ملير ڏي رڙي ۽ روئي،
ڳلن تان ڳوڙها هيءَ ڏوہڻ پئي ڏوئي،
مظفر مون موهي، پنهل هليو پاڻ ويو

* 173 *

ڏونگر منهنجي ڏک جي تکا کل نہ پئي،
سارو تون سڙي وڃين جي ٻڏايانءِ چئي،
ڪيچن هيڏي ڪئي، تڏهن مظفر تي ماتم ڪري

* 174 *

سورن ساڙيو ساهہ کي مُنهي تي مَري،
مظفر هن مسڪين جي دل آئي عشق اري،
ڏسي دل نري، جي اچين اگڻ منهنجي

* 175 *

سورن جو سامان ڏنو جيجل جهوليءَ ۾،
مزو آيو مونکي لا الہ لوليءَ ۾،
هاڻي چوهيءَ چوليءَ ۾، مظفر مان پئي آهيان

* 176 *

هيرايئي هٿ سان نندڍ تي نيٹن،
جاڳي هتان جُهد ڪري پهچ وڃي پرين ،
مظفر ڏي محبوب لئہ اوجاڳا اکين،
جيڪي سمهي ننڊون، ڪن تن هوت وڃايو هتڙي

* 177 *

دل ۾ درد هزار سليان ڪنهن سان سرتيون،
اچي عشق عجيب جي باري چاڙهيا بار،
مظفر چئي مسڪين جي اچي ستت لهندم سار،
هوت اچ هڪوار، اگڻ آسروند جي

* 178 *

روئي ۽ راڙيون ڪري نيڻن وهائي نار،
انئي پهر اندر ۾ پنهل جي پچار،
اچي تيءُ آڏار، مظفر هن مسڪين جي

* 179 *

ڪري نند نياڳ جي پتوڙيئي نہ پاڻ،
متان بينو موت تي اجهو آيئي جاڻ،
ٿمر ڪڻ ساڻ، مظفر اجا مهل تي

* 180 *

اچي عشق اوچتي بحري چاڙهيو باز،
پلپل پرينءَ جي پورجو سڪ وڄايو ساز،
روئڻ منجهان راز، مظفر مونکي مليو

* 181 *

عاشقن کي عشق جي چٽنگ لڳي چوٽ،
ڏسي تيک تنهين جو مظفر کن نہ موٽ،
گيڙو ٻڌي گهوٽ، سوليءَ مٿي سنبريا

* 182 *

سوليءَ مٿي سنبريا غازي ڪري گوڙ،
مظفر ٻڌي موڙ، ڪوپن ڪنڌ ڪپائيا

* 183 *

قاضي چڏ ڪتاب پيءُ پيالو پريت جو،
ڪدي چڏ قلب مان هئڻ جو حجاب،
مظفر اچ مئخان ۾ جاتي ناهي ڏوهہ ثواب،
نيهي تي ناياب، واري ورق وجود جو

* 184 *

هستيءَ واري هوڏڪي پيچي پورا ڪرڻ،
خوديءَ کي ڪائي وڃ اهوهاديءَتيو چَوَڻُ،
هيو جو هئڻ، سو مظفر ڪڍيو من مان

* 185 *

مطلب هيومن ۾ اهو هاديءَ حل ڪيو،
طالب کي مطلوب جو آهي پڙ جهلو،
تنهن ڪان پوءِ ٿيو، ويجهو هي وصال کي

* 186 *

ڪڍي چِڏ قلب مان مير مدائي،
اندرکي اجاريو ڏئي صوفيءَ صفائي،
هادي مون کي حق جي اها راهه بتائي،
شامل شاهه بگن جي ٿيس فوج فقراهي،
وئي اونداهي، سدا ٿيو سوجهرو

* 187 *

دنيا جي دولاب ۾ فقير نه ڦاسي،
ڪري الله اندر ۾بوءِ نه باسي،
ساري هن سنسار کي وري وحدت سان واسي،
دنيا جي پاسي، طالب تانگهن ڪينڪي

* 188

پرتل آهيان پير توکي هادي هتي هُت،
پير مغان پاڻ ڏي هن هيڻيءَ کي همٿ،
توتي سائين رکيم سَٽُ، اچي بادشاهه رس بغداد جا

* 189 *

ميران شاهہ مرشد منهنجا ميٺ سيئي مشڪل،
طالب توکي پڪاري پيرَ تو پلپل،
مظفر هي مسڪين تو سڏ ڪري سائل،
هادي هيڏيءَ جهل، مٺان ڏيئي هٿڙا

* 190 *

منهن مناري سامهون ڪٽي ڪنڌ ڪيان،
سيئي ڪم سنوان، هادي منهنجا هينئن ڪري

* 191 *

منهن مناري سامهون پري ڪان پَسان،
هادي سڀ هن تان، مشڪل ئي معاف ڪري

* 192 *

ڳٽيان ڳٽي نہ سگهان بديون بيشمار،
مظفر هيءَ مسڪين ويچاري آهي تو آڌار،
بخشي سڀ بدڪار، هادي وينو هنباهہ ۾

* 193 *

پري ناهي پاڻ ڪان هادي آهي هتِ،
حسن پسي هاديءَ جو عقل ويو اُتِ،
پَڪَ ڏياري پَتِ، ويساهہ سان وٺي ويو

* 194 *

هادي منهنجو هت ٿيو ڪعبي وجان ڪيئن،
طواف ڪيان تنهن جو هر هر حج هنيئن،
تازو ڪيان تيئن، پسي رخ پير مغان جو

* 195 *

بي واهن جي واهه اصل تون آهين،
ميٽي غم غريبن جا ٿو لطف سان لاهين،
مظفر مون مسڪين کي ڏئي همٿ هلائين،
تون تہ منهنجا سائين، ٿي آئين حمايتي هٽين جو

* 196 *

هادي هن هيٺيءَ جي وري واهر ڪر،
مظفر هن مسڪين کي اچي ڏي آڌر،
سائل سڏي هرهر، تنهن ڏي اوکيءَ ۾ آءُ تون

* 197 *

سُجهي ڪوو نہ سنسار ۾ توريءَ ڪير ٻيو،
پازي ٿو پڪاري تنهن کي پنهنجو ڪيو،
مظفر هي مسڪين آ تنهنجي پلئہ پيو،
هادي هٿ رکو، هن هيٺيءَ تي پنهنجو

* 198 *

سڏ سڪايل جا سڻي اوکيءَ ۾ اچ آءُ،
مظفر هن مسڪين جو اچي سائين لهہ سماءُ،
تنهنجو آهي تڳاءُ، هادي هن هيٺيءَ کي

* 199 *

توريءَ هادي هيٺيءَ جو چارو ڪو نہ چلي،
قدم ڪل ولي تي تنهنجو حڪم ٿو هلي،
مظفر مون مسڪين کي ڏنو ير جهلو تہ يلي،
پيو چانوَ پلي، هادي هنباهيءَ جي

* 200 *

سختي ايڏي سرتي آهي جا آئي،
مرشد سڀ معاف ڪري مون تان موٽائي،
مظفر هن مسڪين جي ڪئي سائينءَ سٺائي،
هادي هنباهي، اچي هيٺيءَ جو همراهه ٿيو.

201

نيٽن واري ناز سان محبوب ٿو ماري،
ٻڙ چون اهي برهه جون اجا اولاري،
دلبرهن دستور سان ٿو دليون ڏتاري،
تنهن نازڪ نظاري، مظفر من موهي وڌو

* 202 *

غريبن تي غور ڪيو پاڻ قريب ،
حال اسان جا هي اچي ڏس عجيب،
مظفر هن مسڪين جا آيا ترت طبيب،
ٿيا نرالا نصيب، جو پرين پيهي آئيا

* 203 *

تنهنجي عشق چريو ڪيو ويو حياءَ شرم،
مظفر هن مسڪين تي ڪيو پنهنجو لطف ڪرم،
دلبر هڪڙو دم، پرين پاسي نه ڪيو

* 204 *

ڪيو پاڻ قريب غريبن تي غور،
گوندر ۾ گذاريان دوست ويو دور،
شوق مچايو شور، منهنجي آهي من ۾

* 205 *

محبت آهي من ۾ تنهنجي اندر منجهه اڪير،
دلبر دناليون هٽي، وڏا زلفن جا زنجير،
ٿيا فيراقي فقير، ٿي جن کي برهه بڇائيو

* 206 *

آءُ بہ جن جي آسري سي ڪيئن ڇڏيندا،
گولي گڏي پاڻ سان نال نيهي نيندا،
ورتيون سي ويندا، مظفر هن مسڪين کي

* 207 *

آءُ بہ تن جن آسري آهي جنهين جي عالم،
مظفر چوي ميٽيندا گهڙيءَ ۾ سي غم،
پري پاڪ قدم، بخشي ويندا بديون

* 208 *

ڏنائون عيب اکين سان تڏهان لاڪون تو،
تر جيترو تڏهين ڀي تن پوئتي پير نہ ڪيو،
مظفر تي مهر جو هي هٿ تنين رکيو،
ڇنڻ تن نہ سکيو، ڳنڍيندا ويا ڳجهہ ۾

* 209 *

ڳنڍيندا ويا ڳجهہ ۾ پتو مون نہ پيو،
ڪٽي هن ڪوٽيءَ جو تن نيهي ننگ نيو،
مظفر هن مسڪين کي پاڻ ڇيائون پو،
تڏهان لاڪون تو، اسان آهي اڪاريو

* 210 *

آئي رت بسنت جي تي گلن منجھہ سرھاڻ،
اچي نور محمد جو پڌرو ٿيو پاڻ،
چو طرف چانڊاڻ، ڪئي مظفر مند بهار جي

* 211 *

آئي رت بسنت جي تي وڻ وڻ واڌائي،
سھڻا ويس گلن ڪي ٿو پرور پارائي،
احمد جي آئي، خوشبوءِ سارو جڳ ٿيو

* 212 *

آئي رت بسنت جي پھريا وڻن پوش،
ساوا ٿيا سڪ مان جيئن جو ڪري جوش،
مستيءَ ۾ مدھوش، خاوند ڪيا خير سان

* 214 *

آئي رت بسنت جي وڻن جھليو ٻور،
ظاھر ٿيو زمين تي اچي احمد نور،
سيئي ويا سور، آئي بوءِ بھار جي

* 214 *

آئي رت بسنت جي گل ڦل ٿيا گلزار،
عربي احمد ڄام جو نور ٿيو نروار،
بيشڪ برھہ بھار، عربيءَ آئي اڄ ٿيو

* 215 *

آئي رت بسنت جي ٿيا سڪا وڻ ساوا،
جي پاري پائمال ڪيا سي پرور پھرايا،
وڻن ويس پايا، آئي بوءِ بھار جي

* 216 *

بيشڪ بوءِ بهار جي موتي آئي مند،
پيرا ڏين پونر تا هاٽي گلن هنڌ،
ڪٽي متي ڪنڌ، ڪلن تا خوشيءَمان

* 217 *

دلبر منهنجي دل جو دارون تون درمان،
پرديس ڪي پيارو ڪيئہ اٿم اهو ارمان،
مظفر هن مسڪين وٽ آهي سورن جو سامان،
اچي ڪر احسان، ملڻ جو منهنجا پرين

* 218 *

ملڻ جو منهنجا پرين ڏس مونکي ڏانءُ،
مظفر هن مسڪين کي آهي ياد تنهنجو هڪ نانءُ،
هن درد ستائيس آءُ، توکي سُڌِ نہ سورجي

* 219 *

آوي ماهي سڻ حال ميڏا تيڏي حسن ڪيتا حيرانا،
طلب تساڏي تانگهہ اندر وچ مست قران مستانا،
مظفر مين مسڪين ڪون ڪڏان ملسي يار يگانا،

* 220 *

سهٽا سائين سدائين هوسان در تيڏي دربان ميان،
ديدار تيڏا دائم هووي مين ڪيون منگان ايمان ميان،
مظفر داهي عرض اهو اپٽي عشق دا ڪرو احسان ميان،

* 221 *

مين نماٽي دا عرض اهو جي يار ڪڏان منظور ڪرين،
درد فراق هي هجر والي چا سيو چڪچور ڪرين،
مظفر ڪون ايوين، مار ماهي دوست پڇي نا دور ڪرين

* 222 *

انهن ڪوجهي وچ هن عيب لڪين تون اپڻا ننگ سنپارين،
جو دم يار حياتي هو وي ساڏڙي نال گذارين،
مظفر ڪو نہ ايوين مارماهي درتان ول نہ ڏڪارين،

* 223 *

صورت هادي ياروالي هڻ مين ڪون يڪيا الله،
الله اصل ڪنون سڻندي هاسي ميڏا ڪو نہ پيا ويساهہ،
آڪي پيا اندر وچ انهن گرو دا گوگاءُ،
نال يقين تڏان آيا جڏان ويڪيم بگن شاهہ،
مظفر هڻ موجود ٿيا سائين ساهہ پساهہ،
رندي والا راهہ، هادي هڻ آڪيا ايوين

* 224 *

هوت حمايت تن جو صبر جنين ساڻُ،
ميٿي ڪيڍيائون من مان مدائيءَ جو ماڻ،
اهو تن اهجاڻ، سبق سچاٽيءَ جو

* 225 *

هوت حمايت تن جو جن سدائين صبرُ،
ڪڏهن ڪيوڪينڪي تن وري تڪبر،
شامل جن شڪر، سي هليا هدايت حق جي

* 226 *

هوت حمايت تن جو جن ڪنين ڪين سٽيو،
هليا توڪل ٽُرهي ڳالهيون سپ ڳٽيو،
سپ ڪجهہ تن بٽيو، هِتي هُتي هوت حمايتي

* 227 *

فڪر سندي ڦرهي هيءَ جا آيم هٿ،
چڪڻ مان چاڙهي وڌو ستگر واري سٽ،
هلي ساڻ همٿ، مظفر ڏس مئخان ۾

* 228 *

فڪر سندي ڦرهي ڪريڪدل ساڻ يقين،
طالب رک تنَ تي هڪ هاديءَ جي تلقين،
تڏهن توکي ڪينَ، ڪَتِڻو نہ ڪڏهن پوي

* 229 *

ٻانهپ جي ٻولي ڪري ويڙهيئي پاڻ وهم،
ڪڍي چِڏ قلب مان غازي اهو غم،
آهي اهو ڪم، سارو ئي سبحان جو

* 230 *

ساروئي سبحان جو ساڳوهي آ سرُ،
پرجهہ پيهي پاڻ ۾ تفاوت نہ ترُ،
گهيرانهيءَ ۾ گهرُ، تہ هي هو آهي هيڪڙو

* 231 *

ساڳو سِرُ سبحان جو ٿو سَوَ سينگار ڪري،
ڪُن فيڪُون جي ڪُنَ ۾ آيو پير پَري،
آدم نانءُ ڌري، ٿيو سيلاني سنسار ۾

* 232 *

ساڳو سر سبحان جو آدم ۾ الله ڏس،
بي مثليءَ ڪي مثل ۾ بيشڪ بقا باالله ڏس،
مظفر مئخاني ماڳ تي حاضر اهو هر جاءِ ڏس،

* 233 *

ڏسڻ ڪان جو ڏور هيو اهو پڌر پيو پاڻ،
خلق آلادم عليٰ صورت آهي سندس اهڃاڻ،
مظفر مئخاني ماڳ تي تنهن موج ڪئي مهراڻ،
صورت سان سڃاڻ، آيو آدم جي عنوان ۾

* 234 *

غير ڪڏان نظر نہ آوي مين جو هي حق ڄاتا،
هي جو حال هادي والا سارا مين سڃاتا،
مظفر وچ مئخاني دي مين راھ اهو هي پاتا،

* 235 *

آدم اصلي ناهيان ٻانهپ ٻوليءَ وياسي،
پنهنجو لڪائي پاڻ کي آدم ۾ آياسي،
پنهنجي خيال پياسي اڇي مظفر هٿ مئخان ۾،

* 136 *

غير ديان واهان بند ٿيان عشق اڳڻ جو آيا،
انحد والا ناد نغارا واھ جو پيرَ وڄايا،
گم انهين غمزي دي وچ مستي موج مچايا،
مظفر مطلب پاءِ اٿاهين هي عشق عجب سرمايا،

* 237 *

عشق دا درياءَ هي وهندا موجان موج مچاوي،
طالب تردي هن انهين وچ پلڪان پلڪ پڄاوي،
عشق امام هي مظفر ميڏا اهو آپون آپ الاوي،

* 238 *

صورت ميڏي هادي والي بيشڪ سچي بر حق هي،
من راني فقد رانا الاحق حق اهو ئي حق هي،
خلق الآدم عليٰ صورت انهن وچ ڪهڙا شڪ هي،
مظفر وچ مئخاني دي جولا دا ڪريندا لِڪ هي،

* 239 *

سيد سائل موتي خالي اهو شاهہ نہ تنهنجي شان ۾،
سوالي مور نہ وريو خالي پهچي اگر ايوان ۾،
ٻيڙيءَ سندو بيڙو تريو ٻڏيون دانهون داتا گيلان ۾،
مظفر هن مسڪين سان حامي حسني هردو جهان ۾،

* 240 *

داتا هن ڏُکيءَ کي ڏي ڪو دلاسو،
ڪرين نہ هن ڪو جهيءَ ڪان پير شال پاسو،
وائي حق واسيو، مظفر هن مسڪين کي

* 241 *

طالب ڏي تڪڙو تنهنجو پلڪ ۾ تہ پڄڻ،
سڏ ٻڌي سائل جا واهہ والي پير ورڻ،
مشڪل سڀ ميٽڻ، آيو مظفر مون مسڪين جي

* 242 *

ڪل ولين تي قدم بغدادي بادشاهہ جو،
محبوب سبحاني لقب پيارو آهين الله جو،
ٻڏل بيڙا باهر ڪڍڻ اهو شان منهنجي شاهہ جو،
مظفر هن مسڪين جي رهبر ٿيو آ راهہ جو،

* 243 *

ميران شاهہ مرشد منهنجا اچي آڌر تيءِ،
هادي هن هيٺيءَ جو پر جهلو تي بيهُہ،
جاتي جدا ماءُ پيءُ، اتي بادشاهہ رس بغداد جا

* 244 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙي سندن هبڪار،
آهن عجيبن جا واسينگن جيان وار،
پرت تنين سان پيار، آهي مظفر هن مسڪين جو

* 245 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙي سندس خوشبوءِ،
آهي عجيبن جي هيڏي هوڏي هوءَ،
راضي روءِ بروءِ، ٿيندا مظفر هن مسڪين مان

* 246 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙو سندن قِسمُ،
آهي جيبن جو نازڪ ايئن جسم،
رهيو وات اسم، آهي مظفر هن مسڪين کي

* 247 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙي سندن سرهاڻ،
آهي عجيبن جي لبن ۾ لالاڻ،
کهڙي تن کي ڪاڻ، مظفر هن مسڪين جي

* 248 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙا سندن حُسن،
آهن عجيبن جا سهڻا تيئن سُخن،
موهي وڌو تن، مظفر مون مسڪين کي

* 249 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙي اٿن بيهڪ،
آهي عجيبن جي چقمق مثل چِڪَ،
ساهہ ايئن آ سِڪَ، مظفر هن مسڪين جي

* 250 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙا سندن پن،
عاشق عجيبن تي جيئن پيرا پونر ڏين،
ڪاتيءَ ريءَ ڪُهَنِ، مظفر مون مسڪين کي

* 251 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙي سندن پوشاڪ،
آهي عجيبن جي هلي حُسنَ جي هاڪَ،
پير مبارڪ پاڪ، مظفر چوي محبوب جا

* 252 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙا سندن ڏارَ،
آهن عجيبن جا سهڻا سڀ سينگار،
نينهن نسنگ نروار، ڪيو مظفر هن مسڪين کي

* 253 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙي سندن فرحت،
آهي عجيبن جي خاصي هيءَ خاصيت،
سري نہ ساعت، مظفر هن مسڪين جي

* 254 *

اکيون عجيبن جون مارن ٿيون مشتاق،
ڪي گهائي وجهن گهور سان ڪي قتيا انهن فيراق،
هرجاءِ اها هاڪَ، حُسن تنهنجي جي هُلي

* 255 *

جيجل جو ڳئڙن جا پئي پڇايان پنڌ،
هو جي ڪالهہ هِتي هيا خالي اهي هنڌ،
وڏائون دل کي بنڌ، مظفر هن مسڪين جي

* 256 *

ويني واٽ نهاريان آٽيند ن تہ اللهُ،
سپيرين سو گهو ڪيو سڪ ۾ منهنجو ساهہ،
هيڪر هَلي آءُ، مظفر چوي مسڪين ڏي

* 257 *

ويني واٽ نهاريان اجهي تا اچن،
سي ڪُوڙا ڪڏهن ڪين ٿين جي ڪيا قول قريبن،
ڏنا دلاسا دل کي اچڻ سان انهن،
مظفر مون پرين، لکين تورا لائيا

* 258 *

سورن چاڙهيا سر تي برهہ سندا بارَ،
ڪڏهن ملندا ڪيئن ڪيان تي ياد ستائي يار،
هوت اچي هڪوار، مل مظفر هن مسڪين سان

* 259 *

ڏنو جن ڏورون اچي هادي منجهہ هنباهہ،
تسليٰ طالبن تي وريو وصل جو واءُ،
داتا بگن شاهہ، مظفر تن مهندار ٿيو

* 260 *

ڏنو جن ڏورون اچي داتا فيض درياهہ،
هتان هادي جي ٿيو طالبن کي تڳاءُ،
انهن ڪٽي ارواح، ڳڏيا پننهنجي گُر سان

* 261 *

شاه بگن شاهہ هادي مين گهر جو مهندار آيا،
ويڙها اساڏا آنِ وَسايس دمر دمر وچ ديدار پايا،
مظفر ميڏي مرشد ويکو بدڪاران دا بار چايا،

* 262 *

بغدادي بادشاهہ پارس اسان جا پيرَ،
ورتي مسڪينن مدامي دامن دستگير،
سندا تو فقير، ڪڏهن ماندا ڪين ٿيا

* 263 *

پيرَ پيرن جا بادشاهہ تو در آهي فرياد،
مظفر هي مسڪين اڇي عاصي ڪيو آزاد،
سدائي ڪن ياد، جي پلئہ لڳا تو پيرَ جي

* 264 *

جيڪي سجهيم پنهنجا ويري ٿيا سيئي،
پينر بلوچن کي ڪاڻ منهنجي ڪيهي،
بس ڪري پنيور ۾ رهان ڪيئن ويهي،
مظفر من پيئي، ڪا ڪوڪ تين جي ڪن تي

* 265 *

ڪري هلي ڪيچ ڏي روج راڙيون ريهان،
حب مان هلندي هوت ڏي راتو ۽ ڏينهان،
ڪميٽيءَ ڪيهان، من ٻڌي ٻاروچو اچي

* 266 *

ٻُڌي ٻاروچو اچي درد منديءَ دانهون،
سڏي تي سڏ ڪايري ٻئي ڪٽي ٻانهون،
مظفر هن مسڪين تي ڪل ڪهل نہ ڪيائون،
جنهن سان رات لڏمر لائون، اهو پنهل ڪٽي ويا پاڻ سان

* 267 *

سک جنين سوگهو ڪيو سي متي راهه روئن،
هوت ٻنان هتڙي مظفر ماڻ نه ڪن،
لوچيندين لهن، اگڻ عجيبن جا

* 268 *

پنهل ڪاڻ پرديس ۾ منهنجا سنڌ ٿيا ساٿا،
جاڙ جيان تي جيڏيون پنهنجي پنهل پڄاٽان،
پند ڪري پاٽان، ڪاهي ويندس ڪيچ ڏي

* 269 *

ٻانهي خان ٻروچ جي جتن ڪئي آ جي،
هو جي ڪٽي هليا آءُ تي ڳولهيان سي،
مظفر هن مسڪين تي ترس نه پيو تن کي،
ڪاهيون ڪيچ ڏي، حب مان هلندي هوت ڏي

* 270 *

اڻ سونهينءَ کي آئيو اڄ پيرين ڪرڻ پنڌ،
ڪٽي خان بلوچ جو هلي رستي مٿان رند،
مظفر هن مسڪين جو ساٿو ٿيو سنڌُ سنڌُ،
قضا مٿان ڪنڌ، آئي سانه اها ٿري

* 271 *

پنهل ڪٽي پاڻ سان روانا ٿيا رات،
نکو جت جوءِ ۾ نڪا جتن ذات،
سور ڏئي سوغات، ويا مون مسڪين کي

* 272 *

نه ڪا وات وندر جي نه ڪي رستو راهه،
تنهنجو آسرو الله، آهي مظفر هن مسڪين کي

* 273 *

ووڙيان واٽ وندر جي سجھي اڳيان سُجَ،
انھيءَ رائي رُجَ، ڪا جا ھلندي جيڏيون

* 274 *

عمر منھنجو ساھہ پيو جھانگن لاءِ جُھري
ڪرن ڪُنگرا تنھنجي ڪوٽ جا پورا ٿين پري،
اباڻن جي اندر ۾ ٿي ھينئڙي ڳالھہ ھُري،
مارن لاءِ مري، مظفر ويندي ھٿ مارئي

* 275 *

عمر اباڻن جي جيڪا ڏنم جوءِ،
پسان روءِ بوءِ، ڏني ٿيم ڏينھڙا

* 276 *

عمر اباڻن جي من ۾ جا محبت،
تن سانگين جي صحبت، سانڍي رکيم ساھہ ۾

* 277 *

جن سين گذاريم ڏينھڙا گڏ گذر ۽ مالَ،
ھھڙا ٿيڙم حال، ھيو لکيو لوح قلم ۾

* 278 *

عمر اچا ڪپڙا پايان نہ پوشاڪ،
جاتي جھانگين تاڪ، آءُ بہ ويندس اوڏھين

* 279 *

عمرا چا ڪپڙا سِرَ تي نہ سون ٿھن،
لقب ڪيئن لائيان محلين ماروئڙن،
ليڙون لوئي جن، پَٽَ سي نہ پھريندين

* 280 *

عشق جنين جي اندر ۾ لاجي لات لنون،
پڙهيا سبق پريت مان تن سڀاجهن سامن،
سي ڪيئن ڳالهه سَلن، مظفر جيڪي محو ٿيا

* 281 *

عشق جن جي اندر ۾ تن کي نہ آرام،
راتو ڏينهان روح ۾ ريجهائن ٿا رام،
مظفر تن مقام، اجا پِي اڳي ٿيو

* 282 *

آدم صلي ناهيان آهيان پاڻ الله،
احد منجهان ٿي آيو احمد ناهي هي سپ ناهہ،
اچي ڪيم آگاهہ، مظفر ٿي مئخان ۾

* 283 *

اوت پيچ عبد جي تہ ساڳو آهين سِرُ،
تفاوت نہ تِرُ، هي هو آهي هيڪڙو

* 284 *

مئخاني جي ماڳ تي اصل هيس آءُ،
مظفر سڏائي نانءُ، ظاهر ڪيم ذات کي

* 285 *

مئخاني جي ماڳ تي اصل هيس مان،
هلي پوءِ اتان، مظفر ٿي موجان ڪيم

* 286 *

هي هو آهي هيڪڙو باقي بچيو ڪير،
صورت سانگي سيرُ، پاڻ ڪيائين پنهنجو

* 287 *

مئخاني جي ماڳ تي لاجو ڏس لقاءُ،
بيشڪ برھ بقاءُ، مظفر اچي موجود ٿيو

* 288 *

مئخاني جي ماڳ تي آءُ ھلي آيم،
پير ھتي پايم، لھي عرش عظيم ڪان

* 289 *

مئخاني جي ماڳ تي حڪم ھلايم،
اونھو آدم اوٺ ۾ اسرار رکايم،
سارو سڀ پايم، مطلب جيڪو مون ھيو

* 290 *

قائم آھن قيامت تائين مئخانا مردن،
ھاديءَ ڪان ھَٽِ ڪيو اھو راز رندن،
پيھي پنھنجو پاڻ ۾ سڃاتو سامين،
تن جي اوتارن، مظفر مزا ماڻ تون

* 291 *

سولي ڪر ستار تہ وجان ويڙھيچن،
سوگھو سڪ ۾ ساھ ڪيو منھنجو ماڙيچن،
سي ويجھا شال وسن، مظفر مِٺَ مئيءَ جا

* 292 *

عمر ادا ايترو توکي ظلم نہ جُڳائي،
امانت انھن کي ڏي مارئي موٽائي،
ويني واجھائي، مظفر ملڪ ملير ڏي

* 293 *

ٻڌي هَٿَ ادب جا ڪيان عرض اللهﷲ،
سڪ ۾ سوگهو ڪيو سانگين منهنجو ساهه،
عمر سندو ڏهڪاءُ، تو مظفر ماري مسڪين کي

* 294 *

فيض وارو فقير مليو داتا ٻگن شاهه،
وحدت جو ويساهه، هاديءَ ڏنو هن کي

* 295 *

آئي داتا دَرِ تيا نرالا نصيب،
ڍڪي منهنجا عيب، ڪولِ ڪيائون پنهنجا

* 296 *

آئي داتا در تيا نرالا نصيب،
ڪري غور غريب، ويهاريائون ويجهڙو

* 297 *

حياتيءَ جا ڏينهڙا باقي ٻچيا ڏينهن ٻه چار،
مظفر هن مسڪين کان تون شال م َ تئين ڌار،
جيئري ڪڻ نه ميار، مران محب مرضي پوءِ تنهنجي

* 298 *

مون ڏي ماروئڙن ڏُرسُ سڪي دلجاءِ،
ته پڪا ۽ پنهوار تا سِڪن تنهنجي ساءِ،
هي پڻ تنين لاءِ، ماندي آهي مارئي

* 299 *

مون ۾ آهي مڙئي مداين جو ماڻ،
سوتو اڇي پاڻ، هنَ ڏکيءَ تانن ڏور ڪرين

* 300 *

آهيان مُٺِ مٽيءَ جي کهڙي منهنجي ذات،
حم يٰسين طٰ اها ڏاتر ڏنئي ڏات،
سونهارا سادات، ڪر ڪو ڪرم پنهنجو

* 301 *

داتا جو دَرُ داسڙا توکي ڇڏڻ ڪين جڳاءِ،
پنهنجو مطلب پاءِ، هلي هاديءَ اڳيان

* 302 *

لهر نہ لوڏو تن کي گهري جن پناهہ،
هادي تن هر جاءِ، رکي امن امان ۾

* 303 *

شڪر مليو شاهہ مون کي فيض وارو فقير،
ٿيو حمايت پيرُ، هِنَ هيٺيءَ جو هر جاءِ تي

* 304 *

فيض وارو فقير مليو داتا بڳن شاهہ،
رنديءَ وارو راهُہ، هاديءَ ڏسيو هن کي

* 305 *

دلبر ناهي دور نظر ڪري نهار،
سو ڪيئن ٿئي ڌار، جيڪو وينو اچي وچ ۾

* 306 *

ڏورن ڏک واريون سکيون پَلِ سمهن،
مظفر محبوبن لئہ ڏي اوجاڳا اکين،
موٽي شال مِلن، جي پرين ويا پرديس تي

* 307 *

ڪا ڏنهن آيم سرتيون هي ڏولاوا ۽ ڏک،
جيءَ اندر ۾ جُکَ، پرينءَ لائي ويا پنهنجي

* 308 *

سڌ نہ پيم سور جي اها ڪائي خبر ڪانہ،
بحري هٽي بانَ، موهي من محبوب ويو

* 309 *

آئي مند ميلاپ جي پرين اچ پيهي،
وَتِ تنهنجي ويهي، مان اوريان حال اندر جا

* 310 *

الله جو اسم تا ڪا پڙي ڪمائين،
لڪا گهمن لوڪ ۾ اها سڌ نہ سٽائين،
ڪنهن کي ڪين ٻڌائين، اوري حال اندر جو

* 311 *

هادي حيات هميشہ ٿو گهاري مون سان گڏ،
ڪنهن کي ڪيان سَڌُ، جو اندر ۾ اهو ٿيو

* 312 *

هادي گڏ هميشہ پري ناهي پاڻ،
ڪانهي ڪنهن جي ڪاڻ، جو اندر ۾ اهو ٿيو

* 313 *

هادي هت هميشہ منهنجي اکين آڏو آهِ،
سَمايو منجهہ ساهہ، اندر ۾ اهو ٿيو

* 314 *

وسي هادي ويجهڙو چمن چوڌاري،
ڪري اظهاري، اندر ۾ اهو ٿيو

* 315 *

وسي هادي ويجهڙو ڪيئن چوان مان ڏور،
ونحن واري دستور، اندر ۾ اهو ٿيو

* 316 *

گڏُ آهي گُر سان انئي پهر ارواح،
سدا ساهہ پساهہ، سڄڻ اچي سمائيو

* 317 *

گڏيو آهي گُر سان وجي منهنجو خيال،
هاديءَ وارو حالُ، سدائين سِرِ منهنجي

* 318 *

جُدا منهنجي جيءَ کان دلبر ناهي ذار،
نظر ڪري نهار، تہ سڄڻ آهي سامهون

* 319 *

اتم اها آس تہ پرين پَسي پوءِ مران،
ربُ رتون راسُ، ڪندو ڪميڻيءَ جون

* 320 *

ڪانُ هٽي ڪيري وڌو تڏهان لاڪون تو،
ماري هن مشتاق کي قياس نہ پيئي ڪو،
تنهن جي سُڌ لهو، جيڪو قتيل تنهنجي فيراق ۾

* 321 *

پاڻ لڪائي پنهنجو آئين آدم جي اهڃاڻ،
پنهنجي مرضيءَ پاڻ، ظاهر ٿئين زمين تي

* 322 *

ظاهر ٿي زمين تي ورتئي قطري ۾ قرار،
لهي لامڪان ڪان اچي ٿئين اظهار،
اچي سڀ اقرار، پورا ڪيئي پنهنجا

* 323 *

پاڻ لڪائي پنهنجو آدم ۾ آيو،
مرضيءَ موجب پنهنجي تنهن پوش مٽايو،
رکي هي رايو، آدم ۾ اظهار ٿيو

* 324 *

ملڻ جو منهنجا پرين تنهنجو ڪنيم پيرُ پرو،
اچڻ سندو آسرو، پرينءُ مُڪو هن پاڇيءَ ڏي

* 325 *

دلبر دير نہ لاءِ سگهو موٽج سپرين،
ساري سدائين ٿو سڪ ۾ منهنجو ساهہ،
مظفر هن مسڪين ڏي توڪي آڻيندو تہ الله،
اڪين ۽ ارواح، آهي تانگهہ تنهنجي تن ۾

* 326 *

عيبن هاڻي آهي تون پنهنجو پاڻ سڃاڻ،
مظفر هن مسڪين سان ريجهي ڪر رهاڻ،
پرين اچي پاڻ، ٿورا ڪر ٽڪيءَ تي

* 327 *

آيا اجهي اڄ سڄڻ منهنجا سپرين،
روح ڪندو رڄُ، پسي منهن محبوب جو

* 328 *

آيا اجهي اڄ پرين منهنجا پڪ،
ڏور ٿيندا سڀ ڏک، پسي منهن محبوب جو

* 329 *

ڏوريان ڏکن ڏينهڙا لالڻ تنهنجي لاءِ،
پرين پيهي آءُ، اڱڻ آسروند جي

* 330 *

پرتل اٿئي پيرَ هيءَ ننڊر نماڻي،
داتا تنهنجي ديدار لئہ هيءَ وتي ويڳاڻي،
سائين ٿي ساڻي، ڪر وهلو واهر هن جي

* 331 *

ڪرڪا ڪميٽيءَ تي پنهنجي نظر پير،
سدا سگهو لڳي هن کي هدايت جي هير،
دائم دستگير، رکو هٿ هٽين تي

* 332 *

نالائق لائق ٿيا تنهنجي نوري نظر ساڻ،
عشق عنايت ڪَيوَ اڇي هن اڻ ڄاڻ،
مظفر هن مسڪين ڏي آئين تي اڱواڻ،
هن پاڇيءَ ڏي پاڻ، هاديءَ هدايت موڪلي

* 333 *

دانهون درد ونديءَ جي سٽي سگهو آءُ،
هادي هاڻي تيءُ اچي هن هيٽيءَ جو همراهُ،
معلوم اٿئي مظفر جو سارو سڌ سماءُ،
اچي پاڻ پساءِ، هن سڪايل کي سيدا

* 334 *

مرشد کان معلوم ٿيو ھي مڙيو ئي حق،
لٿو شرڪ شڪ، مظفر سندي مئخان ۾

* 335 *

مرشد کان معلوم ٿيو رنديءَ وارو راھُ،
جلوو جاءِ بجاءِ، آيو ڏسڻ ۾ اتھين

* 336 *

مرشد کان معلوم ٿي ھيءَ جا حقيقت،
ملڪ ھي معرفت، آيو ڏسڻ ۾ اتھين

* 337 *

مرشد کان معلوم ٿيو ھي سر ساڳي ذات،
تنھين جي تجلات، سارو جڳ روشن ڪيو

* 338 *

مرشد کان معلوم ٿيو ھي سر آھي اللہ،
اھو شھنشاھ، اولي آدم جي ٿيو

* 339 *

مرشد کان معلوم ٿي ھيءَ جا ڳجھارت،
برھ بشارت، اچي ڏني اتھين

* 340 *

مرشد کان معلوم ٿيو صوفيءَ وارو سيرُ،
ھي تان ناھي غير، ھر جاءِ حق موجود ٿيو

* 341 *

ھِتي ھُتي ھر جاءِ اھو پاڻ ئي آھي،
موجود ھر مظھر ۾ تو چٽو چوائي،
ٻِيو ڪوئي ناھي، مظفر ٿيو مشاھد

* 342 *

مرشد کان مليو صوفيءَ ھي سبق،
صوفي لا مذھب آھي لٿو شرڪ شڪ،
ھادي آھي حق، صحي ڪيم سرڪي

* 343 *

صحي ڪيم سرڪي پنھنجو آھي پاڻ،
ونحن اقرب ويجھڙو آھي ان اھجاڻ،
ساڳي ذات سڄاڻ، جنھن اولو آدم جو ڪيو

* 344 *

صورت منجھ سمائي پنھنجو آيو پاڻ،
نہ تہ مڙي ملائڪن سجدو ڇوڪيو ڇاڪاڻ،
آدم جي اھجاڻ، ساڳو سر تي آئيو

* 345 *

شاھ بگن شاھ حق دا ھادي ھي رھبر،
طلب اندر وچ تنھين دي ھي منگدا مھيسر،
اپڻا قدم پاڪ اناڪي گھوٽ آيا ميڏي گھر،
آيا اڪ نظر، ھادي مينون ھنباھ دا

* 346 *

عوشا قان نون عشق عنايت ھادي بخش ڪريندا،
رستا رندي والا رھبر وحدت راھ رکيندا،
مظفر وچ مئخاني دي، آکي انا الحق اليندا

* 347 *

پائي پاند ٻچيءَ ۾ آزيون ڪيم ھزار،
مظفر ھي مسڪين آھي تو آذار،
پير مغان پڳدار، واھر ڪر ولھيءَ جي

* 348 *

ٽڪيءَ تي ٽورا ڪامل اچي ڪر،
دستُ مبارڪ داتا سائين دائم مون تي ڌر،
مظفر هن مسڪين جي آهين تون ئي ڇانو ڇپر،
نوري ڪر نظر، هادي هن تي پنهنجي

* 349 *

پهريون پسان پير جي پاڪ پيشاني،
هادي ڏيندو حق جو جام جيلاني،
لالڻ لاثاني، منهنجو آهي هنباهه ۾

* 350 *

سنبري ساجهر پهريون پسان پير،
تڏهن مون تقدير، ميٽي مشڪل معاف ڪري

* 351 *

پهريون پسان پير جي درس وڃي درگاهه،
ننٽر تي نگاهه، پاٽهين ڪندو پنهنجي

* 352 *

پهريون پسان پير جي وڃي پيشاني پاڪ،
مشڪل سيئي معاف، هادي ڪندو هن ٽان

* 353 *

پهريون پسان پيرُ جنهن جي اٿم اڪيرَ،
سو مون ثابت سيرَ، لنگهائيندو لطف سان

* 354 *

پهريون پسان پيرُ جنهن لئہ آءُ اداسُ،
رٿون سيئي راس، ڪندو ڪميٽيءَ جون

* 355 *

پهريون پسان پيرُ اکين وجي آءُ،
هاديءُ سندو نانءُ، سٽي مون ٻاجهہ ڪري،

* 356 *

رهبرواري راهہ جو دوڙي وٺن دڳ،
لاري تنهين لڳ، تہ منگتا مان لهين

* 357 *

سدا سپيرين جي تن ۾ رک تنوار
ٻئي ڏي ڪيمَ نهار، تہ منگتا مان لهين

* 358 *

آيا داتا در سُٽي شاهي شان،
گُر ڪان وٺي گيان، پنڌ وارا پر ٿيا

* 359 *

پنڌ وارا پر ٿيا رندي چڙهين رنگ،
صوفين سندو سُنگ، هليو اڄ هنباهہ ڏي

* 360 *

هلي اڄ هنباهہ ڏي فقيرن جي فوج،
مظفر مستي موج، سدا صوفين سر تي

* 361 *

سڌِڙين سڌ ڪئي تڏهن رهيا ڏار،
هلي ڏس هيڪار، پرت واري پنڌ ۾

* 362 *

ٻڌين جي ٻوڙا تون رندن وارو راڳ،
حق سان حاصل ٿئي لا وارو لاڳ،
مئخاني جو ماڳ، وسائي ويهي رهين

* 363 *

انگ منهنجو اڳهين جيڏيون لکيو جو،
لکيو لوح قلم ۾ سامهون آيو سو،
مظفر هن مسڪين کي پتو ڪو نہ پيو،
اصلئون هنيئن هيو، نڌر جي نصيب ۾

* 364 *

قضا ٽري ڪا نہ توڙي حيلا ڪرين هزار،
پينر پاڳي آئيا سرتي سورن بار،
جڏهن سولي ڪري ستار، تہ چڪڻ مان ڇڙهي پوان

* 365 *

ظاهر ٿيو زمين تي عرش ڇڏي افلاڪ،
ڪنيائين خوشيءَ مان پنهنجو قدم پاڪ،
هتي ٿيو هيراڪ، آدم جي عنوان ۾

* 366 *

طالب دنيا جا وڏا حرص هٽي،
ڪُتن وانگي ڪيترا هوڏنهن هڪ ڄٽي،
مظفر طالب مولاجا هلن ڪو نہ ڪٽي،
تن جي بات بٽي، جن جو عشق الله سان

* 367 *

ڍوندي مٿي ڍوندي ڪائن تا حرام،
دنيا جي دور جا تي گذرن غلام،
ميڙيائون مايا مال کي ڪوڏي اچين نہ ڪام،
جنهن سان ريجهي رام، سا پر پاڙن ڪينڪي

* 368 *

دنيا جي دور جي لحظو هت لذت،
ساڻ نہ سدائين هلي عمر گهاريئہ غفلت،
هُتي هٽندين هٿ، پوڄاري پئسي جا

* 369 *

ڪر پليت پري دنيا هٿ نہ لاءِ
دنيا وارن جي مٿان لعنت آهر جاءِ
حب دنيا جي رکين توکي الله جي حب ناهہ
طلاق ڏئي تنهن کي مظفر تون موٽاءِ
لنئو نہ تنهن سان لڳاءِ جيڪا بيوفا ٻڌجي وجي

* 370 *

لطف جو نہ لاهہ هادي هن تان هٿُ
پاجيءَ سندي پت، رکي رهبر راڄ ۾

* 371 *

ڏک منهنجي ڏاڄ ۾ اڳيئي هيا
پسڻ ڏاران پر جي وڏي سي ويا
پرينءَ پاڻ مُڪا، سوڪڙي سور ڪري

* 372 *

سمهن سُک واريون ڏکيون ڪين سمهن
آرام اکڙين جو ويو اڏامي تن
اگڻ پرين اچن، تہ وجن ڏينهن ڏکن جا

* 373 *

ڏکي آهيان ڏيهہ ۾ پرينءَ بنان پاڻ
موڙي منهن محبوب ويو مون مٿاڻ
مظفر هن مسڪين جي کهڙي سندن ڪاڻ
حال ڏسي هي هاڻ سُڌ لهوڪا سورجي

* 374 *

ڦيٽس جن فيراق سي پڻ ٻڌندم پٽيون
پري ورهہ وٽيون، پرين ڏيندا پاٽهين

* 375 *

هادي رهبر حق جو مليو آهي مون،
اندر ٻولي هو هو جي طلب اٿاري تون،
مظفر مونکي عشق جي لڳي ڪا لنئون،
سائينءَ جي پارون، مطلب ٿيا منهنجا

* 376 *

مطلب ٿيا منهنجا پوڄي ڏنم پيرَ،
شاھ ٻگن جي شفقت سان مليو فيض فقير،
مظفر هن مسڪين کي هئي اصل کان اڪير،
سو مون ثابت سير، ڪاريندو احساس سان

* 377 *

قابو ڪيو ڪانُ هٽي منهنجو سپرين ساھ،
هاڻي انئي پهر ارواح، ٿو تانگهي تن پرينءَ ڏي

* 378 *

غريبن گفتار ڪيو پاڻ قريب،
ملڻ جي منهنجا پرين ٿئي عنايت عجيب،
سي ٿا سڪن غريب، جيڪي دلبر ديوا ناڪيا

* 379 *

دلبر ديوانا ڪيا حال تنين جا هي
هڪ قتيل فيراق جا ٻيو باھ برھ پڙڪي
مظفر مشتاقن کي ڪوئي ڪو نہ لَکِي
عاشق آهن اهي، جيڪي ٻڌائن نہ ٻين کي

* 380 *

ڪٺي پنهنجي خيال کي عاشق عرش امانڻ،
آدم ناهين اصلي سائي مام سجاڻ،
سوئي آيو سير ۾ هي ڪري حق ڄاڻ،
پنهنجو ڪري پاڻ، عالم ۾ اظهار ٿيو

* 381 *

وسي ٿو ويڙهي هادي منهنجو حق،
پري ناهي پاڻ کان تون ڇو ٿو ڀانئين شڪ،
پير مغان کان پڪ، مظفر ملي مئخان ۾

* 382 *

لاحد جي لقاءَ جو تون سارو خيال سماءِ،
پسڻ مان پرجهه تون هادي اٿئي هرجاءِ،
اصل اهو آهه، تما شوئي تنهنجو

* 383 *

ڪعبي وڃان ڇو منهنجو مرشد حج ٿيو،
پسي رخ پير مغان جو آهي اڪبري حج اهو ،
ڪعبو مان قبلو مان مونکي هاديءَ هئين چيو،
مظفر مون ڪيو، دائم حج ديدار ۾

* 384 *

ڪفر جا ڪلمان مونکي هاديءَ پڙهايا،
اصل قدسي ڪعبي کي سَوَ سجود ڪريا،
مظفر مئخاني ۾ سڀ راز سمجهايا،
عامن خيال اجايا، صوفيءَ سير صحي ڪيو

* 385 *

پيهي ڏنم پاڻ ۾ دلبر ناهي دور،
وسي ٿو ويڙهي هر دم هوت حضور،
مظفر ٿيو مشهور، مئخاني جي ماڳ تي

* 386 *

مئخاني جي ماڳ جي رمز سڄاڻج راهه،
وحدت جو ويساهه، ماڻ انهيءَ مام سان

* 387 *

پنهنجو ڏس تون پاڻ ۾ ديهيءَ ڏيان ڏري،
موتو قبلل انت موتو جيئري جو مري،
پاٽان ٿيءُ پري، تہ ويجهو ٿئين وصال کي

* 388 *

رند رهيا روز شب شامل منجهہ شڪر،
هاديءَ واري حال سان ڦرهيءَ ڪن فڪر،
ذاتيءَ جو ذڪر، ڪڏهن وسارن ڪينڪي

* 389 *

گڏيا پنهنجي گُر سان رند ڏينهان ۽ رات،
ذڪر ذاتي ذوق جو اٿن تن ايهائي تات،
رهبر تن راضي ٿيو مظفر ڪنهن مصلحات
نڪري نالو ۽ ذات، حق تن حاصل ڪيو

* 390 *

حاصل ڪيائون حق کي سپ ڇڏي سانگا،
مظفر ڏس مئخان ۾ ٿيالاحد جا لانگها،
وحدت جا وانگا، اڏيائون اوري اچي

* 391 *

حق واري حال سان هادي هر دم ساڻ،
ونحن اقرب ويجهڙو ڄاتو جنين ڄاڻ،
مظفر جي مئخان ۾ اهو اٿن اهڃاڻ،
پيهي اندر پاڻ، سڃاتائون سر کي

* 392 *

ڪري آيم ڪيترا هن پنيءَ مٿان پال،
سڪ ونديءَ جا سوال، آگي سپ اگهائيا

* 393 *

کيا کيترا هن تڪيءَ تي تورا
ڳٽڻ ڪان ڳورا، جيڪي عجيبن احسان ڪيا

* 394 *

ٻانهي ٻاروچل جي هيءَ اصل کان هوءِ
پنهل پڄاڻان پوءِ، حال ٿيم هھڙا

* 395 *

پرين پيهي آئيا پينر ٿيم پاڳ
وري واريائون واڳ، ولهيءَ جي وٿاڻ تي

* 396 *

جوڳي بڻ ڪي رانجن سائين ڪن وچ ڪنڊل پايا،
جهنگ سيال وچ جهوڪان لاڪي تخت هزار اڙايا،
مظفر مين نماڻي ڪون گهورنينان دي گهايا،
چاڪان والي چال چليندا رنگپور ڪيتس رايا،

* 397 *

پنهل خاطر پنڌ ۾ هلندي هيءَ هاڙهي،
ٻاري ٻار بلوچ ويو چريءَ مٿان چاڙهي،
سورن ۾ ساڙي، جت ويا جيڏيون

* 398 *

ڇڏي ير ينيور جي هاڙهي هلندس هاڻ،
پنهل اڇي پاڻ، ڪندو ماڙ مُنيءَ تي

* 399 *

ڇڏي يَر ينيور جي وجان تي وٽڪار
پينر ريءَ بلوچ جي اڇي ڪو نہ قرار
جيڏيون ڪيم نہ جار، تڏهن آيا اوجاڳا اکين کي

* 400 *

چڏي پر پنيور جي ڪيچن ويندس ڪڏهن
وڏا اندر ۾ وڌي عشق آريءَ چام جي

* 401 *

چڏي شهر پنيور ڪي ڪيم ڪشالا،
ڦٽيءَ ڦٽ فيراق جا اجا تيا آلا،
نت نت نرالا، سور آيم سرتيون

* 402 *

ڪٽي پنهل پاڻ سال ساجهر ويا سيئي
جتن ڪارڻ جيڏيون ڪيم ڪشالا ڪيئي
ڏک ڏکيءَ ڏيئي هو جي رات هليا ويا

* 403 *

جتن جيئن ڪيو ناهه مناسب تن،
ڏوبڻ ڪان ڏار ڪيو آهي پنهل انهن،
آڏيءُ جو اتنِ، هونگاريون هليا ويا

* 404 *

جيڏيون تن جتن جو اتم اهو ارمان،
خاطر خان پنهل جي ڪليو ڪيڪاريانِ،
جايون اڪين جيءَ ۾ ڏسي مان پئي ڏيانِ،
ائين سمجهي آءُ نہ، تہ ڪو ويندا ڪٽي ورڪي

* 405 *

ستيس سنجهي آءُ صبح ٿيم جاڳ،
پنهل ڪٽي پاڻ سان ويا ساجهر مَٿي ماڳ،
پينر منهنجو ياڳ، اصل ڪان اهڙو هي

* 406 *

موت مٿي منهنجي آهي سياڻ اڄ،
ڪو نہ ٿئي رڄ، پسڻ مان پرينءَ جي

* 407 *

چني هيءَ چوري ڪيائون ڏوہڻ ڏار،
ڏيرن کهڙو ڏوهہ ڏيان مان جاڳي ڪيو نہ جار،
آرام اچي ڪو نہ ڪو آهيان پنيورئون بيزار،
پڇان تن جا پار، جيڪي مظفر ماڳ وٺي ويا

* 408 *

صوفيءَ سمائي ساهہ ۾ مرشد واري جام
صورت واري سير ۾ آهيان محو مدام
مظفر مئخاني تي جان جو پيتو جام
ترڪ ڪفر اسلام، ويو ٿي وحدت ۾

* 409 *

هاديءَ واري حال جو واقف ٿئي جو،
اصل انهيءَ اهجاڻ جو هيءُ بڌ هوڪو،
مظفر تنهن مڪان جي لڪان لهي ڪو،
هاديءَ حق چيو، اسان آ آمين ڪيو

* 410 *

سڻي سڏ سائل جا هادي اچ هڪوار،
مظفر هن مسڪين جي اچي ٿيءُ آڌار،
اهنج اهي آزار، لاهيو پنهنجي لطف سان

* 411 *

صدا ڪرسائل جي پيرَ اها پوري،
هن منهنجي حال جي اتوَ سُڌ سموري،
نظر ڪرنوري، هادي طرف هن جي

* 412 *

نظر ڪر نوري پيرن جا پڳدار،
گدا گھري گنج مان ملي ونڊُ مگڻهار،
مظفر هن مسڪين جهڙا پر ٿيا پينار،
مغان تو مهندار، نالائق نوازيا

* 413 *

پوش فقيري پاڪي اٿان هودا هل هلايئہ،
ونحن والي واعدي ويڙهي رمزان خوب رلائيہ،
فيض فياضي سانون مليا پيالا پر پلايئہ،
مظفر وچ مئخاني دي آکي انا الحق الائيہ،

* 414 *

ڏکيا گذاريم ڏينهڙا ڪوٺن ۾ ڪيئي،
مارون مٺ مئيءَ جا آهن سانگيئڙا سيئي،
واپس هيءَ ڏيئي، اچ امانت انهن کي

* 415 *

جتن جوءِ مٿائي پاڻ چني پاڙو،
مظفر هن مسڪين کي آهي روج رڳو راڙو،
ڏُکيءَ کي ڏاڙو، هٽي ويا هوت جو

* 416 *

وٺان پنهنجي وَر کي ڳوٺ ڳليون ڳولهي،
مظفر ملندو مسڪين سان سانگ ڪنهين سولي،
ونحن جي قولي، هادي ايندم هتڙي

* 417 *

سودن سسئيءَ کي اچي ڪيو اداس،
آريءَ جي اٺن جي بَرَ ۾ پيم بانس،
پنهل منهنجي پاس، ڏونگر ڏوريان ڪنهن لاءِ

* 418 *

اکر چئي الف جو هاديءَ ڏسيو حق
پير مغان هن پاڄيءَ کي پوري ڏني پک
لٿا شرڪ شڪ، مظفر مونجهاري جا

* 419 *

هاديءَ ڏسيو هڪڙو حوف حقاني،
سمجهي تان صحي ڪيم صورت سلطاني،
نظر نوراني، جلوو آيو جاءِ بجاءِ

* 420 *

ڇني ڇڏيائون ڪينڪي مون ڏسي ميرا
پنيءَ جا پيرا، سرتيون اگهيا سيئي

* 421 *

سرتيون اگهيا سيئي جي ڪيم ڪشالا،
پيتم پر پيالا، هٿان اڇي هوت جي

* 422 *

لڳو ناوڪ نيهن جو عاشق ٿيو اسير،
آڏو آئي تقدير، جيڪا لکيل لوح قلم ۾

* 423 *

ڪڇن ڪنهن سان ڪينڪي اهي فيراقي فقير،
سچ جا ٻڌي سندرا ويا ثابت منجهان سير،
اندر منجهه اڪير، اٿن آريءَ ڄام جي،

* 424 *

هوجي ٿيا حق جا هوڪا منجهه هنباهه،
مظفر مئخاني ۾ تن ورق واريا ويساهه،
انهن کي الله، مليو هاديءَ واري حال ۾

* 425 *

هاديءَ واري حال ۾ جن کي ٿيو يقين،
مظفرمئخاني ۾ تن کي ٿي تلقين،
غازي سي غمگين، ڪڏهن ٿيا ڪينڪي

* 426 *

هو ڪا منجهه هنباهه ۾ وڃن ٿا وحدت،
مظفر موهيو مام سان صوفيءَ جي صحبت،
روح کي راحت، اچي پير مغان جي پڙَ ۾

* 427 *

آدم اصلي ناهيان آهيان اصل پاڻ،
اچڻ وڃڻ ڪاڻ، سانگ ڪيم صورت جو

* 428 *

آهيان اصل پاڻ باقي بچيو ڪير،
صورت رکي سير، ڪيم کي هت ڏينهڙا

* 429 *

غريبن تي غور ڪندو پاڻ قريبُ،
ايندو اگهڻ اسان جي هلي پاڻ حبيب،
نرالو نصيب، آئي ٿيندو ان جي

* 430 *

چنڊ جي شال ڪندا ڪو نہ قريب،
چيو جن چريءَ کي رلياسي رقيب،
ڏيندو هٿ حبيب، ڦيري پنهنجي فضل جو

* 431 *

ڪڇن ڪنهن سان ڪين سامي منجهه صبر،
مظفر آيا مئخان ۾ ٿيو آديسن امر،
تڏهن ڪان تڪبر، وينا وڃائي پنهنجو

* 432 *

نہ مون خواب نہ خيال تنهنجي عشق اتاريم اوچتي،
مظفر هن مسڪين جو ههڙو ڪيوَ حال،
سدا ساهہ سنيال، آهي عجين جي

* 433 *

نہ مون ايرُ نہ پيرُ تنهنجي عشق اتاريم اوچتي
مظفر چوي محبوب تون ايڏي لاءِ نہ دير،
پرين پري آءُ پير، هت اندر منهنجو اڌ ٿيو

* 433 *

ووڙيم سپ وڻاڻ هوت ڪارڻ هتڙي،
آيو منهنجي اندر ۾ ڪيان ڪنهن جي ڪاڻ،
سو مون سدا ساڻ، ڪيم ڪشالا جنهن لئہ

* 435 *

نہ مون خبر نہ چار تنهنجي عشق اتاريم اوچتي،
مظفر مون مسڪين کي لڳي لنو لنو ۾ لغار،
اڳ تہ هيس هوشيار، هاڻي سوگهو ساهہ ٿيو

* 436 *

سجدو صورت سامهون ڪعبي ڪري ڪير،
مڙي ملائڪن ڪيو سجدو ازل سوير،
هن ناهي هيرَ، جو سجدو ڪري سين کي

* 437 *

هي جو هلي آئيو ڪري هل هنگام،
وحدت واري وات سان ٿو پاڻ ڏئي پيغام،
مئخاني مدام، ٿو رهي پنهنجي راز سان

* 438 *

ونحن اقرب ويجهڙو آندو جن اعتبار،
مظفر مئخان ۾ تن درس پسيو ديدار،
کيا منجهہ خمار، نشي نرالي نينهن جي

* 439 *

چڏي سانگو سر جو هٿ ڪري هل،
موتو قبلل انت موتو اهو سڪُ عمل،
پرت انهيءَ ۾ پَلُ، هميشہ حيات ٿئين

* 440 *

سامي انهيءَ سَيرَ ۾ محو ٿيا مهراڻ،
پيهي پنهنجو پاڻ، سير ڏٺائون سِرَ ۾

* 441 *

سامي انهيءَ سير جي جوت جوڳيئڙن،
مظفر ڳجهي مام جي خبر پاڻون پيٽن،
حب اها هُيَڙنَ، سا ماڻيائون محو ٿي

* 442 *

ڪَن ڪپايئي ڪا پڙي طمع ڪر ترڪ،
اصل آديس جو اهو مورئون ناهي مرڪ،
رهڻيءَ منجهہ فرق، تڏهن آهي تنهنجي

* 443 *

هو جي پسن هوت کي آءُ پڻ پسان تن،
صحبت سندو ساءُ آهي خاص انهن،
پچارون پرين، آهن راتو ڏينهان روح ۾

* 444 *

ويا ويراڳي نڪري هٿ جوشن منجهہ جلان،
جادولائيءَ وياجيءَ ۾ ڪيئن مان پاڻ پليان،
ڪنهن سان سڪ سليان، ساميئڙن جي سوزجي

* 445 *

پينر شهر پنيور مان چڙهي جتن جوءِ
ڪٽي پنهل پاڻ سان هاٿي ويا هُوءِ
جيڪي رات هيمر روءِ، سي آڏيءَ جو اٿي ويا!

* 446 *

پينر شهر پنيور مان چڙهي جتن جاءِ
مظفر هن مسڪين کي هُئي ڪل نہ ڪاءِ
ڏئي پنيور کي باهہ، هاٿي هلندس هوت ڏي

* 447 *

هُيس تنهنجي آسري اصل ڪان ئي آءُ
نرمل تنهنجوو ناءُ، ورتيو ويني آهيان

* 448 *

چڙهي شهر پنيور کي وجان ڪيچن ڪڍ
پنهل جي پريت جو آهي ڏکيءَ ڏڍُ
وڏا اندر وَڍَ، عشق آريءَ جام جي

* 449 *

هيءَ دل وئي هتن مان سا واپس ڪئين وري،
پسڻ ڪارڻ پرينءَ جي تي مُني هيءَ مري،
جيڪا آئي عشق اري، موتڻ تنهن مشڪل ٿيو

* 450 *

ڪاٿي ڪري پاڻ تو جٽين جو جنسار،
ڪاٿي ڪفر دين جو تو رکيو تڪرار،
اهڙا لکين روپ هزار، پڌرا ڪيائين پنهنجا

* 451 *

سين رکيائين سير خواهش خاطر پنهنجي،
پنهنجو اچي پاڻ ٿيو تي ويو گم غير،
تنهن ۾ قند نہ قير، اچي آدم جي اولي ٿيو

* 252 *

صوفي سارو سچ آهي خوديءَ کنون خالي،
ھتان ھادي شاھ جي تا پئين پُرِ پيالي،
انھن تي عالي، اھا آھي عنايت عشق جي

* 453 *

اھا عنايت عشق جي آھي عاشقن،
سوليءَ متي سرڙا تا گھوريون گھوٽ ڏين،
مظفر انھيءَ مام جي ساري سڌ سندن،
قدم نہ پوئتي کن، کھڻ واري کات کان

* 454 *

فنا جي فکر جو غازي کن نہ غم،
مظفر مئخاني ۾ تا رھن محويت گم،
ھٽن منصوري دم، اناالحق آواز جو

* 455 *

خاکي چوين جنھن کي سوئي آھي پاک،
فرش زمين افلاک، منجھ اھو موجود ٿيو

* 456 *

خوشيءَ پائي خلاکو خرکو چاھ منجھان چولو،
آدم جو اولو، ھاٽي کيائين ھن روپ ۾

* 457 *

کيائين ھن روپ ۾ صورت جو سينگار،
رکي اھو اسرار، سير کيائين سپ ۾

* 458 *

سير کيائين سپ ۾ وني کک پن منجھ قرار،
پرينءَ سپ کنھن پار، ھجڻ ٿيو ھر جاءِ تي

* 459 *

خلقي ساري خلق کي سندس خلقيندڙ کير،
بيک ڦيرائي پير، اھوئي آيو ھتي

* 460 *

مئخاني جي ماڳ جو سارو خيال سماءِ،
ونحن اقرب ويجهڙو لنوءُ تنهين سين لاءِ،
مري مطلب پاءِ، موتوءَ واري مام جو

* 461 *

امانت عشق جي متي تو متانءُ،
سوين صورت نانءُ، رکي آئين انهيءَ رنگ ۾

* 462 *

آدم تي انايئہ برھ وارو بار،
ساڳوو سر صورت ۾ اچي ٿئين اظهار،
پهري پوش هزارُ، پاڻ لکايئہ پنهنجو

* 463 *

لکيو لوح قلم ۾ هيو منهنجو انگ،
هن نماڻيءَ جو ننگ، آهي اصلئون آري ڄام تي

* 464 *

فکر کي فقير هٿان مور مَ ڇڏِ،
خام وڃائي خطرا لاڄي پاسي لڏ،
جنهن کي ڪرين سڏ، سو وينو اٿئي وچ ۾

* 465 *

ڪُنُ پيدا ڪالهہ ٿيو اڳي هيس آءُ،
رکي آدم نانُ، ظاهر ٿيس زمين تي

* 466 *

ڪُنُ پيدا ڪالهہ ٿيو هيو اڳي منهنجو راز،
اچڻ جو آواز، پوءِ ڪيم پنهنجو

* 467 *

ڪُنُ پيدا ڪالهہ ٿيو هيو اڳي منهنجو نور،
پوءِ ڪيم مشهور، پنهنجو اچي پاڻ کي

* 468 *

ڪُنُ پيدا ڪالهہ ٿيو مان هيس مٿي عرش،
ڦري هستي فرش، لهي آيس لڪ ۾

* 469 *

سگهو منهنجا سپرين توکي آڻي شال الله،
اوهان جي اچڻ لئہ مان رويو نهاريان راهُہ،
مظفر هن مسڪين جو ڪيئي سڪ ۾ سوگهو ساهُہ،
اڄ سياڻي آءُ، تہ ڏسي لهن ڏکڙا

* 470 *

ڪاوڙ قريبن جي ايءُ پڻ چڱائي،
جيئن ڏين جهٽڪان تيئن سڪ سوائي،
مورئون مدائي، ڪرڻ نہ ڪڏهن سڪيا

* 471 *

ڪنهن ڏک ڪنهن سک ڪنهن سورن جا سامان،
مظفر هر هر مالڪ جا تون شوقون ڪر شڪران،
ڪرين ڇو ارمان، هي سڀ هٿ حبيب جي

* 272 *

وطن وساري وينين پنهنجو هيءَ ڇو وڏئي هيرَ،
پاڻ سڃاڻ پنهنجو تون اصل آهين ڪيرُ،
پرِ اوڏانهن پيرَ، آئين جاتون اصلي

* 473 *

بار ملامت برهہ والا سر پر سڀ اٺايامين،
اٺان ڪوئي اورهياسي هڻ پوش فقيري پايامين،
مئخاناهي ماڳ اسا ڏا مظفر نام ڏرايامين،

* 474 *

جاچيم سڀ جهان هوتُ ملير مون هِتِ،
پاڻ ڏنائين پَتِ، وڏائي ويساهه جي

* 475 *

سڄي ئي سنسار ۾ پرين آهي پاڻ،
سو جدا جانب ڪينڪي سدا آهي ساڻ،
حق هر جاءِ جاڻ، ڇڏي غير گمان کي

* 476 *

عالم ۾ اظهار پرينءَ ڪيو پاڻ،
سوتون صاف سڃاڻ، جيڪو اولي عبد جي

* 477 *

عالم ۾ اظهار ٿيو آيو ٿي آدم،
ويو سڀ وهم، پنهنجو آيو پاڻ ٿي

* 478 *

هلي هاديءَ دَرِ من جو منصب پاءِ،
فيض واري فقير جي دل کي ڏي دلجاءِ،
مظفر مون مسڪين جي حامي آ هر جاءِ،
اسم الڪ ڪماءِ، ويهي اور وجود ۾

* 479 *

لاهي لاڳاپا سامي ويا ساجهر،
ڪڍي ڪا نہ وجڻ جي ٻاق تنين ٻاهر،
مظفر خالي مڙهين مان پئي خاص خبر،
جي هٿ آيا هيڪر، سي موتي پنهنجي ماڳ ويا

* 480 *

سرتيون سيئي سڪ ٿيا آيو آري جام،
سور سيئي ويا سِرَ تان بي حد بار تمام،
مظفر هن مسڪين جي سامهون سڪ پيام،
ڏني ڏينهن ٿيام، هاٺي پسان هوت کي

* 481 *

اونهي هن اسرار جي ڄاڻ ڪوئي ڄاڻي،
ونحن اقرب ويجهڙو سدا يقين آڻي،
سارو سڃاڻي، صوفن سير صحي ڪيو

* 482 *

پنهنجو پَسُ پاڻ ۾ هادي نيئي هت،
چوڏاري چمن ۾ جلوو ڏس جتُ ڪِتِ،
ٻيج دوئيءَ جي پٽ، ته پنهنجو پسين پاڻ ۾

* 483 *

صبر وارو ساءُ هٿان مور م ڇڏ،
ان الله مع الصابرين آهي توسان گڏ،
ڪنهن کي ڪرين سڏ، آهي ونحن اقرب ويجهڙو

* 484 *

سِڪِي سِڪَي سور ۾ پنهل پاڻ پساءِ،
ڏک ڏولا وا ڏکيءَ تان لالڻ سيئي لاهه،
مظفر هن مسڪين تي فضل وري فرماءِ،
اهو آسرو آهه، ملڻ جو منهنجا پرين

* 485 *

درد وندي‌ءَ جي دل ۾ سوين سور هزار،
ويچاريءَ نه وسُ ڪو ٿي سِڪي سپ جمار،
مظفر هن مسڪين تي آيا بي حد باري بار،
پسي دلبر جو ديدار، سرتيون سيئي سُک ٿيا

* 486 *

مئخاني جي ماڳ تي مڙيا اڄ مشتاق،
پئي وڃي پري تائين هيءَ تنين جي هاڪَ،
اهي ٿيا اوشاق، پي پيالا پِرَ ڪان

* 487 *

پرين هن پياسيءَ کي دلبر ڏي ديدار،
انئي پهر اوهان جي آهي ساهه سنپار،
مظفر هن مسڪين جي واڳ وطن تي وار،
لهن غم غبار، آئي تو عجيب جي

* 488 *

پئي قاصد پيش پرينءَ جي ساري ڳالهه سڻاءِ،
تہ مظفر هن مسڪين کي آ هينئڙي لڳي هاءِ هاءِ،
دلبر ديدار پساءِ، اچي هيڪر حياتيءَ ۾

* 489 *

اوڏو نہ اسلام جي ڪلمي ڪن نہ پچار،
دور ٿيا دوئيءَ کان نڪي ڪفر ڪار،
عاشقن اعتبار، پروڙي پختو ڪيو

* 490 *

پروڙي پختو ڪيون بينا ساڻ يقين،
هاديءَ کان حق جي توڙئون ٿين تلقين،
ٻولي حق ريءَ ٻي نہ، گُرَ کان سکيا گودڙيا

* 491 *

اج دل چريءَ اوچتي سجڻ وري سارياس،
تن ڏني گهٽا ڏينهن ٿيا هت مونجهاري مارياس،
ڏک ڏيکاريانس، پنڌ اٽاوا پيچرا

* 492 *

سڏيان تن کي سڪ مان سڪي جن لئہ ساهہ،
ملندا مون مسڪين سان اهو اتم ويساهہ،
انهن لاءِ ارواح، تو مظفر جو ماندو رهي

* 493 *

نڪري نسنگ نروار تي اوٺ نڪي اڙ ڪا،
ٻاروچو ٻاري وي تي باھ ڪري پڙڪا،
ڪيچ ڪيون ڪڙڪا، حب مان هلندس هوت ڏي

* 494 *

ڪونهي ڏوھ ڏيرن جو ڏيرن ڏوهي آءُ،
مونکي نند نهوڙيو صبح ڪيم دانهن،
مظفر منهنجو لکيو هو ننگ پنهل سان نانءُ،
ڪاهي ڪيچ ڏانهن، جبل جهاڳيندي جت لئہ

* 495 *

جن هادي ڏنو هنباھ ۾ تيو حق حاصل تن،
مظفر چوي ماڻيون سڀ مراديون من،
رهبر ساڻ رندن، حامي آ هر جاءِ تي

* 496 *

حامي آ هار جاءِ تي داتا تبگهہ بگن،
ڏسي عيب انهن جا تو بخشي بدڪارن،
هميشہ هر حال ۾ آهي مدد مسڪين،
طالب تا تگن، اجهي سندس آسري

* 497 *

رنگپوري دي وچ راجهن سائين رنگڙا خوب رچايا،
مين نماڻي دي نيڙي وسدا ڪيس سانگ سجايا،
مظفر ميڏي رانجهن ڪون جو سيالين سمجهہ نہ پايا،

* 498 *

هدايت حق جي طالب تا تڳن،
ورتائون فيض فياض جو هٿان شاھ بگن،
لهر نہ لوڏي تن، جن ڪي هادي مليو هنباھ ۾

* 499 *

پيٽي ڏسو پلي پرکي منهنجو پيرُ،
هلي هيٺن ڏي اچي اڙين جو اڪسير،
دائم دستگير، ٿو ڪري ماڙ مريد تي

* 500 *

ڪري ماڙ مريد تي مشڪل ۾ ميران،
بــغدادي بادشاهه جو آقدم ڪل پيران،
ميٽي تقديران، سائل جون سيئي اچي
*

* 501 *

پيو اچي پينار سيد تنهنجي سام،
وڃايم وجود مان خوف خطرا سڀ خام،
مظفر تي مُدام، ٻاجهه ٻاروچي ڪئي

* 502 *

حال ڏسي هيٺو ڪرڪو قرب قريب،
تسلا ڏي تنڪي اچي پاڻ عجيب،
هن نماڻيءَ جا نصيب، ٻيڙا ٽين ٻاجهه سان

* 503 *

اچڻ سندو آسرو مُڪو محبوبن،
مظفر هن مسڪين ڏي آيو قاصد ڏانهن پرين،
سڪي جن لاءِ من، سي سڄڻ آيا سامهون

* 504 *

پرينءَ ڏيکاريو پاڻ ڪلي اچي خواب ۾
ڪيائين ڪميڻيءَ سان ريجهي روح رهاڻ،
مظفر هن مسڪين کي ڏئي دلاسا دل ساڻ،
اجهو آيم جاڻ، سنيهو ڏانهن سڄڻين

* 505 *

آيو ڪينجهر ڪنڌئين ڄام سمون سلطان،
ميرن مهاڻن کي اچي ڏنائين انعام،
مٿي تن جو مان، نوريءَ جي نوڙت ڪيو

* 506 *

ڪينجهر جو ڪالهه جي پريندا هئا ڏن،
موڪلي مهاڻن ڏي تو ڄام دولت ڏنُ،
تماچيءَ جو تَنُ، ڪينجهر منجهه قراريو

* 507 *

ڪو ڏينهن ڪينجهر ڪنڌئين گندريءَ وٽ گذار،
هٿ رکيو تو هن کي ڄام سمي سردار،
ڏسي عيب اپار، راضي هن سان راءُ ٿيو

* 508 *

جڏهن آيو ڄام ڪينجهر ڪنڌيءَ پَرِ،
اچي پيس اوچتو نوريءَ تي نظر،
ڄام تماچيءَ وَر، ککيءَ هاڻن جي ڪنئي

* 509 *

ڪري آيو ڪيترا ڄامان لک هزار،
ونحن اقرب ويجهڙو دلبر ناهي ڏار،
مظفر انهيءَ مام جو ڪيو عاشق اعتبار،
تو ٻولي ٻولٽهار، هر ڪنهن صورت هڪڙو

* 510 *

اٿم آسرو تنهنجو ٻي نہ سجهي واهه،
همت ڏي هن هيٺيءَ کي تي شامل ٻگن شاهه،
رهبر تنهنجي راهه، مان ويني نت نهاريان

* 511 *

ويني نت نهاريان اجهي اج ايندا،
دلاسا ڏُکيءَ کي ڏسڻ سان ڏيندا،
مديون ميٽيندا، مظفر هن مسڪين جون

* 512 *

وٺي وجهي ايتري تون دلبر دير نہ لاءِ،
مظفر ڇئي مسڪين کي تون سهٽا ڪين سڪاءِ،
پَلُ ۾ پاڻ پساءِ، تہ وڃن غم غريب جا

* 513 *

وٺي وجهي ايتري تون دلبر ٿيءُ نہ دور،
مظفر هي مسڪين ٿيو تنهنجي محبت ۾ مخمور،
پلپل تنهنجو پور، ٿو ستائي سرير ۾

* 514 *

هلي پسيم هنباهہ ۾ جڏهن پارس پيرُ،
مظفر مون مسڪين کي مليو فيض وارو فقير،
دائم دستگير ٿو، ڪري ماڙ مريد تي

* 515 *

سوريتيءَ کي سور پرماٽهن لاءِ مذاق،
دردن اچي دل ۾ اندر اڏي اوطاق،
هن جا چڪن چاڪ، هو ڪلڻ ۾ خوش ٿيا

* 516 *

چري چري ٿا چئون چريو آهي ڪير،
جيڪو چريءَ ڪيو آ سير، سو نہ ڏنو آ سپ ڪنهنين

* 517 *

چري چري تا چئو چري آهي خلق،
جيڪو چريءَ ڏٺو آ ملڪ، سو نہ ڏٺو آ سڀ ڪنهنين

* 518 *

چري چري تا چئو آهي چريو سڀ سنسار،
جيڪو چريءَ ڪيو ديدار، سو نہ ڪيو آ سڀ ڪنهنين

* 519 *

چري چري تا چئو هيءَ در داتا وڪاڻي،
چري تي سياڻي، هاديءَ جي حضور ۾

* 520 *

چري ڪري نہ چپ ڪري ڳالھ اهائي،
اتوَ ڏکيائي، سمجھي ڪو سٺون پڙهي

* 521 *

چري چري تا چئو چريا آهيو پاڻ،
مظفر هن مسڪين جو آهي آرياڻي اڳواڻ،
جيڪي چريءَ ڏنا وٿاڻ، سي نہ ڏنا هن سڀ ڪنهين

* 522 *

چري چري تا چئو چري ناهيان آءُ،
جيڪو چري ڳڏو نانءُ، سو نہ سمجھي سيڪو

* 523 *

چري چري تا چئو ويجھو چريءَ نہ ويھ،
جيڪو چريءَ ڏٺو آ ڏيھ، سو نہ ڏٺو آ سڀ ڪنهنين

* 524 *

چري چري تا چئو هيءَ چريءَ جو حال،
جيڪو چريءَ ڏنو آ خيال، سو نہ ڏنو آ سپ ڪنهنين

* 525 *

چري چري تا چئو هيءَ چري روبروءِ،
جيڪا چريءَ ڏني آجوءِ، سا نہ ڏني آ سپ ڪنهنين

* 526 *

ٻاڪاري ٻانهي هت روئي زارو زار،
چني ويا چوري ڪري پينراج پتار،
مظفر هن مسڪين کي اچي ڪو نہ قرار،
ڪيچ ڏٽي ڪوهيار، ڏوري ڏونگر کي ڏسان

* 527 *

ڏوري ڏونگر کي ڏسان وجي پنهنجو وَرُ،
دلبر سندو دَرُ، مون نماڻيءَ نصيب ٿئي

* 528 *

ڏوري ڏونگر کي ڏسان درس وجي درٻار،
پنهل ملندو پڪ سانڪيچ ڏٽي ڪوهيار،
مظفر هن مسڪين جي ستت لهندم سار،
ڏسڻ سان ڏاتار، شل ماريندو نہ مُنيءَ کي

* 529 *

ڪيان بيو ڪهڙو حال هڪ احوال هڪ،
حاصل ڪر هميشهہ خيال هڪ وصال هڪ،
احد احمد جو جمال هڪ ڪمال هڪ،
مظفر مئخاني ماڳ تي بي مثال هڪ،

* 530 *

مئخاني جي ماڳ تي ٿو ساقي ڪري سڏ،
مڙي محبتي گڏ، پيالو پيئو پرڪري

* 531 *

مئخاني جي ماڳ تي ٿو ساقي لهي سار،
وسقاهم ربهم شراب طهورا ٿو جام پياري يارُ،
ڪٿن ڪين خمار، سدا نشو نينهن جو

* 532 *

مئخاني جي ماڳ تي ٿو ساقي ڏي شراب،
پيتوسي پرڪري ويو لهي سڀ حجاب،
پڙهي برهه باب، عاشق آيا اتهين

* 533 *

هئي اجا حاجَ هن ڪا نياريءَ ۾ ڪا،
ولهيءَ جي ور ۾ نہ تہ طمعون تن جو چا،
مظفر هين من ۾ ڪا اندر منجهہ اها،
وجي رات رسيا، صبح مونکي سڌ پئي

*

534 جي تو ڪا دور مان آهيان منا مجبور مان آهيان،
ويڙهي وهمنڪيو قابو ٿيو چڪچور مان آهيان،
چني چاڪئون وئين ناتو جهوريءَ ۾جهور مان آهيان،
مظفر مونکي مليا جي ڏک، سڄو ئي سور مان آهيان،

* 535 *

روئڻ ۾ناهي راضي ڪلڻ ۾ يي خوش ناهي،
منصا محبوب من تنهنجي الائي ڪهڙي اجا آهي،

* 536 *

مسجد ۽ مندر ۾ ساڳو هڪ ڄاڻ،
ٻيائيءَ سندا وڻ، وحدت ۾ وڍجي ويا

* 537 *

مسجد ۾ موجود ٿيو ڪرمڙهيءَ متي نظر،
تــــڏهن تو اندر، پئي پروڙ انهيءَ پنڌ جي

* 538 *

مــــسجد ۽ مڙهيءَ ۾پنهنجو آهي پاڻ،
ونحن اقرب ويجهڙو سدا توسان ساڻ،
مظفر مئخاني ۾ تون هميشہ حق ڄاڻ،
ڪانهي توکي ڪاڻ، وينو اتئي وچ ۾

* 539 *

مرد ٿيا ماهر مئخاني محڪم،
مظفر مشاهدي جو ڪامل ڪن تا ڪم،
ماري منصوري دم، هڻن نعرو نينهن جو

* 540 *

جيجل جوڳيئڙا ويا مارين‍دا مونکي،
ڪل نہ ٻئي ڪنهن کي، آهن درد منهنجي دل ۾

* 541 *

اهڙا ڪي هيا هن نذر جا نصب،
اڙ جدا جاني ڪريويم قريب،
ٿياخوش رقيب، هاٽي هن جي حال تي

* 542 *

اوڪان پنڌ پهاڙ جا هيءَ رلي متي رند،
حُبَ هوت پنهل جي ساٽا ڪيا سپ سنڌ،
پيرين آيا پنڌ، هن نذر جي نصيب ۾

* 543 *

سسئيءَ کي سُجَ ۾ آهن پنهل پچارون،
ڪالهه ويا ڪاهي هو ڪرها قطاريون،
مئي کي ماريون، ائين ويم اوچتي

* 544 *

جيڪو تون نہ ڪمائين تا سامي ڪمائن سو،
عاشق ائين الله جو ڪاٽئين ليي ڪو،
موتو قبلل انت موتو پتو سپ پيو،
مظفر محو ٿيو، مئخاني جي ماڳ تي

* 545 *

اوڪا پنڌ پهاڙ جا رلي اچي روهن،
ڏکي ٿي ڏونگر ۾ سسئي منجھ سورن،
هاڙهي هلي هوتن، ملندس مهيسر چوي

* 546 *

سک نہ سنبري ڪڌهين هيءَ ساماٽي سورن،
وڌائون وچ درياهہ ۾ ڪري سوگهو صندوقن،
ترس نہ پيو ترَ جيترو منهنجي مائٽن،
لکيو قلم ڏٽين، اصل کان ائين هيو

* 547 *

دام ويجهي دل کي قابو ڪيوَ ڪيئن،
اچي سر منهنجي چڙهيو نرمل تنهنجو نيهن،
ڏاڍا لائي ڏينهن، پرين وجي پرديس تي

* 548 *

وري سڻ ويچاريءَ جي دلبر تون دانهن،
ٿيو تڪيو تن جو آهي اوهان ڏانهن،
تنهنجو نڌر کي نانءُ، رهيو آهي روح ۾

* 549 *

درشن ڪراءِ دلربا تي عوشاقن جي عيد،
ڪٽي دلبر ديد، موهيو مشتاقن کي

* 550 *

ڏکي آهيان ڏک ۾ پري ٿيم پنهوار،
مظفر هن مسڪين جي متي چڙهيا بانڌياٽي بار،
ڪري تن ڪان ڌار، عمر آئين اوچتي

* 551 *

انا مينهن ملير ڏي ساوا تيڙم گاهه،
مظفر هن مسڪين جو اتم اوڏنهن اوراح،
سانگين سک ساهه، ڏِينهَنِ پئي ڏاڍي لڳي

* 552 *

ڪڙا پڃني ڪوٽ جا اٿئي اها دعا اسير،
مقصد منهنجي من جو پورو ڪندم پير،
ٿڌي اتر هير، لڳي منهن ماروئڙن جي

* 553 *

پاسي پنهوارن ڪئون ساعت ڪين سري،
قسمت قيد ڪري، آندو عمر ڪوٽ ۾

* 554 *

لڏيون تا لاحد سامي سي وڃن،
مظفر هن مسڪين کي ماريو هت مڙهين،
ساجهر سنبت تن، هتون ڪئي هلڻ جي

* 555 *

پسڻ جي پاڻ ۾ نيئي پاءَ نگاهه،
مظفر مئخاني تي تو اهو ڪري آگاهه،
هاديءَ حق هر جاءِ، سمايو سوير ۾

* 556 *

آيس اميدان رکي داتا تنهنجي در،
ٽي سوال، سائل جا پيرَ پورا ڪر،
مظفر هن مسڪين کي ڪيو داخل منجهہ دفتر،
نوري ڪري نظر، لاهيو غم غريب جا

* 557 *

فقر فيض درياهہ جو چٽو تون چواءِ،
من جون مدرادون پاءِ، هلي اچي هنباهہ ۾

* 558 *

فيض درياهي فقر جو آهي نيارو رنگ،
داتا بگن شاهہ ٿو دل تا لاهي زنگ،
ناميان نر نسنگ، هادي آهي هنباهہ ۾

* 559 *

هاديءَ آهي هنباهہ ۾ نر هنيو نعرو،
لٿو ساري لوڪ تان اوندهہ انڌارو،
وريو فقر وارو، جيڪي هلي آيا هنباهہ ۾

* 560 *

ويو آو ڪامجي هي سر هاديءَ وَٽ،
صدقو ڪري سائينءَ تان هي سر گهوري سَٽ،
اک اهائي پٽ، جنهن سان هميشہ پسين حق کي

* 561 *

هلي آيا هنباهہ ۾ گيڙو ڪري ويس،
ريڏو رهبر جن سانتن سان کهڙي ريس،
دلين سندي ديس، آهي حڪمراني هاديءَ جي

* 562 *

هلي جن هنباهہ ۾ درسُ ڪيون ديدار،
تن ڪي طالب تن ۾ تي هميشہ هروار،
هر ڪنهن کي حيرت لڳي ٻڌي گر گفتار،
پنهل سندا پار، هي مون ڏٺا هنباهہ ۾

* 563 *

واري واڳ ولهيءَ تي پنهنجو ڪرم ڪن،
ساهہ منهنجو سوگهو ڪيو جيجل آهي جن،
ويڙهي شال وسن، سدا منهنجا سپرين

* 564 *

پانڌي وجي پهچاءِ سنيها سڄڻن،
تہ اوهان جي عاشق کي تا ساڙيو سور وجن،
جي سڄڻ سامهون تين، تہ ڏک وجن ڏور تي

* 565 *

ڏک وجن ڏور تي جي مون پرين پسائي پاڻ،
لهن غم غريب جا تي سڪان ساجن ڪاڻ،
هوندا اچن هاڻ، واري واڳ ولهي ڏي

* 566 *

هادي منهنجي حال کي تو ڄاڻي پاڻ پيو،
دلاسو دلگير کي اچي ڏاتر لڳ ڏيو،
مديون معاف ڪيو، مرشد مون مسڪين جون

* 567 *

انگل قريبن ڏانهن ڪا آندي خبر ڪري،
آهي دوست اوهان جي ڪئي چاهہ چري،
ايندين ڪڏهن وري، هن ويچاري جي وطن تي

* 568 *

هي سڀ حال هيٺيءَ ڄاڻيون تو ڄاڻي،
غور غريب آڻي، واهر ٿيءُ ولهيءَ جي

* 509 *

يار سدائين ياد ٿو وسري ڪين وجود مان،
فذڪروني فرمان سان ٿي ائين دل آباد،
عشق سندو امداد، اچي عاصيءَ تي ڪيو

* 570 *

معلوم آهي مرشد توڪي منهنجو حال،
سائين لهه سنڀال، ته آجي عيبن ڪان ٿيان

* 571 *

ڪانهي سڌ ثواب جي ڏوهه اٿم ڏات،
مان غرق گناهن آهيان ڏينهن ۽ رات،
وهمن آهي وڪوڙيو فڪر ۾ فڪرات،
بخشي تنهنجي ذات، اهو اٿم آسرو

* 572 *

آديسي اهي جيڪي ڪچن نه ڪنهن سان،
دعا دوريشان، لڳئي ته لک ٿي

* 573 *

هلي نه حيلو اڳيان ڪو ويچاريءَ جو وس،
توکي پوي ترس، هن منهنجي حال تي

* 574 *

ڇڏيندو نه ڇپر ۾ اها پنهل ڏين اٿم پڪ،
جڏهن شرڪ لٿا شڪ، ته هوت مليو هن جاءِ تي

* 575 *

فکر ڪر فقير اهو هاديءَ ڏنو ڏس،
روءِ تنين کي رَسُ، هو جي هليا حق تي

* 576 *

ڪين ڇڏيندو ڪڏهين عالم جنهن آڌار،
خالق جنهن لاءِ خلقيو سارو هي سنسار،
مير محمد مصطفيٰ سيني جو سردار،
باريءَ ڪنيا بار، اچي سڀ امت جا

* 577 *

اوجاڳا اکين کي هت ڏورڻ ڪارڻ ڏي،
اصلي هل اتي، جاتي تنهنجي جاءِ تي

* 578 *

بيني جي پر هرڪو ڪري نہ تنهن جو ڪو،
هڪ آسرو الله ۾ ساٿي ٿيندم سو،
مالڪ مهر ڪندو، ٻيڙو ترندو ٻاجھ سان

* 579 *

هٿ ڇڏ هنڙي وڏائيءَ جو واءُ،
اتي ڪم نہ ايندو توکي دوست ياءُ،
جاتي سچ ڪندو تاءُ، هوندين اتي هيڪلو

* 580 *

مون ۾ مدايون گهڻيون عيب اٿئي اهڙا،
لڪايان ڪهڙا، آهن معلوم توکي مرشدا

* 581 *

ڏوري ڏوري نيٺ وجي پسندس پرين کي،
چوندس ڏکڙا چيٺ، سيئي منهنجا سپرين

* 582 *

هيٺي منهنجي حال جي من پوئي ڪن پچار،
آهيان گهڻو گنهگار، قرب ڪجو ڪو پنهنجو

* 583 *

سورائتي سور ڪنهن سان اوري اندر جا،
هتي ٿيس هيڪلي ماريس تنهن مذڪور،
محبت ۾ مجبور، آءُ انئي پهر آهيان

* 584 *

رڪيم سڀ رحمان تي هٿين لاٿم حاڄ،
پنهنجي ڪري ڀاڄهہ، اڪاريندو احسان سين

* 586 *

دل ڪي اندر اڪ يار رهتا هي،
انا الحق آواز وه آپ ڪهتا هي،
جب يہ حيات هوا ڪون جيتا ڪون مرتا هي،

* 587 *

ڪانهي ڪائي واهہ سجهي نہ ٻي سيدا،
سڻي سڏ سائل جا اوڪيءَ ۾ تون آءُ،
سائين توسواءِ، وَرِ نہ جي واريان

* 588 *

سچا ڪر سولي مان بيحد آهيان بدڪار،
اٿم آسرو عربي تنهنجو هن گهڻو گنهگار،
ساڻي ٿيءَ سردار، اچي اوڪيءَ ويل ۾

* 589 *

تنهنجي ورهہ وڪوڙيو جاني منهنجو جيءُ،
هاڻي ڏسي حال وچ هيڪر منهنجو هيءُ،
آڏو اچي ٿيءُ، سڄڻ هج تون سامهون

* 590 *

اهو چڪ ناهي اهو حق آهي،
اهو هنباهُ ناهي فيض درياهہ آهي،
مظفر ٿيوگمراهُ، ناهي ويساهہ آهي

* 591 *

ڪلهي پائي ڪندريون هيڪيائون حال،
ڪري گيڙو ڪپڙا ڪي جي ويا ڪالهہ،
ڪيا ڪنهن خيال، لاهوتي لڏي ويا

* 592 *

لاهوتي لڏي ويا اڄ نہ مڙهين اوءِ،
نانگن سندي نينهن ڪي ڪو نہ لکي ڪوءِ،
ڇڏي جوني جوءِ، ٿيا طالب حق جا

* 593 *

رضا جيڪا رب جي سالڪ ڪر صبر،
آئي جيڪا اوڏهون تہ مڃي ڪر شڪر،
الاهي امر، آهي وس انهيءَ جي

* 594 *

هاديءَ مونکي حق جو ڏسيو رستو راهہ،
ائم مليو دل ۾ داتا بگن شاهہ،
هادي ٿيو همراهہ، سو ڪک نهہ سهي ڪڏهين

* 595 *

روني وٺ وڪر اڃهو بند ٿيئہ بازار،
آهين هتي ڏينهن ٻہ چار، اٿي اور الف سان

* 596 *

چرخو چائي چاھ مان ڪتڻ واري ڪَتِ،
متان ٿيئي گهٽ، سُٽ صرافن سامهون

* 597 *

سامين سک نہ ڪڏهن ڏک انهن جو ڏاج،
هليا اڄ هنگلاج، سامي ستگر سامهون

* 598 *

ٻاهيون ٻاري ٻرَ ۾ ڌُرس ڪيون دونهان،
تڏهن ٿيا سونهان، سامي انهيءَ سير جا

* 599 *

ٻاهيون ٻاري ٻرَ ۾ ويٺا وجي ڏور،
مڙهين جو مذڪور، ڪڏهن ڪيائون ڪينڪي

* 600 *

پئي جهاڳي پنڌ ڪي سگهي تان نہ ڪري،
لاهيون لڪ جبل جون لهي ۽ چڙهي،
ٿي سورن منجهہ سڙي، سسئي ويچاري سج ۾

* 601 *

مجان ٿي منهنجو ڏيرن ڪونهي ڏوھ
سسئي ساماٽي سورن ۾ سک نہ سنبري ڪوءِ،
هيو لکيو قلم لوح، سا قضا ٽري ڪينڪي

* 602 *

سيئي مقصد من جا پوا ڪيم پِيرَ،
آهي پر جهلو بگن شاھ جو فيض وارو فقِير،
دائم دستگير، مدد مسڪينن ٿيو

* 603 *

سيئي مرادون من جون پلوَ ۾ پايم،
فيض واري فقير جا ڳڻ هر هر ڳايم،
سبق سمجهايم، هاديءَ ڪٽي حق جو

* 604 *

هجان هميشہ ڏينهڙا سيئي ساجن ساڻ،
پرينءَ ذاران پاڻ، پرزا ڪندس پٽ تي

* 605 *

پرين تنهنجا پون مون پورن مٿان پور،
ڦٽي فيراقن جي نينهن ڪيم ناسور،
اندر منجهہ انگور، سلام وڏي وڻ ٽيا

* 606 *

سلا وڏي وڻ ٽيا جيڏيون منهنجي جان،
اهو وَڻ انهن جو چنڻ ناهي شان،
من ٽين مهمان، ڪميٽيءَ وٽ ڪڏهين

* 607 *

ڪميٽيءَ وٽ ڪڏهين جي هوت اچي هيڪر،
تہ سور سٺايان سيئي جانب ڪي جيڪر،
اهي اکين مان اوتر، ٽي وجن گهٽ گهڙيءَ ۾

* 608 *

ٽي جهاڳي پنڌ جبل جو رڻ ۾ پيڙس رات،
هڪ پنهل جي ذات، روهن منجهہ رلائيو

* 609 *

مرشد کان معلوم ٿيو رندي رستو راهہ،
فذکروني اذکرکم ائين کيائين آگاهہ،
مظفر مئخاني ماڳ تي وار عاشق ويساهہ،
بيشک بگن شاهہ روپ ۾ آيو نظر اللّٰه،
هادي هر کنهن جاءِ، ٿو ڏسان ساري ڏيهہ ۾

* 610 *

سخن سڻايو هاديءَ هيڪر سو وري ورجايان،
گر جي آڏو پري ٿو گيت انا الحق ڳايان،
سڀ رنگ سائين پاڻ ڪري ٿو آءُ اصل ڪجهہ ناهيان،
چاهون چيلو ٻڄي ٿو مان چير ٻڌي چمڪايان،
مظفر ماڳ مئخاني تي ٿو رام ايئن ريجهايان،

* 611 *

وسري نہ وجود مان سڄڻ هڪ ساعت،
اکين کي عادت، پلپل پرينءَ پسڻ جي

* 612 *

معلوم آهي مرشد توکي اندر جا احوال،
فريادون فقير جون سڻ ننگي پال،
مظفر چئي مسڪين جا هادي هي ڏس حال،
داتا بگن لال، کيو غور غريب تي

* 613 *

ويراڳن وحدت جو کيو هنباهہ ۾ هُلُ،
هاديءَ سندي حال جو اٿنگيڙو مثل گُل،
ڪٽي ساز سک جا لات ڪيائون بلبل،
شاهي شوق شغل، آهي داتا جي دربار ۾

* 614 *

جوڳي ويا جوءِ تي ساڻ نہ ڪنيائون سامان،
ساري سنساسين ڪي ٽيو اندر ۾ ارمان،
هو هيڪا ندا هڪ جاءِ تي گڏ نہ ڪن گذران،
ڇڏي مڙهيون ماڳ مڪان، سامي سفر هليا

* 615 *

سڪ جنين جي ساهہ ۾ سي مون ملن شال،
تہ ويهي ساٽين وچ ۾اوريندس احوال،
لهندا ستت سنيال، مظفر مون مسڪين جي

* 616 *

سناسي صبر ۾ جوڳي ٽا جالن،
پرت ٽا پالن، ڪري ماٺ مڙهين ۾

* 617 *

غازي ڪن گُر جون پلپل پچارون،
اٽن اور الف ڏي مهڙ مهارون،
ساهہ اندر سارون، سدا ڪن سبحان جون

* 618 *

اٽي ووڙ اندر ۾ جانب ڪي جائي،
عمر سڀ افراد تو ويهي وڃائي،
ڇڏي پچر پرائي، اٽي اور الف سان

* 619 *

اٽي اور الف سان تہ ٽيئي چڱائي،
لاهي ڪَٿُ قلب تان ڪر اندر اڄائي،
ٻوڙي ٻيائي، ڪر حرف حاصل حق جو

* 620 *

مايا ميڙيئي مال کي جو ڪنهن جي ڪاڻ،
مرڻ جو مظفر چوي ڇاتو تو نہ ڄاڻ،
ايندءِ اڄ ساڻ، مٽان بينو موت تي

* 621 *

ڪنڌ ڪٽنڌين ڪهڙو ڪتيءِ ڪو نہ ڪڍهين،
ائٽ آئين ڪينڪي جارون تون جڏهن،
وئين صرافن وٽ تڏهن، جڏهن بازار ئي بند تي

* 622 *

پوٽي وجهہ پوئين پهراسر جوتون اٽ،
ڪتي وٽ ڪا پائتي چرخي الائي چٽ،
ٿيئي سون برابر سُٽ، اتي سودو ڪر صراف سان

* 623 *

اکيون عجيبن لئہ سدا روز سڪن،
روئن ٿيونرت ڦڙا اوتر آب اتن،
گهايل آهن گهورن جون سي پڻ سپرين،
مظفر ماٺ نہ ڪن، پسڻ ڏاران پرينءَ جي

* 624 *

اتي سرويل جو تارام ويجهائين،
مظفر مئخاني ماڳ ڏي ڪاهيون تا ڪاهين،
ٻئي ڪٽي ياڏائين، تا اوري اسم الله جو

* 625 *

چارئي مڪان چٽ ۾ رک شوق شريعت،
اٿڻ ويهڻ اوڏهين ڪر تن طريقت،
تي محو مخفي مام سان ماڻ معرفت،
حق حقيقت، پوءِ سيو ئي تنهنجي سامهون

* 626 *

جدا ناهي جان کان سمايو منجھ ساھ،
ڏسي پسي پاڻ تو حاضر آ هر جاءِ،
مظفر مئخاني ماڳ تي ٿو دائم ڏي دلجاءِ،
اصل پاڻ الله، آدم بڻجي آئيو

* 627 *

سُٽ نہ هوندءِ ساڻ باقي تُرندو چا،
اتي پوءِ ادا، ڪنڌ ڪٽندين ڪهڙو

* 628 *

سودو ڪر صراف سان دير نہ لاءِ تون جهٽ،
باقي چو بازار ۾ هر هر گھمين هٽ،
تارازيءَ ۾ وٽ، جڏهن پوندا ٿيندين پڌرو

* 629 *

پرين پڇڻ آئيا پلا ٿيڙم ڀاڳ،
سيئي ڦٽ فيراق جا ويا دل تان لهي داڳ،
سدائين سياڳ، اج آئي عجيبن ٿيا

* 630 *

آئي عجيبن ٿيا ڪوڙين لک قرار،
مظفر مون مسڪين جي اچي سجڻ لڌي سار،
سرس ڪري سينگار، اڱڻ منهنجي آئيا

* 631 *

اڱڻ منهنجي آئيا پري مبارڪ پير،
پرين تنهنجي پسڻ جي هينئڙي اٿم هير،
سنوان سيئي سير، اچي مظفر محبوبن ڪيا

* 632 *

رائي روهہ جبل ۾ ڪيان تي ڪيهون،
ٻڌي دانهون منهنجون چپرتيو چيهون،
هن روئندي جون ريهون، من ڪوهيارل جي ڪن پون

* 633 *

سياڻا تا سڪن چرين هينئن چيو،
حال ڏسي هيٺن جو ريجهي يار پيو،
تنين ڪين ڪيو، جن ٻئي پاسا ٻوڙيا

* 634 *

ٻئي پاسا ٻوڙيا رکيو جن فرق،
مرشد واري مام تي انڌن آندو شڪ،
تن کي حاصل حق، ڪڏهين ٿيو ڪينڪي

* 635 *

سورن سيڪاري ساهہ کي تنهان وڌ تسلات،
گڏ ڪن گذارن مون سان ڏيهان توڙي رات،
تنين سندي تات، جڏو جيءَ جياريو

* 636 *

اوڪان پنڌ پهاڙ جا ٻيو ڏکيءَ کي ڏک،
هاڙ هي هليس هيڪلي لڪ لتاڙي لک،
پاٽي ناهي پنڌ گهڻو ٻيو بيحال ڪيم بُک،
گهوريان سيئي سک، پاڻ سوڌو پنهل تان

* 637 *

قاصد قريبن جا اڄ اچي پهچايا پيغام،
اهي رک رکين تي چمان سجڻ جا تہ سلام،
سک ۾ سوگهو ڪيو تو سهڻا صبح شام،
پئين ياد غلام، جو خط لکيايئون خير سان

* 638 *

جيئن جو لوڪ ڪري آءُ نہ ڪريان تئين،
اللہ مليو ايئن، ڪفر واري ڪار سان

* 639 *

مسجد ۾ يي مليو مندر ۾ يي اللہ،
جاچي ڏٺم جهان ۾ ڪري نظر نگاهہ،
اندر جوڙي جاءِ، تو دائم رهي دل ۾

* 640 *

هوندس ڪين هوند ۾ تہ فاني ٿيندو چا،
آءُ تہ اصل آهيان بيشڪ بحر بقا،
راند رچايم ڪا، اچڻ وڃڻ جي ائين

* 641 *

آيم اڄ وري سڄڻ منهنجا سپرين،
پسي منهن محبوب جو پيا نيٽن نار نري،
مظفر مون مسڪين ڏي آيو لالڻ آهي لڙي،
چوي لوڪ چري، ٿي هيڪاندي حبيب سان

* 642 *

آندا اڄ اللہ سڄڻ منهنجا سپرين،
انئي پهر انهن لئهہ مان روئڪندي نهاريم راهہ،
مظفر مون مسڪين ڪي هئي سڪ گهٽيري ساهہ،
وريو وصل جو واءُ، اڄ آئي عجيب جي

* 643 *

معلوم آهن مرشد توکي مدايون منهنجون،
ڪوليون ڪين خطائون ڪامل تو ڪنهن جون،
مديون سيئي معاف ڪيون اچي جيلانيءَ جنهن جون،
ٿيون سٽايون سهنجون، جي در آيا داتا هلي

* 644 *

سمايو سرير ۾ سڄڻ ساھ پساھ،
سا مون صورت سامھون جاڏي ڪيان نگاھ،
مظفر مئخاني ماڳ تي مليو ھاديءَ ڪان ويساھ،
رنديءَ واري راھ، ھاديءَ ڏسيو مون حق جو

* 645 *

نڪو ڪفر ڪار ۾ نڪو منجھ اسلام،
نڪو من مڙھيءَ ڏي نڪو ريجھايان رام،
پنھنجو آھيان گم پاڻ ۾ صبح توڙي شام،
لنگھي حد الاحد جي اھا مخفي رکيم مام،
تماشو تمام، ڪيم صورت سندي سير ۾

* 646 *

مرشد واري مام جي بازي وٺ بر حق،
صحي ڪري سڃاڻ تون تہ ھادي آھي حق،
پاڻ ڏنائين پڪ، مظفر ڪي مئخان ۾

* 647 *

مونکي اچي مئخان ۾ وڌ ڏنئاين ويساھ،
خلق الادم عليٰ صورت آھي پاڻ اللہ،
سومون سدائي سامھون ھِتي ھُتي ھرجاءِ،
رھبر اھڙو راھ، مظفرکي ڏنو مام ۾

* 648 *

اچي ٽيندم اوڪيءَ ۾ سيد مون ساٽي،
ڪرم ڪميٽيءَ تي ڪيو ھادي اچي ھاٽي،
ھيءَ نذر نماٽي، آھي تنھنجي آسري

* 649 *

ائين ڪيو نہ ڪنهن جيئن جو ڪيو جتن،
ماريندي معذور کي ترس نہ پيو تن،
ڪٽي خان پنهل ويا تنواري تو ڏن،
سسئيءَ سان سورن، ڪيا مظفر وڏا مامرا

* 650 *

پينر هن پنيور ڪان پليم پنهنجو پاڻ،
هاڙهي هلندي هيڪلي اديون هيءَ اڻ ڄاڻ،
مظفر مون مسڪين جا ڪڏهن وسندا هي وٿاڻ،
اجهو آري ڄاڻ، پنهل ملندو پنڌ ۾

* 651 *

ڦٽي دل فقير جي قابو ڪيئہ ڪيئن،
سورن ساڙيو ساهہ کي توکي نهہ جڳائي ايئن،
هيڏا ڪلور هينئن، مٿان ڪيئي منهنجي

* 652 *

پيشاني پرينءُ جي چنڊ چوڏهينءُ وڌ آهي،
چٽو چوڏهينءُ چنڊ ڪان اٿس ڏهاڙي ڏيڪاءُ،
توڙي شمس ڪري شعاع، تہ بہ مٽ ناهي محبوب جو

* 653 *

نيزي تي نروار چڙهيا سر سندن،
هو جي طالب حق جا صوفي ٿا سڏجن،
ڪسڻ جو قبول ڪيو شوق شهيدن،
مظفر موتو جام جو ڪيو سير صحي تن،
اهو راز رندن، سمجهي ڪو سنسار ۾

* 654 *

ثمر وارن جو سيڪو بي ثمرن جو تون،
ميٺي مدايون دور ڪر اڇي اڀرن جون،
هادي تنهنجي هٿئون، سيئي ٿين سٺائيون

* 655 *

صورت دا ڪرڪي سانگ آپ آيا انساني اولي،
لا الھ الا اللہ دي برھ سنائي بانگ،
طلب رک کي تانگھ، مظفر آيا مئخان وچ

* 656 *

پاڻ ڪيائين پڌرو جڏهن هن جهان،
خلق آلادم عليٰ صورت اهو وني عنوان،
ونفخت فيھ من روحي ائين ڪري اعلان،
صورت سندو سامان، سيئي ڪيائين سر مٿي

* 657 *

جنهان مليا راھ رندي دا انهان تون ڪون پلاوي،
واقف هوئي وحدت دي وچ هوڪا هو هلاوي،
مظفر يار موجود مئخاني او اپڻا آپ وڪاوي،

* 658 *

غم انهيءَ غمزي جو ڇوڪرين ڇاڪاڻ،
ڪري قدم ڪن فيڪون تي پنهنجو آئين پاڻ،
مظفر مئخاني ماڳ تي وري وسايئي وٿاڻ،
سر تون صاف سڄاڻ، جيڪو آهي تنهنجي اندر ۾

* 659 *

نوري نظر پنهنجي ڪامل تون ڪرڪا،
سٺي دانهن سيد تون ڪڻ ويچاريءَ ورڪا،
داتا تنهنجي درڪا، ٿئي منظور فرياد فقير جي

* 660 *

پسڻ آيو پاڻ کي عرش چڙهي آشيان،
رکي روپ نيارو کري اولو الانسان،
هجڻ تنهنجو هِتي هُتي آهي مظفر ماڳ مڪان،
منجهه اچي مئخان، پاڻ ڪيئي پڌرو

* 661 *

پاڻ ڪيائين پڌرو سڃاپي نہ سين،
ڀُلا انهيءَ ڳالهه کي ڪي سالڪ تا سمجهن،
هيءَ ڳجهارت ڳجهه جي ڏاپختا پروڙن،
تو ويجهو وسي ونحن، پر ڪو مام پروڙي مظفر چوي

* 662 *

مڙي ملائڪن سجدو ڪيو بينو بت ۾ ڪير هو،
ٿيو امر عزازيل کي سمجهو تنهن غير هو،
حق پاڻ هوا انهيءَ ۾ آدم جو رڳو پير هو،

* 663 *

آيس عبد اوٿ ۾ نہ تہ متي هيم مڪان،
مظفر مئخاني ماڳ تي هاڻي اچي ڪيم آشيان،
رکي آدم جو عنوان، ظاهر ٿيس زمين تي

* 664 *

پي پيالا پريم جا ٿيڙا مست ملنگ،
مظفر سندي مئخان تي دائم پيتائون دنگ،
رندن چڙهيا رنگ، ساقيءَ سندي سرڪ مان

* 665 *

بيک اهو بدلائي آئين ڪايا سندو ڪيئن،
ظاهر تي زمين تي آدم چوايئه ائين،
نروار ڪيئي نينهن، هت پسڻ آئين پاڻ کي

* 666 *

پسڻ آئين پاڻ کي لا ۾ لڪائي ذات،
پنهنجا رڪائي پاڻ تي نالا ڀاتون ڀات،
اهو ٻولي پاڻ ٿو منجهه انهيءَ محلات،
اڇي پيس اوقات، ڪن فيڪون جي ڪُنَ ۾

* 667 *

ساقيءَ واري سرڪ تي جوڙئون آيا جُنگ،
پي پيالا پريم جا درس پيتائون ڏُنگ،
مظفر مئخاني ماڳ تي روءِ تنين جا رنگ،
صوفيءَ سندي سُنگ، نالي نشانبر ڪيا

* 668 *

ساقي ٿو سڏ ڪري پيالو ڏي وحدت،
شوقون شراب طهورا جي ٿي عاشقن عادت،
مظفر مئخاني ماڳ تي ڪئي هاديءَ هدايت،
اها عاشق عنايت، عطا ڪيائين عشق جي

* 669 *

آئي عمر عذابن ۾ رهيو نہ سهڻ جو ست،
سورن ساڙيو ساهہ کي هت روئان ويني رت،
اچي ڏي آٿت، مظفر چوي مسڪين کي

* 670 *

رهبر آهي راضي ٿيو ڏهاڙي ڏڏن،
مظفر چوي مهر مان تنهن هٿ رکيا هيٺن،
اهڙوآهي تن، هادي مليو هنباهہ ۾

* 671 *

دلبر ناهي دور اهو مون وٽ آهہ،
جوڙي جاني وينو جيءَ منهنجي ۾ جاءِ،
باقي ڇا جي لاءِ، ووڙيان مان وٽڪار ۾

* 672 *

سڄڻ سدائين سامهون اسان جي آهين،
پري پير مبارڪ پنهنجا تا اڇي اڱڻ گهمائين،
روئندن ڪي ريجهائي پاڻ سي پرچائين،
در وندن دلاسا وري تا ڏهه ڏهه پيرا ڏين،
مظفر چوي محبت وارن سان تا ناتو نڀائين،
ڪلي خوش گهائين، عاشقن جون دليون ائين

* 673 *

اچي ابوجهن سان ساٽي ٿيو سردار،
مظفر چئي مدامي آهي مغان ٿيو مهندار،
اصل ڪان آڏار، هادي آهي هن جي

* 674 *

ساقي سڏ ڪري مئہ پياري جامُ،
سر ڏيڻ سٺ ۾ ڪيو عاشقن انجام،
ڪڏي ٿيا قتلام، محبت جي ميدان ۾

* 675 *

هيٺو منهنجو حال جاني ڏس جيڪر،
اڪين آب وهايو نيٽن مان نيڪر،
اچڻ سندو آسرو هاٽي ڏي هيڪر،
هي سڄڻ توتان سِرُ قرباني ڪري ڏيان

* 676 *

داتا دامن هٿ ۾ آءُ جا ورتي آهہ،
نظر هن ناقص تئون هاٽي ڪين هٽاءِ،
مظفر هن مسڪين ڪي اچي دائم ڏيو دلجاءِ،
رهبر راز وڪاءِ، فيض درياهي فيض جو

* 677 *

سڄڻ اٿم ساھ ۾ تنھنجي لنؤ لنؤ لڳي لوري،
مال مڏيون محبوب تان گھوري سو گھوري،
چني ھيءَ چوري، ٿي ڏک جا گذاري ڏينھڙا

* 678 *

ڪري غور غريب تي گولي گڏيائون،
مظفر مون مسڪين تي اھو ڪرم ڪيائون،
سڪ مان سڏيائون، ناقص ھن تہ نڌر ڪي

* 679 *

آئي مند ميلاپ جي وريو وصل جو واءُ،
عيدان ڪيون اڄ منھنجي اکين ۾ ارواح،
جن ڪي ساري ساھ، سڄڻ سي سامھون ٿيا

* 680 *

سھٽا سڪايل جي اڄ تہ اڱڻ آءُ،
موھي من محبوب تو سڪ ۾ سڪايو ساھ،
مظفر ھي مسڪين تو رويو نھاري راھ،
انئي پھر ارواح، آھي ماندو تو محبوب لاءِ

* 681 *

آھي يار اوڏڙو عام ڏسڻ ڪئون ڏور،
وسي ٿو ويڙھي دلبر انھن دستور،
ھادي حج حضور، مظفر ٿيو مشاھدو

* 682 *

گر جي ڳالھ گر سمجھي چيلي جي چيلو،
ٻج ھٽو ٻير جو ھي ڪيئن ٿيو ڪيلو،
مظفر مئخاني ماڳ تي ڪر سعيو سويلو،
تہ ھادي ھر ويلو، پسين پنھنجو پاڻ ۾

* 683 *

ڪري غور غريب تي سائينءَ لڌي سارَ،
تورا لک هزار، لالڻ لاهي نہ سگهيان

* 684 *

طالب کون تلقين ڪرڪي هادي راه بتايا،
مظفر ماڳ مئخاني دا سانگ ڪيتوسي سعيا،
موتو قبلل انت موتو وحدت جام پلايا،
صوفي ثابت سر سيوئي اهو شاه بگن سمجهايا،

* 685 *

اڪڙين ائين ڪيا ڪڪر ڪارو نيار،
ڳوڙها ڳلن تان ڇٽن جيئن وڏ ڦڙو وسڪار،
مند جيئن مينگهہ ملهار، اڪڙين ائين آگم ڪيا

* 686 *

مل اچي محبوب تون محب منا مننار،
راتيان ڏينهان روح ۾ آهي پرين تنهنجي پچار،
ڪڏهن ملندين يار، مظفر چوي مسڪين سان

* 687 *

سگهان ڪيئن سڄڻ ڏانهن پنهنجو پاڻ پلي،
اڳيان عجيبن جي هن هيٺيءَ جي نہ هلي،
سور تنهن سڄڻ جا ڪنهن سان ڪينَ سلي،
پئي ٿي جوش جلي، مظفر هيءَ ملڻ لئہ

* 688 *

هادي هر دي ميڏي صاحب درس سمايا،
صورت دي وچ بن سيلاني ول ول آپ وڪايا،
من خدا موجود هر مظهر اهو آڪي الايا،

* 689 *

الف رکي اندر ۾ ٻي وائي سڀ وسار،
عمر اها اجائي غفلت ۾ نہ گذار،
مظفر کهڙي ماڳ تي آئين نظر کري نهار،
اتي کري اقرار، آئين قالو بلىٰ جي قول جو

* 690 *

گرُ کان سکيا گودڙيا سناسي سبق،
مڙهين مان موٽي هليا ويل نہ وينا هڪ،
چوڏهن ئي طبق، راهہ انهيءَ روشن کيا

* 691 *

صوفي هن سنسار ۾ جوڳي آهن جام،
کي هلن کثرت ۾ کي گر ڏي هلن گام،
کي جارئون جاڳن راتيون سوز ۾ صبح شام،
انهن کي انعام، هاديءَ جي هٿان مليو

* 692 *

سنيها منهنجا سڄڻ کي قاصد وڃي چئہ،
مظفر هن مسکين جي سائين کاسڌ لهہ،
رات اچي هڪ رهہ، تہ وڃن وڇوڙا ورهين جا

* 693 *

پرين تنهنجي پسڻ لاءِ هي واجهائن ويچارا قسم جبارا،
طلب اوهان جي تن ۾ آهي پلپل يار پيارا قسم جبارا،
مظفر چئي محبوب اوهان لاءِ نيڻين وهن ٽا نارا قسم جبارا،

* 694 *

اڪڙين آرو وجي ڏيهان ڪيو ڏور،
جهليون ڪيل جهل تي سي مڙيون نہ آخر مور،
مظفر هن مسڪين ڪي ٽيون ساڙن انهيءَ سور،
هاٽي پورن مٽان پور، ٽا پلپل پون پرينءَ جا

* 695 *

دلاسو دلگير ڪي اچي پرين پاڻ ڏيو،
دارون منهنجي هن درد جو قادر لڳ ڪيو،
مظفر هن مسڪين سان جي هيڪر هڪ ٽيو،
تہ عمر پر احسان اهو، تنهنجو لالڻ لاهي نہ سگهان.

* 696 *

ويسن مٽان ويس پاڻ پهري آئيو،
صورت سندا بيڪ، ڪلئي قادر ڪيا

* 697 *

سيئي جامان سِرَتي جوڙ ڪيائين جام،
مظفر اچي محڪم ٿيو مئخاني مدام،
ڪري هل هنگام، پاڻ ڪيائين پڌرو

* 698 *

پاڻ ڪيائين پڌرو صورت آدم ساڻ،
فذڪروني اذڪر ڪم ٿو وسي منجهہ وٿاڻ،
مظفر مئخاني ماڳ تي آهي اصل پاڻ،
صورت منجهہ سجاڻ، اها صورت ان جي

* 699 *

اھا صورت ان جي بيرنگ جنھن جو بيک،
لِکي لَکين کروڙين آدم ۾ ڏي ڏيک،
ساڳو سِرُ سبحان جو احد عبد اَيک،
اھو کري ليکُ، پيدا کيائين پاڻ کي

* 700 *

سرس کري سينگار اڄ سامھون سڄڻ آئيا،
کلي نيڻ کنيائون جيئن بجليءَ جو چمڪار،
ٿي سرھائي ساھ کي پسي دلبر جو ديدار،
شال ۾ ٿيان ڏار، پاسي تنھن پرينءَ کئون

* 701 *

ڏنم رنگ نيارو ھلي منجھ ھنباھ،
وينو ورھائي فيض ٿو داتا بگن شاھ،
ويا ٻيا سڀ وسري جڏھن کئي نر نگاھ،
رنديءَ وارو راھ، مرشد کان معلوم ٿيو

* 702 *

گُرَ کان سواءِ گود ٿيا ھلن کيئن ھنگلاج،
ھين اڄا حاج، سي سکيا کين ستگر کان

* 703 *

گرکي جو نہ گڏيو سامي ناھي سو،
مکارن جيان مکر کري طمع انايو تو،
ستگر جي صحبت ۾ ويل نہ ھکڙو ويو،
سو جوڳي کيئن ٿيو، ھن فقيري حال ۾

* 704 *

ڪٽي پنهل پاڻ سان سنجهي هليا سوير،
مظفر هن مسڪين تي ويا ڏمر جي ڏير،
ڪٽي پويان پير، ويندس ڪڏ ڪيچن جي

* 705 *

ڪهڙا دليل ڪيچن جا هيءَ ويچاري واري،
روئي تي ڦڙا ٻانيڻ ٻاڪاري،
هِتِ ايپي اوساري، جتڻ ڪارڻ جيڏيون

* 706 *

هن هيڻيءَ جي حال تي توکي پوي ترس،
برهه ڪئي بيوس، هيءَ نڌر تنهنجي نيهن ۾

* 707 *

ڏسي حال هيڻيءَ جو من کو پَوينِ رحم،
سڙي ويو انهن ۾ سور جيرو جان جسم،
پرين اچي پَرِتمَ تہ سيئي ڪم سنوان ٿيا

* 708 *

هن هيڻيءَ جي حال تي ٻاروچا ڪر ٻاجهہ،
هجڻ واري حاج، وئي ويچاريءَ نڪري

* 709 *

هن نِڌرجي نصيب ۾ هڪ ڏولاوا ٻيو ڏک،
ساعت نہ سنبري سک، هيءَ هن حياتيءَ ۾

* 710 *

مونکان رات ڪري ويو راڻو رسا مون،
سومل گڏ سمهيل هئي پيڻ پر ۾ مون،
هاڻي هيڏي اچين تون، تہ توکي ساري ڳالهہ سڻائيان

* 711 *

راٽا رات رسي وئين ڪاڪ ڪري ڪاري،
سال برار ساعت هڪڙي جا توريءَ اٿم ڳهاري،
هاٽي مومل ٿي ماري، وڇوڙي ۾ رولها

* 712 *

دلاسو دلگير ڪي تون ڏاتر لڳ ڏئين،
مظفر هن مسڪين سان جي هيڪر هڪ ٿئين،
ڇا ڪئون يار ڇنين، ٿو موهي مشتاقن ڪي

* 713 *

هئي هئي جوين ڏينهڙا ستي ويا سيئي،
عمر سڀ افراد ٿي هن ويچاريءَ جي وئي،
پوءِ مون ڪل پئي، جڏهن ٿيو سودو صرافن سان

* 714 *

اهي سيئي ڏينهڙا ڇڏيم غفلت ۾گهاري،
اتي ڪنڌ ڪٽندس ڪهڙو اهو مرم ٿو ماري،
واعدو ڇڏيم وساري، قالو بلىٰ جي قول جو

* 715 *

تون تہ اهو ساڳيو آهين ڇو پڇين ٻين جو ڏس،
ٻوٽي ٻئي پس، هو واري هنڌ ڪي

* 716 *

سير سيو سبحان جو آهي اهوئي،
ظاهر باطن جلوو اندر ٻاهر اوئي،
ناهي ٻيوڪوئي، حق ٿيو هر جاءِ تي

* 717 *

تون تہ ساڳو سر آن چو چوائين غير،
آدم جي عنوان ۾ صورت سارو سير،
مظفر مئخاني ماڳ تي ناهي ٻيو ڪير،
پيد پٽائي پير، بيرنگ آيو رنگ ۾

* 718 *

اڄ اڇي اوچتي ڪيوصرافن سڏ،
پاتم ڪين پاند ۾ نہ ڪا چڱائي ڳڏ،
هيٺو ٿيو هڏ، سٽ نہ صرافن جي سهان

* 719*

جدائي جانب جي ٿي جيءَ اندر جهوري،
اسم آري ڄام جوٽي ساهه اندر سوري،
چريءَ چٽ چوري، هو تہ روانا رات ٿيا

* 720 *

آيا هن عليل تي پينر باري بار،
هڪ وڇوڙي ورجي اڇي پيس آزار،
مظفر هن مسڪين کي آهي پنهل جي پچار،
مونکي ملائي ڏاتار، هيڪر هوت پنهل سان

* 721 *

بيرنگ پائي بشري جا مون ڪيڏو بيک ڪيو،
احد مان عبد جي نئين نانءِ نهيو،
سو تہ سِرُ اِهو، آدم جي عنوان ٿيو،

* 722 *

هوتاڻن هلڻ جا پئي وس ڪيا وارا،
آءُ سنجهي سمهيس سيج تي ترت لڏا تارا،
نيڻن مئون نارا، اڄ ويچاريءَ وهائيا

* 723 *

پائي صورت سرتي جا مان لک هزار،
آيو ٻڌجي آدمي چڙهي تخت هزار،
اچڻ وڃڻ ان جو آهہ سندس اختيار،
آهي مڙيو ئي يار،جاچي ڏٺم جهان ۾،

* 724 *

ڪاري رات ڪنن ۾ تري ترهي تار،
لهريون سي لنگهي پهتي پرينءَ پار،
منهنجو تنهن ميهار، ساهہ ڪٺي سوگهو ڪيو

* 725 *

پيتم ساهڙ سرڪي ڪيم ڏم ڪي ڏور،
مونکي آهي من ۾ تنهن ميهار جو مذڪور،
آهي ات ضرور، وڃڻ مون واجب ٿيو

* 726 *

ڳولهي ڳوٺ ڳليون وڃي برن ۾ بيناس،
ڪيم اڙانگا پنڌڙا پرينءَ پوي نہ قياس،
آهي انئي پهر اداس، مظفر هت ملڻ لئہ

* 727 *

ڪامڻ ويندي ڪيچ ڏي ونئي گورن گسُ،
هاڙهي هلي هيڪلي رهبر رج ۾ رس،
مظفر مون مسڪين کي ڏيندو ڏونگر ڏس،
ڪري ينيورئون بس، ويندي ڪَڍ ڪوهيارل جي

* 728 *

اديون ڙي آيا ڏاها منهنجا ڏير،
مون ياڻيو مهمان ٿيا پر ياسي ڏٺم پيرَ،
هو ساجهر ويا سوير، ڪٺي خان پنهل کي

* 729 *

ڇاجو ڏيرن ڏوھ اصل ڇري آءُ،
ھلڻ ھوتاڻن سان مونکي ڏنءُ نہ آيم ڏانءُ،
ڇڏي ٿڏي ڇانوَ، رائي روئي رت ڦڙا

* 730 *

جڏان ھنباھ وچ ھادي مليا تڏان ڄاتم راھ فقر دا،
ھادي مليا تي سانون رب مليا مين سگ سڏايم دردا،
مظفر بخت کليا ھي ميڏا جو کرم بگن شاھ کردا،

* 731 *

منھنجي مداين جو توکان کھڙو لِڪُ،
کول نہ خطائون منھنجون تون ڍکڻھار ڍڪ،
اٿم آسرو ھڪ، اچي ساڻي ٿيندين سيدا

* 732 *

منھنجي مداين جو توکي معلوم ھادي حال،
لاھيو غم غريب جا سُڻي سائل سوال،
مظفر ھن مسڪين تي ڦيريو نظر في الحال،
آھين ننگي ننگ پال، ڪندين ماڙ مريد تي

* 733 *

منھنجي مداين جي آھي توکي خبر شاھ،
آندو آھي اصلي توتي ھن ويچاريءَ ويساھ،
ڪرڪا نظر نگاھ، ھادي اچي ھن تي

* 732 *

کيم ڪشالا ڪيترا پنهل خاطر پنڌ،
هوتن سندا هنڌ، ووڙيان تي وٽڪار ۾

* 735 *

ڏکن ڏيکاري ڏني سک سنبران ڪان،
ڦٽي هن فقير کي ڏئي ويا سورن جا سامان،
اهي سندن احسان، مظفر مان ٿو ياڻئيان

* 736 *

ڏکن ڏيکاري ڏني ويهڻ وِهُ ٿيو،
اچي عجيبن جو ڪوجو پور پيو،
روئڻ ڪان نہ رهيو، مظفر سانون مينهن جيان

* 737 *

اهو حرف الله والا هادي ڏسيا هولي،
ظاهر اپٽي ذات سجاٽين پن ستين سپ پولي،
ونحن اقرب من وچ مظفر قالو بلا والي قولي،

* 738 *

پرين پچڻ آئيا وڏا وڙ ڪري،
ڪٽي قدم قرب جا وِڪان واه پري،
پيو جن لاءِ جيءُ جُهري، سي مظفر مليا مسڪين سان

* 739 *

هڪ ڏهاڙي هاديءَ ڪاجا ڳالهہ ڪئي،
ٻوڙي چڏ ٻيائيءَ جون ٻوٽي اکيون پئي،
سارو سير صحي، مظفر ڪر مئخان ۾

* 740 *

سٽي سڏ سائل جا داتا ڏيو دانُ،
مون تي ڪر مظفر چوي الاهي احسان،
آهين ضعيفن ضمان، اچي مدد ڪر مريد جي

* 741 *

مگڻهار مُنا گهڻا گهمين گهر،
مظفر هن مسڪين اچي پنيو داتا در،
جيلانيءَ جلوو ڪري پَينُو ڪيا پُر،
هادي منهنجو هر هر، سخا سيد تو ڪري

* 742 *

ڪي جو هتي ڪالهه هي هي هنج هئا،
ڪي اتي اڏاڻا ڪي جي موت هئا،
ولر ڪري ويا، موٽيا ڪين مظفر چوي

* 743 *

هادي تنهنجي حُسن جو ڪيڏو آهي ڪمال،
ثاني سمجهي نہ سنسار ۾ تنهنجو مظفر چئي شال،
نيهي آهين ننگ پال، ڪندين نظر ڪرم جي

* 744 *

ڪرڪا نظر ڪرم جي هادي مون مٿان،
هن ڪي تو هٿان، عنايت ٿي عشق جي

* 745 *

ڪرڪا نظر ڪرم جي پيرَن جا پڳدار،
تڳون ٿُرهي تنهنجي اُڙين جا آڌار،
مسڪين مظفر عرض ٿو مغان تو مهندار،
جيلاني جلويدار، ڪندين ماڙ مريد تي

* 746 *

گُرَ ڏي هليا گودڙيا وحدت وِڪ ڪٽي،
مظفر مئخاني ماڳ جي هين طِلب گهٽي،
هڪل حلاجي هٽي، الڪ تنين اثبات ڪيو

* 747 *

ڳُر ڏي هليا ڳوڏڙيا وجهي وحدت وڪ،
آڏيسن الڪ، اندر ۾ اثبات ڪيو

* 748 *

پرين پڇڻ آئيا منهنجا سائينءَ اڳهايم سوال،
مظفر هن مسڪين تي ڪيائون لڪ ڀلايون ڀال،
اندر جا احوال، اوريان پنهنجي عجيب سان

* 749 *

تانگهه جنين جي تن ۾ سڄڻ سي آيا،
ملي ملاقات ٿي جي سڄڻ سڪايا،
ولهيءَ جا وٿاڻ تنهن وري وسايا،
پَيرَ پرينءُ پايا، مون وٽ اڄ مظفر چوي

* 750 *

هِت پئين حيرت ۾ جي تون اڇي جيئن،
آدم جي عنوان ۾ ڪا ڏنهن آئين ڪيئن،
اوٿ اها ئي ايئن، احد مان ٿي عبد جي

* 751 *

زاريون لِکِي زاغ مڪم محبوبن ڏي،
تہ عاشق جي اندر ۾ آهن دلبر تنهنجا داڳ،
وري واري واڳ، الله لڳ آءُ تو

* 752 *

وٺ واٽ وحدت جي متان ٿئين گمراھ،
آيو عرب شريف ۾ هيڏن جو همراھ،
رڙهي وٺ راھ، محمدي مظفر چوي

* 753 *

دائم قائم دو جهان تابع تخت تاج،
سونهين مڙني مرسلين سڀني جو سرتاج،
مرسل ماڻيو معراج، عالم اڄ عيدان ڪيون

*

آيو گهوٽ عرب ۾ ٿيون عيدان عالم ڪاڻ،
اٿي عرب شريف مان مشڪ عنبر سرهاڻ،
ڏسي لبن جي لالاڻ، حوران اتي حيران ٿيون

* 735 *

روز ستائي ساهه ڪي سهڻا تنهنجي سڪ،
وتن تا ويڳاڻا اهي تنهنجا عاشق،
سهڻا ساعت هڪ، اچي گهارانهن وٽ

* 756 *

هُلي پيو هر جاءِ تي پڌر وجهي پاڻ،
سڀ ڪنهين هنڌ سير ڪري ٿو ساجن صورت ساڻ،
ڪڏي ڪنهن جا ڪاڻ، هي جو آيو حق تي

* 757 *

ڪڏهن ڏنم ڪينڪي غير نڪي گمراهه،
آهي پاڻ الله، سمايوسنسار ۾

* 758 *

ڇڏي سانگ سيئي ڪر فقيري اختيار،
حاصل ڪري حق ڪي دم دم ڏس ديدار،
هر جاءِ هادي يار، آيو مئخاني مظفر چوي

* 759 *

چنان ڪين چنن ڳنڍيندڙ ڳنڍين،
دلاسا درد وارن ڪي اچي اوڪيءَ ڏين،
سي ڪيئن وسارين، يارن سندي يادڪي

* 760 *

شريعت ۾شامل تي طريقت تي آ،
معرفت ماڻ تون حقيقت هڪا،
ساڳي صورت سا، آهي اصل ان جي

* 761 *

اها آهي ان جي موج ۾ مستي،
ونحن اقرب اليه من حبل لوريد ويجهو آوستي،
آواز الستي، سڄ ساڻ يقين جي

* 762 *

آواز الست جو سڄ ساڻ يقين،
انا احمد بلا ميمي آيو تي امين،
ظاهر تي زمين، عرشئون آيو اُلهي

* 763 *

شرف ڇڏي شاهي هِت آدم تي آيو،
اچي هن عنوان ۾ تنهن پاڻ پسايو،
سمنڊ سمايو، قطري ۾ ڪيئن اچي

* 764 *

عرشئون آيو الهي سڄ بات بيان،
ڇڏيائين شاهي پنهنجي هيٺ مڪان،
رايي ريجهي آئيو مظفر منجه مئخان،
سير ڪارڻ سبحان، هُلي پيو هر جاءِ تي

* 765 *

هن منهنجي حال جي ناهي سپرين سڌ،
اندر ٿيو اڌ، سڪي سڪي سڄڻ لئہ

* 766 *

ٻڌي ٻاروچو شال دانهون درد وندن،
ڏيندس ڪين ڏوراپا ڪوءِ وڃي ڪيچن،
ڏکيءَ کي ڏکن، اچي ورايو اوچتي

* 767 *

ههڙو هن پنيور ۾ ڪڏهن ٿيو نہ ڪلور،
روهن ۾ راڙيو ڪري وڃي ٿي وهلور،
مظفر هن مسڪين کي آهي وڃڻ ذوق ضرور،
سرتيون جنهن کي سور، سا هاڙهي هلندي هيڪلي

* 768 *

ڪامل مرشد مليا سانون رهبر راهہ بتايا،
وحدت دي درياءَ وچون پيالا پر پلايا،
مظفر ماڱ مئخاني مينون هادي حق فرمايا،

* 769 *

مل اچي محبوب تہ ڪيون روح رهاڻ،
مٿان بينو موت آ اجهو آيم ڇاڻ،
وس نہ پنهنجو پاڻ، آءُ اوهان جي آسري

* 770 *

اچي سمايو ساهہ ۾ ڪيچ ڏٽي ڪوهيار،
ونحن اقرب ويجهڙو وٿي ناهي وار،
مظفر مدامي ٿيو دلبر جو ديدار،
پنهل سندا پار، سڀ ڪنهن صورت سامهون

* 771 *

آءُ اڃي ئي هيس پنهورئون بيزار،
پنهل جي پسڻ ڪاڻ حيلا ڪيم هزار،
وري پنهنجي ورَ لئهه جاڳي پيڙو وجار،
لڳو آرياڻي جو آر، ساھ سسي صدقو ڪيان

* 772 *

پير مُغان پريت سان دلڙي ڏتاري،
مظفر مونکي ڏئي ڪا مام موچاري،
مغان مهنداري، هاديءَ ڪئي هن جي

* 773 *

صبر وارو ساءُ هٿان مور مَ ڇڏ،
مظفر تون ماٺ ڪري لاجي لاري لڏ،
تہ هادي توسان گڏ، آهي هميشہ هر حال ۾

* 774

نانگا نڪري هليا سپ ڇڏي سيھا،
آيا جاڏنهن اصلي تاڏي ويا تيھا،
انهن ڪي ايھا، هئي وائي وطن ورڻ جي

* 775 *

ڪاهيون ويندس ڪيچ ڏي پنهل ڪنيون پيرُ،
مظفر مون وٽ مهمان ٿيا ڏکن ڪارڻ ڏير،
ڪل لهندم ڪير، هوت بنان هتڙي

* 776 *

صورت واري سير ۾ جُڙي ڪيائين جمال،
آيو ارادي پنهنجي خاصو رکي خيال،
مظفر مخفي مام سان بشري بيڪ بحال،
بي مثل مثال، اچي پيدا پاڻ ٿيو

* 777 *

لکين نالا لوڪ ۾ تو پاڻ سڏائي،
آدم جي عنوان ۾ لڪ ليئا تو پائي،
سڀ ۾ پاڻ سمائي، هلي پيو هر جاءِ تي

* 778 *

هُلي پيو هر جاءِ تي صوفن سڃاتو،
سَاري سڌ انهن کي جن پيرا ڏانهن پاتو،
ڄاڻ وارن ڄاتو، حق کي هر جاءِ تي

* 779 *

هٽي نعرو حق جو بيسر ٿي تون بيهہ،
ساڳو ئي سر ٿيءُ، جيڪو هئين آدم کان اڳ ۾

* 780 *

هاديءَ اها حق جي آراهہ ڏيکاري،
گيان ڏئي گر چيلي کي سرت سيکاري،
سر صدق سو واري، مظفر ڪيان مغان تان

* 781 *

ڇو وئي وڪار کهڙو تنهنجو ڪم،
سائين توسان ساڻ آ تنهنجي جان جسم،
آهين تو اتم، پنهنجو ڏس تون پاڻ ۾

* 782 *

پڪي ديس پرائو ٿي هٽ ويل نہ هڪڙي ويهہ،
ديس ڇڏي تون پنهنجو ڏيهي آئين ڏيهہ،
پڇي امن ۾ پيهہ، مظفر ڏس مئخان جو

* 783 *

پاسي ناهي پاڻ کي سائين سمجهہ نہ دور،
دائم رهي ٿو دل ۾ هردي هوت حضور،
مظفر ٿيو مشهور، جائي سڀ ڪنهن جاءِ تي

* 784 *

دارون درد ونديءَ جو دست آهي دلبر،
سچڻ هجن سامهان جدا نہ ٿين جيڪر،
اڪين آب وهائيا نيٽن مان نيڪر،
هوند اچن هيڪر، مظفر چوي مسڪين ڏي

* 785 *

اوچتي عجيب وئي توسان دل اڙي،
سوگهو سورن ساه ڪيو لائي ڏُمِ ڏڙي،
جيڪا گهاري گهوٽ گهڙِي، سا وسري ڪيئن ولهيءَ ڪان

* 786 *

وسري ڪيئن ولهيءَ ڪان سهٽا تنهنجي سڪ،
سرس ٿي آساه کي تيلانهن توڏي ڇڪ،
هاٽي گهڙي هڪِ ڪير غور غريب تي

* 787 *

سبق سڀ سورن جا يارو اٿم ياد،
سهٽلُ من سٽي اچي هن فقير جي فرياد،
دلبر ڪندا داد، دارون درد وندي‌ءَ جو

* 788 *

وساري ويهي رهين تون هتي پنهنجي ذات،
آهين نہ تہ اصلي ساڳي ذات صفات،
مظفر پروڙي مام هيءَ پاءِ جيءَ اندر ۾جهات،
آءُ ٿيس اثبات، تو ۾ آهيان تڏهين

* 789 *

جي تون سڃاڻي تو ۾ آهي ڪير،
بشري بيک بناءَ جو باقي اٿئي پير،
چؤ طرف چو ڦير، آهي تماشو تنهنجو

* 790 *

مرسل ويو معراج تي رايو ٿيو ربي،
احد احمد پاڻ ۾ ٻولي ناهي ٻي،
کھڙي ڳالھ کبي، جو ميم وڌو اٿس مامري

* 791 *

سدا توکي سھڻا ٿو ساري منھنجو ساھ،
پَلِيو ڪيئن پنھنجو تو اسان کان ارواح،
توهان ڏي نہ تِر جيترو منهن سڀ مون ڏي آھ،
ظفر مون مسڪين ڏي توکي آڻي شال الله،
پرين ڪر پرچاءُ، هن نڌر نماڻيءَ سان

* 792 *

ساعت صبر نہ اچي تنھنجي برھ ڪيو بيحال،
سامھون سڄڻ ڪيئن چوان جو منھنجي ناهي مجال،
مظفر مون مسڪين تي من ترس پوي تو شال،
اچ تہ ڪيون احوال، سگھو منھنجا سپرين

* 793 *

عزازيل نہ ائين ڪيو جيئن ڪيو ملائڪن،
هن کي لعنت لال ڪيو هي ڪريا منجھھ قدمن،
خبر پوءِ پين، تہ سجدو هيو سر کي

* 794 *

ڪڻي پنھنجو خيال تون عاشق عرش اماڻ،
هڻي نعرو حق جو وري ساڳو سر تيءُ پاڻ،
ڪانھي توکي ڪاڻ، تون آهين اهو اصلي

* 795 *

ظاهر ڪري ذات پنھنجي وري چو ٿو لڪائين،
پھري لک پوشاڪان آدم بڻجي آئين،
مظفر مئخاني ماڳ تي ٿو سر سمجھائين،
ڪيئن چوان ناهين، جو مون ۾ تون موجود ٿئين

* 796 *

مٿان منهنجي آئيو هاديءَ وارو حال،
سو ٻڌايان نہ ٻين کي اوري اندر جو احوال،
وحدت منجھ وڪوڙيو خاصو منهنجو خيال،
وريو واءُ وصال، اچي انا الحق آواز ڪيو

* 797 *

هٽي ڏي همت سان انا الحق آواز،
ڪفر واري ڪار ۾ سرس وڄائج ساز،
مظفر مئخاني ماڳ تي رندن ڏنو راز،
لن تراني ناز، ماٽيائون محو تي

* 798 *

ماٽيائون محو تي پرينءَ ۾پيهي،
انهن عوشاقن جي ڪٺي رمزن دل ريهي،
دائم ڏنائون ديد ۾ تنهن دلبر جي ديهي،
مظفر مطلب ماٽيو تن ونحن ۾ ويهي،
عاشقن ايهي پئي، حيرت حسن جي

* 799 *

اصل جا ڏھون آئيا هُيَن اِها هيرَ،
گيڙوءَ رتا ڪپڙا ڪيا پيوتن پيرَ،
مظفر مڙهين مان ڪندا ساجھر ويا سيرَ،
جاڏي ڪنيائون پير، امن اوڏانهين ٿيو

* 800 *

ڪدي چڏ قلب مان اهو غير گمان،
آدم ناهين اصلي تون ساڳو آن سلطان،
مظفر مئخاني ماڳ تي هت نالي ڪيس نيشان،
سير ڪرڻ سبحان، بشري بوتي آئيو

* 801 *

ياور يتيمن جا پارت اٿئي پيرَ،
دانهون سڻي داد ڪر فيض وارا فقير،
مظفر مون مسڪين جا غم لاهيو غمگير،
اڇي اوڪيءَ پيا اسير، ڇڏائيندين شاهه تون

* 802 *

ڪيئي ڪن فيڪون ۾ هن رنگي تنهنجا رنگ،
هندو مومن جا وري ٿو ڊولا ڪرين ڍنگ،
دولهه نه ٿيا دنگ، تي عقل وجي اڏري

* 803 *

ڪڍي ڇڏ قلب مان تون دوئيءَ جا ڏاڳا،
پنهنجو سڄاڻ پاڻ ڪي ڪي تون سامي سياڳا،
ته سالڪ تون ساڳا، ماڻي مزا محويت جا

* 804 *

پسيم پنهنجي پير جا درس وجي ديدار،
عقل اڏامي ات ويو جت نه علم جو اختيار،
وسري ويو تنهن ويل ۾ ذڪر ۽ اذڪار،
بيشڪ بگن شاهه جو اڇي عشق ٿيو اظهار،
اڇي اوطاقي ٿيو هاڻي هردي هادي يار،
پيالو ڏنائين پر ڪري تنهن خاص ڪيو خمار،
ڪيم حج هزار، پسي پيشاني پِيرَ جي

* 805 *

جوڳي هن جهان ۾ نڪي نندون ڪن،
اندر ۾ اَلَڪَ ڪيو گوشي گودڙين،
مظفر جهٽ مڙهين ۾ ٿيو اڇڻ آديسن،
ڏيو لاهوتن، اصل جاڏهون آئيا

* 806 *

وجان در دوست جي ڳالهيون ناهي ڪي،
تہ وجي آڏو عجيبن ڪي چوندس آءُ اهي،
منهن مقابل سي، وجن سيئي وسري

* 807 *

وڻ ويڙهيءَ جيان ويڙهيو سڄڻ منهنجو ساھ،
سوگهو ڪيو سپرينءُ اديون ڙي ارواح،
مظفر مون مسڪين سان توڪي رسڻ رواناھ،
جي اچين لڳ الله، تہ عاشق جي لاءِ عيد ٿي

* 708 *

هلي هُتي هت هنباھ ۾ هادي پسيو جن،
حرف سٽي حق جو رکيو اندر عاشقن،
ڪهڙي ڪيان تن، ڳجھ سندي ڳالهڙي

* 809 *

ڏُکيءَ جي درد جي آهي ڪهڙي ڪهاڻي،
آهي جاري اکين مان راتو ڏينهن پاڻي،
مظفر مون مسڪين سان اچي سيد تيءُ ساڻي،
هي ءَ نڌر نماڻي، آهي تنهنجي آسري

* 810 *

سڄڻ سدائين سامهون وٺي ناهي وار،
چٽو چئني طرفين تنهن جو شش جهت ۾ نہ شمار،
مظفر مئخاني ماڳ تي اچي ٿيو اظهار،
نڪري ٿيو نروار، پرين رايي پنهنجي

* 811 *

مٿو گهريئي مگٿا شڪر ڪيان چو نہ
سون روپا سيئي تڏهن وٽياتو نہ
اهڙو قابل آيو ڪو نہ تو ٻِبيري جهڙو

* 812 *

جوڳي ويا جوءِ تي مڙهيون ماڳ ڇڏي،
گوندر هٿ گڏي، ماري ويا معذور ڪي

* 813 *

آيو عشق اندر ۾ پلو ٽيڙم ياڳ،
ويو سمائجي ساهه ۾ رندي رڳ رڳ راڳ،
هاٽي وحدت جو ويراڳ، ڳليءَ ڳليءَ تو ڳائيان

* 814 *

ڳليءَ ڳليءَ تو ڳائيان شوقون پائي ڇير،
اندر اُلا عشق جا آڳ اجهائي ڪير،
محبتي ميدان ۾ تا پڙ ۾پائن پيرُ،
صوفي ڪن تا سير لاحد لا مڪان جو

* 815 *

هو تہ روانا رات ٽيا ماريس تنهن مذڪور،
پَوَنِ خان پنهل جا مونکي پورن مٿان پور،
نندي لاڪون سورَ، پينر ياڳي آئيا

* 816 *

اَڏِي اچي اندر ۾ عشق جڏهن اوطاق،
تي مستي محڪم سر تي مٿان هن مشتاق،
ماٺهن لاءِ مذاق، سامي سڪ سنها ڪيا

* 817 *

عاشق سدائين ايرا ڪڏهن خوش نہ ٿين،
سدا سوز فيراق ۾ جليا جوش جلن،
مظفر محو مستيءَ ۾رتا هيناهين هلن،
ڪنهن سان ڪين سلن، ماجرا محبوب جي

* 818 *

دعا ڪريو ڙي جيڏيون مان هيڪر پسان هوت،
پوءِ پلي ماري موت، جيئري جدا نہ ٿيان

* 819 *

ڏني مون ڏور ٿئي اڪين مان هي آبُ،
درشن ڏئي دلربا خاصو ڪڻُ ثواب،
ظفر مون مسڪين ڏي سڀ آهي حرف حساب،
هاٽي چڏ حجاب، محبت ۾ منهنجا پرين

* 820 *

محبت ۾ منهنجا پرين ڪيءَ سڪايئي فقير،
پيار ڏئي پنهنجو ڪري پوءِ سڪايئي سرير،
مظفر مون مسڪين کي ائين ڪيو اٿئي اسير،
نت نت وهايان نير، اوتيو پنهنجي اکين مان

* 821 *

وسيلو ولهيءَ جو ڪونہ اٿم ٻيو ڪيرُ،
داتا هن رڪيءَ ڏي فضل پنهنجو ڦير،
جيڪا مداين مير، سا هادي لاهين حق جا

* 822 *

هادي لاهين حق جا هن تان حرف حساب،
عمل ڪونهي ايترو ٻيو سجهي ڪين ثواب،
مظفر هن مسڪين ڏي ڪڻ نظر تون ناياب،
نہ ٿيا فيضياب، ڪامل تنهنجي ڪرم سان

* 823 *

مون کي تو محبوب گھايو پھرئينءَ گھور،
کائڻ پيئڻ وھ ٿيو وڻي ڪجھ نہ مور،
ڦٽي دل فقير جي ڪئي اٿئي چڪنا چور،
مظفر ھن مسڪين کان دلبر ٿيءُ نہ دور،
سڀ سٺايا سور، جيڪي سانڍي رکيم ساھ ۾

* 824 *

پرين پنھنجي پرچڻ جو ڏس مونکي ڪو ڏانءُ،
ڪٽي پٽي تنھنجي پيرن جي ٿي اکين پايان آءُ،
ھاڻي نرمل تنھنجو نانءُ، مان اوريان ويٺي اندر ۾

* 825 *

سڪندي سال لنگھي ويا تون ھيڪر اچ ھاڻ،
پرين پرچي پاڻ ۾ ڪا ڪيون روح رھاڻ،
مظفر مون مسڪين جا اچي وسائج وٿاڻ،
اھا تانگھ دل جي تاڻ، ڏٺي تنھنجي ڏور ٿئي

* 826 *

منھنجي مداين جي اٿوَ سيئي ڪَلَ،
تہ بہ پرينءَ پاسي نہ ڪيو مونکي ڪنھن مَھلَ،
سٺي سڏ سائل، ٿيو ھوت حمايتي

* 827 *

منھنجي مداين جو اٿئي پتو پيرَ،
آھن عيب الاھي ٿي نيڻن وھايان نيرَ،
سگھو اچي سيد تون ميٽ منھنجي تڪسير،
دائم دستگيرُ، تو طالب تاري تار مان

* 828 *

منهنجي مداين ۾ معلوم تي هي حال،
عيب الاهي اڻ ڳڻيا اتئي آڏو سڀ احوال،
لاهيو جيءَ جنجال، مٿان هن مسڪين جي

* 829 *

نڏر هن نماڻيءَ سان تو جاڙ ڪئي جا جيئن،
ننڍي لاڪون ناتو توسان لنؤ لڳايم نينهن،
مظفر مونمسڪين تي ٿي ڪهڙي گذري ڪيئن،
ٿين سدورا ڏينهن، جو اچين يار اڱڻ تي

* 830 *

ناتو هن نماڻيءَ سان اچي ننگُ نِباهه،
سڪ ۾ سڪايل ڪي تون سهڻا ڪين سڪاءِ،
مظفر هن مسڪين جي توکي پرين ناهي پرواهه،
لالڻ تنهنجي لاءِ، آهيان انئي پهر اباڻڪي

* 831 *

هن سڄي سنسار تي ڪرم تنهنجو آ الله،
هينئن بہ ڪرين واهه واهه هونئن بہ ڪرين واهه واهه،

* 832 *

اچي شهر هنباهه ۾ مون هاديءَ وارو حال ڏٺو،
صورت سبحانيءَ سندو اهڙو جوت جمال ڏٺو،
هر جاءِ آيم حق نظر اونهو اتم احوال ڏٺو،
چمن ۾ چو طرف چوڌاري مان داتا بگن لعل ڏٺو،
مظفر مون مسڪين تڏهن خاصو آهي خيال ڏٺو،

* 833 *

عاشق سندي عيد ٿئي تون پرين پاڻ پساءِ،
ويني ڦالان پائيان هت لالڻ تنهنجي لاءِ،
مظفر چوي مسڪين ڪي تون سهڻا ڪين سڪاءِ،
پير مبارڪ پاءِ، اڱڻ آ سروند جي

* 834 *

اڇي پيم اوچتو پرينءَ سندو پور،
جيءَ ۾ جدائيءَ جو ٿو ساڙي مونکي سور،
مظفر مون مسڪين کي تنهنجي نينهن ڪيو ناسور،
وڃان ٿو وهلور، حسن تنهنجي حيران ڪيو

* 835 *

پرين ويا پرديس تي ٿيو هيڏو منهنجو حال،
جيءَ جدائيءَ جهوريو ڳاري ٿي هيءَ ڳالھ،
سڄڻ ڏني سالَ، ٿيا مظفر مون مسڪين کي

* 836 *

اچن هوند هيڪر پڪي پرين پيهي،
تہ اوريان حال اندر جا وٽ تنين ويهي،
مظفر مسڪين سان ملي قرب ڪَيوَ ڪيئي،
سِرُ مال سيئي، قربان ڪيان تنهنجي قدم تان

* 837 *

هاڙي هليس هيڪلي اڇ آرياڻي آءُ،
رُليءَ جو روھ ۾ هادي ٿيءُ همراھ،
مظفر مون مسڪين تي ڪو ڪامل پوئي ڪهڪاءُ،
ڏونگر جو ڏهڪاءُ، ماري ٿو معذور کي

* 838 *

مارن ٿا معذور کي لانگها اڳيون لس،
پڇان خان پنهل جا ٿي جبل توڪان ڏس،
وڏا ڪيا وس، ڪوهيارل جي ڪاڻ مون

* 839 *

سور ايڏا سر تي ويا ڏکيءَ کي ڏيئي،
هاڻي هلي هوت ڏي سَتي سانگا سيئي،
مظفر هن مسڪين تي قضا آيم ڪيهي،
رهاڻ ڪيئن ويهي، مان ووڙيندس وڻڪار ۾

* 840 *

قادر تنهنجي قدرت قائم آ ڪڪ پن،
ماڻهو مَلڪَ جِنَ سڀ ساراهه ڪن، سبحان جي

* 841 *

لڪيو لوح قلم ۾اُهو ڪيئن ٽري،
پنهل ڪٽي پاڻ سان تيڙم ڏير پري،
مظفر هن مسڪين جي ٽي اندر آڳ ٻري،
قادر ڪرم ڪري، هن هيٽيءَ جي حال تي

* 842 *

تون تہ ساڳو آهين سپرين ساڳو تنهنجو سيرُ،
مظفر مئخاني ماڳ تي ناهي ٻيو ڪيرُ،
پرين پائي پَيرُ، سڄڻ آيو سنسار ۾

* 843 *

آيو هلي اوڏهون لا ۾ لِڪائي لڪ،
قُل هُو اَللّٰہُ اَحدُ اَللّٰہُ تو هيءُ چوائي هِڪ،
سندس رمزان سڪ، مظفر تون مئخان ۾

* 844 *

گُرَ بنان نہ گُرُ ملي توڙي پڑهين نمازان ڪوڙين،
وچ ميدان محبت والي نينهن نشانا ڪوڙين،
مظفر مرشد تَڏان مِلسي جڏان دام دوئي دا توڙين،

* 845 *

سڪ لڳي آ ساهه کي ڪراچڻ جو احسان،
صدقو ڪريان سيئي مال مڏيون جند جان،
مظفر مون مسڪين کي اتم سورن جو سامان،
هينئڙو ڪيئہ حيران، ڦٽي دل فقير جي

* 846 *

ميخان هنيون من ۾ جائي جانب يار،
اڏي ويو ان ڏينهن کان ڪونهي اصل قرار،
اوکو آهي اندر ۾ لڳو عشق سندو آزار،
دلبر جو ديدار، ملي مظفر مون مسڪين کي

* 847 *

پرين تنهنجي پسڻ لاءِ ٿو سڪي منهنجو ساهه،
سختيون ڏاڍيون سِرتي منهنجي اڄ مٿاءُ،
سدا سارِيان سپرين هيڪر هلي آءُ،
واجب وسارڻ ناهه، ماري مون مسڪين کي

* 848 *

ساجهر هل سنبري اٿي جوڳي جاڳ،
مِٽائِجُ مظفر چوي تون دوئيءَ وارو داغ،
مئخاني جي ماڳ، تون عاشق رهه اصل ٿي

* 849 *

مئخاني جي ماڳ تي تون عاشق ڪر اعلان،
آيو ٿي انسان ۾ ساڳو سر سبحان،
من رائي فقد راءَ الحق مون مٿي آهي مڪان،
صورت جو سلطان، ٿو ليئا پائي لوڪ ۾

* 850 *

اِبوجهن تي اصل کان نظر تنهنجي آنگاهه،
هينئن بہ ڪرين واهه واهه هونئن بہ ڪرين واهه واهه

* 851 *

قاصد چئہ قريب کي توکي چريءَ جيئن چيو،
هن هيٺيءَ جي حال تي توکي ترجو ترس نہ پيو،
هاٽي مظفر مون مسڪين ڏي تون لالڻ پاءِ ليئو،
دوست دلاسو ڏيو، وري ملڻ جو منهنجا پرين

* 852 *

صورت سهڻا تنهنجي آهي سيني کان سهڻي،
ماري مشتاقن کي تُنهنجِي ڪجل ريءَ کهڻي،
جاڻي پاڪ ڏٺي، اتئي مظفر کي موهي وڌو

* 853 *

ڏينهن لنگهي ويا ڪيترا آئين تون نہ وري،
انئي پهرا اداس تِي هيءَ دلڙي درس چري،
هت ساعت ڪين سِري، مظفر مون مسڪين جي

* 854 *

محب ماڻا تنهنجا مونکي تا مارين،
دوست ديوانو ڪري وري دليون ڏتارين،
سورن ۾ ساڙين، تا سپرين منهنجي ساه کي

* 855 *

آيو آه اندر ۾ هادي خيال هڪو،
لاشڪ ڪين لِڪُو، پيو مظفر نظر مئخان ۾

* 856 *

پنهنجي رايي پاڻ ڪيائين ڏيهن ۾ ڏيکاءُ،
وحدت جي واديءَ ۾ آهي غازين جو گوگاه،
مئخاني ۾ آه، مظفر تيو مشاهدو

* 857 *

طالب کي مطلبوب جي آهي پروڙ پئي،
مئہ سندي مئخان ۾ ڏنم راز کُلئي،
محڪم خيال رهي، واقف تيءُ وصال جو

* 858 *

ميم جي مصلحات ۾ تيءُ ڳالھ انھيءَ ڳولھو،
عبد جو اولو، لاشڪ ڪيائين لِڪ ۾

* 859 *

لاشڪ لاھي آئيو عبد جو اھڃاڻ،
پرين ساڳو پاڻ، صورت سپ سمائيو

* 860 *

ھو تہ روانا رات ٿيا اھي اٺ اٺاريون،
جڏھن جاڳي سسئي ڪري زور وڏيون زاريون،
ظفر مون مسڪين ڪي ويا مھل تنھين ماريون،
ھاٽي ھنجون ھاريون، سڏي پئي سڏڪا پري

* 861 *

سڏي پئي سڏڪا پريون ڪيچ ڏٽيءَ جي ڪاڻ،
مظفر مون مسڪين جو ھوت ويو اٿم ھاڻ،
پنھل اچي پاڻ، ڪندو ماڙ منيءَ تي

* 862 *

ڪندو ماڙ منيءَ تي اديون ايندم ڄاڻ،
مظفر مون مسڪين ڪي پنھل نيندم پاڻ،
وري ھي وٿاڻ، وسائيندو ولھيءَ جا

* 863 *

ھيڪر منھنجو حال ڪنين سڻ قريب،
جئين آھي مچي آب سان تئين تون منھنجو طبيب،
جيئن تو چوئي رقيب، تو ڳند ڏئين انھن ڳالھ تي

* 864 *

من ڪي پون منهنجون ڪُوڪان ڪامل ڪَنِ،
سڏ ڪيو سوز مان جيلانيءَ ڪي جَنِ،
پهچي پير پلڪ ۾ تو ترت طالبن،
اچي ڏنا تن، داتا دان دلين جا

* 865 *

داتا دان دلين جا ڏاتر لڳ تون ڏيج،
ڪري ماڻ مريد تي سائل سڏ سُڻيج،
مظفر مون مسڪين جا ميرا سڀ ميٽيج،
پيچ هنباهي پيچ، هڻان نعرا هنباه ۾

* 866 *

ڪوڙين سينگار ڪيترا سهڻا تو سنداءِ،
ائين عوشاقن ڪي هر هر ڪرين گهاءَ،
سوين سخيتون سِرتي ڏِنمِ لالڻ تنهنجي لاءِ،
پرين پاڻ پساءِ، اچ مظفر ڪي منهنجا پرين

* 867 *

ڪوٺي ڪَلالن سُرڪِي پياري هڪ،
شو ٺيو نيهن جو تي اجان پيئڻ جي سڪ،
وري وڏائي وڪ، مظفر هَلُ مئخان ڏي

* 868 *

ساقيءَ هٿان سرڪي پيئڻ آهي ثواب،
پيءُ پيالو پر ڪري ڪانهي جاءِ جواب،
شوقون پيءُ شراب، سوايوساقيءَ هٿان

* 869 *

صورت سهڻا تنهنجي منور مورت ماهه،
وجهي پيچ پريت جا سوگهو ڪيئه ساهه،
مظفر مون مسڪين ڪي دوست ڏيو دلجاءِ،
پير مبارڪ پاءِ، اگڻ آسروند جي

* 870 *

دلبر ڪٽي ديد سان هيڪر تير هنيو،
ڏُرس اهو دل مان ڀِريون پارپيو،
مظفر مون مسڪين کي گهرو گهاءُ ٿيو،
راضي شال رهو، اسان سان ايئن پرين

* 871 *

سمجهڻ جو سارو توکي آهي ڏانءُ،
آدم سندو نانءُ، ڪيئن ٿو آٽي وچ ۾

* 872 *

ڪيئن ٿو آٽي وچ ۾ تہ آهيان مان آدم،
مظفر مدامي ٿيو ٻيو لاهي چِڏ وهم،
آهيان اصل اتم، رنديءَ واري ريت ۾

* 873 *

هرجاءِ هادي موجود هويا اهو آپ اشارا ڏيندا،
بيشڪ بگن شاھ ويڙهي وسدا دائم دم ڏريندا،
مظفر هر مظهر دي اندر ايوين صاحب سير ڪريندا،

* 874 *

هر مظهر موجود هويا صاحب سب مين سمايا،
فذڪروني اذڪرڪم دا فرمودا فرمايا،
مظفر وچ مئخاني دي احدون عبد چوايا،

* 875 *

الف آيا انساني اَولي لادا ڪَرڪَي لِڪ مِيان،
احد وچون بڻ احمد آيا هڪا صورت هڪ ميان،
مظفر هر مظهر دي اندر نانُ ڏرايس لڪ ميان،

* 876 *

لنگھي لاحد کان ويو متي منھنجو خيال،
طُورُ جَلايم تَجليءَ سان ڪري جوش جلال،
بي مثلي مثال، اچي مظفر ٿيو مئخان ۾

* 877 *

جيئن وٹئي ٿو تئين ڪرين آهي مرضي تنھنجي يار،
وجهي پَيچ پيريت جا چِنڻ ناهي ڪار،
مظفر مون مسڪين سان گهڙيون ڪي گڏ گهار،
سڄڻ تنھنجي سَارَ، آهي راتيان ڏينهان روح ۾

* 878 *

ايندم اتم آسرو حَالُ ڪندس مان هينئن،
سڪندي سال لنگهي ويا ڏکيا گذاريم ڏينهن،
مظفر منهن مقابل ڪهڙا چوان ڪيئن،
تنھنجي نِهوڙي نِيھن، مونکي آ ماري وڌو

* 879 *

پسي حُسنُ حبيب جو هينئڙو ٿيو حيران،
ياسين مزمل طٰحہٰ شاهي سندس شانُ،
سدا ٿيو سرهو تڏهن مظفر جو مئخان،
ساڳو سر سبحان، اُولِي احمد جي ٿيو

* 880 *

اڳ نہ ڏِٺم ڪڏهين جَتنَ سندِي جوءِ،
جڏهن رهبر ٿيو روءِ، تہ پنھل ڏٺم پاڻ ۾

* 881 *

جَتَن سَندي جُوءِ جي ڪِين هيم اڳ ڄاڻ،
سونهون ڪيوسِڪ ۾ ٻَاروچي جي ٻَاڻِ،
ظفر مون مسڪين سان هڪ ٿيو هو هاڻِ،
جڏهن سائين ٿيو ساڻِ، تہ وئي جُدائي جَھٽ ۾

* 882 *

گهرائيءَ مان گِهري اونهائيءَ ۾ اچ،
صوفي ثابت سچ، سونهون ٿيو سير جو

* 883 *

سُجَ صفائي آ سدا صوفيءَ جو سامان،
جا تي بوءِ نہ بشر جي اتي ڪري آستان،
ماڻي ملڪ بقا جو مدامي ميخان،
نامين جو نشان، ٻجهي پرهائين پنڌ تي

* 884 *

نانهن منجهان نڪري ساڳو ٿياسي سِرُ،
خلق الا آدم عليٰ صورت باطن ٿيو ظاهر،
ماڳ مئخاني مظفر، هميشہ حيات ٿيو

* 885 *

صوفيءَ سندي سير جو اُونهو آ اسرار،
خلق آلآدم عليٰ صورت باري ڪنيائين بارُ،
مظفر مئخاني ٿيو مرضيءَ جو مختيارُ،
سرس ڪري سينگار، صورت سڀ سمائيو

* 886 *

وُوڙيان تي وَڻڪار ۾ وِندر سندا وَڻ،
مظفر مون مسڪين کي سائين ڏيندم سَگهہ،
پُنهل سندا ڏَڳ، پڇا ڪري پهچندي

* 887 *

عشق دا پَنڌ هي اوکا اَويڙا ڏاڍا ٿاب تِکيرا
کيا ڄاڻي تون ملان قاضي کيا ڄاڻن وت ڪِيڙا،
مظفر مين مَاهي هڪ ٿيوسي ٽُٽِ ڳيا سڀ جهيڙا،

* 888 *

آدم جي عنوان ۾ چلي آئين چال،
وٽيئي اها واه جا ڳجهه اندر ۾ڳالهه،
مظفر مئخاني ماڳ تي آئين خاصو رکي خيال،
اهو چئي احوال، سليئي سپ کنهن صورتين

* 889 *

هي رستو هي راه، هتي منهنجو هوت هو،
جت نہ ساڳيءَ جاءِ، کٽي روانا رات ٿيا

* 890 *

محبت رکي من ۾ اِسم الله تون اور،
وجي صرافن وٽ ٿيو ڏور تنهنجو زور،
سدائين پيو سورِ، سڀگو اندر سک جو

* 891 *

سامين سکيو سور مان صبر سندو ساءُ،
تسيا ڏئي تَنَ کي تِکو ڏِنائون تاءُ،
ويڙهي پنهنجي وجود ۾ رکيائون وحدت جو ويساهہ،
عشق سندو آڙاهُ، ٿو مظفر ٻري من ۾

* 892 *

پنهنجو ڏس تون پاڻ کي جيءَ ۾ پائي جهات،
سانگ ٻٽايئي سير جو آهين ساڳي ذات صفات،
ٻوليون ٻولي کير ٿو انهن صورت جي محلات،
تو ۾ آ تجلات، مظفر مخفي مام جي

* 894 *

آئين هت آدم ٿي مخفي رکي مام،
صورت سو جامان کري کيئي هل هنگام،
مظفر سان مدام، هاٽي اچي هک ٿيو

* 894 *

سامين پنهنجي سر ۾ ڪوهو خيال ڪيو،
هر جاءِ ڏس حق ڪي هو ڏسن ڪين پيو،
مظفر مئخاني ماڳ جو تن پلپل پور پيو،
گم سڀ غير ٿيو، ميم واري مصلحات ۾

* 895 *

رام ريجهائڻوروح ۾ آهي عادت عاشقن،
سجدو صورت سرڪي روش ريت رندن،
مظفر مئخاني ماڳ جا تا سامي سيرڪرن،
گر ٻہ گڏيو تن، هن هيناهين حال سان

* 896 *

مريد محي الدين جو تون چؤ طرف چواءِ،
ساڻي توسان سيد حامي آ هر جاءِ،
بنان بگن شاهہ جي لاڳاپا سڀ لاهہ،
هادي وسي هنباهہ، مظفر مون مسڪين جو

* 897 *

مقدر ڪليو منهنجو جڏهن هلي ڏنم هنباهہ،
وهلو گڏيو ويجهڙو باري بگن شاهہ،
مظفر مون مسڪين جو هادي ٿيو همراهہ،
طالبن تڳاءُ، ٿيو صبح شام سيدا

* 898 *

پير مغان دي هٿون جام شراب پيتوسي،
خام خيال جو خودي والا پهلي پهر سٽيوسي،
خمر خمار انهين ڏاڍا لاشڪ ڪين لٿوسي،
مظفر وچ مئخاني دي آڪر يار مليوسي،

* 899 *

ڪاپائتيءَ ڪَتي پڙ ڪيو پورو،
سنهو ڪيائين سڪ سان آهي اجان اڌورو،
ڪتيم جو ڪوڙو، سو صرافين سچ ڪيو

* 900 *

جي مومن ۾ موجود آ تہ ڪافر ۾ آ ڪير،
الانسان سري و انا سره بيڪ ڀهانو پير،
مظفر مئخاني ماڳ تي آ صوفيءَ سندو سيرُ،
هي تان ناهي غير، آيو اولو ڪري انسان جو

* 901 *

سودو ڪري سرجو عاشق اڏيءَ تي اچ،
ڏسي شعاع شمع جو، تون پتنگ پروانا پچ،
مظفر ڪر مئخان ۾ تون ثابت سارو سچ،
رنگ رنديءَ ۾رچ، تہ ويجهو ٿئين وصال کي

* 902 *

گهيرو غازن تي ڪيو حسن سندي فوج،
عاشقن جي اوج، مظفر ڏس مئخان ۾

* 903 *

آدم جي عنوان ۾ ڪيم صورت سندو سير،
مظفر مئخاني ماڳ تي گم ٿيو سڀ غير،
پاڻ گهمائي پير، وري ويندس وطن تي

* 904 *

مرڻ منهنجو آ مئخاني ويندس ويراڳ ۾ لٽجي،
سرن ۾ پاڻ سمائي وري ايندس ائين مٽجي،

* 905 *

ويس ويراڳ ۾رلجي مئخاني ۾مرڻ منهنجو،
سرن ۾پاڻ ڏيکاري وري ٿيندو ورڻ منهنجو،

* 906 *

پڙهي سڀ پڪا ڪري پنا ڪيئي پورا،
الف ريءَ اڌورا، مڙئي مهيسر چوي

* 907 *

ساٿي ٿئي سڏ ۾ داتا ناهي ڏار،
ونحن اقرب ويجهڙو وٽي ناهي وار،
مظفر جو مهندار، حاضر آ هر جاءِ تي

* 908 *

ڪڏهن آ طالب ڪڏهن آ مطلوب،
ڪڏهن ٻانهو ٻئي جو ڪڏهن پاڻ آ معبود،
مظفر ٿيو موجود، هميشہ هر جاءِ تي

* 909 *

طالبن تڪڙ ڪئي وحدت ڏي وراڻ،
پسي پنهنجو پاڻ، مظفر ڪيائون مشاهدو

* 910 *

سهٽا تون سائل جو سڻ سائينءَ لڳ سوالُ،
دلبر ڏي ديدار پنهنجو هي ڏسي وچ حال،
مظفر هن مسڪين جو جيئڻ آ جنجال،
اندر جو احوال، ڪنهن سان ويهي ڪريان

* 911 *

کنهن سان ويهي ڪريان اندر جو آزار،
سوگهو ٽيس سڪ مان سرس پسي سينگار،
عاشق ٿيو اتهين برھ سندو بيمار،
مظفر مون مسڪين کي تون دلبر ڏي ديدار،
آهيان تو آڌار، پرين ڪر تون پنهنجو

* 912 *

جنم گذاريم جن سان سي نہ سڄڻ سڌ،
مظفر مون مسڪين کي اچي هتي آرام نہ هڏ،
جيڪي سامي هيا گڏ، هِي ڪاپڙي ڪاڏي ويا

* 913 *

فڪر سندي ڦرهي هٿ ڪر هاڻي،
لوچي لا الھ جو تنبو چڙ تاڻي،
پوءِ صوفي سڃاڻي، هادي رهبر حق جو

* 914 *

جن جو هادي حق تن طالبن ڪونهي تئُ،
مظفر موج مهراڻ ۾ ڪُڏي ڪاهي پئُ،
ٻيگو ٻولو ٻوءِ، حشر سندي حساب جو

* 915 *

داتا هن دکيءَ کي ڏيو دلاسو دلجاءِ،
سڄهي ڪين سنسار ۾ ڪين ٻيو ڪنهن جاءِ،
فيض درياهي فيض جو فضل ڪٽي فرماءِ،
مظفر مون مسڪين سان حامي ٿيءُ هر جاءِ،
ناميا نظر نگاھ، ڪج پنهنجي ڪرم جي

* 916 *

هادي وسي هنباهہ ۾ پارس منهنجو پيرُ،
قدم قائم ڪُل تي آهي اڙين جو اڪسير،
مظفر مون مسڪين جو آهي وهلو واهر وير،
فيض وارو فقير، ڪندو ماڙ مُنيءَ تي

* 917 *

هتان هاديءَ معلوم ٿيو رنديءَ وارو راز،
صوفيءَ واري سيرجو آهي نياروانداز،
سڻ الستي آواز، مظفر سندي مئخان ۾

* 918 *

ڪين ڇڏيندا ڪڏهين بندي هيءَ بيڪار،
آهيان آءَ انهن جي پٽيءَ جي پيزار،
مظفر مون مسڪين جي ستت لهندم سار،
سورن سو هزار، دردن ديرا لائيا

* 919 *

ڇڏي باب شرع جا ڪافر ٿي تون ڪاهہ،
مظفر مئخاني ماڳ تي دوست ڏئي دلجاءِ،
پاڻ ۾ جهاتي پاءِ، تہ سونهون ٿئين سير جو

* 920 *

روزا ۽ نمازون ايءُ پڻ ڇڳي چال،
هاديءَ وارو حال، ملي مخفي مام سان

* 921 *

هلت ڪر هاديءَ سان وٺي هيناهون حال،
تہ پورو ٿئي پل ۾ ستت تنهنجو سوال،
مظفر چئي مون سندو معلوم اٿن احوال،
خاصور رکي خيال، پسڻ ڪر پرينءُ جو

* 922 *

ساجهرا تي سسئي ڪرڪو وارو وس،
مظفر چئي مسڪين کي رج ۾ رهبر رس،
ڏورڻ منجهان ڏس، پوندءِ هوت پنهل جو

* 923 *

هو روانا رات ٿيا مون کي نه نيائون ساڻ،
مظفر مون مسڪين جي ڪهڙي تن کي ڪاڻ،
ان الله مع الصابرين ڄاڻ اهوئي ڄاڻ،
سات ڏئي سرواڻ، منهنجو هاڙهي ٿيندم حمائتي

* 924 *

من ارواح جي ملڪ ۾آهيان پاڻ امام،
الف ميم مشاهدو ٻيو ڪيان ڪين ڪلام،
رنديءَ واري رمز ۾ رهج مست مدام،
هتي مظفر نام، آيئي ڪهڙي عضوي

* 925 *

آيا جي درگاهه سي موٽيا ڪين وري،
رهبر رهبري، ڪامل ڪري تن جي

* 926 *

جهڙا گل گلاب جا تهڙيون سندن مُڪِڙيون،
آهن عجيبن جون اجا وڏ اکڙيون،
ڪاڻ شڪار چڙهيون، مظفر مون مسڪين ڏي

* 927 *

مين ويڪياهي تاب تجلي برحق بگن شاهه جلووگر
هادي و مهدي مڪمل فائق فياضي فيض ور

همه اوستي صوفي با صفا، بزرگ، شاعر

فقير مظفر علي مهيسر صوفي القادري (1962 _ 2017)

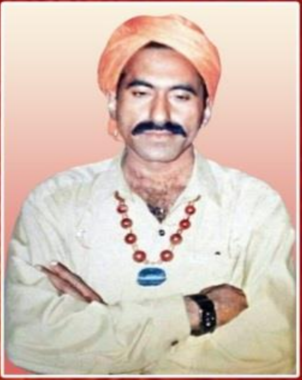

غير ڪڏان نظر نه آوي، مين جو هي حق ڄاتا،
هي جو حال هادي والا، سارا مين سڃاتا،
”مظفر“ وڃ مئخاني دي، مين راهه اهو هي پاتا.

فقير مظفر سائين کي ننڍي هوندي کان ئي موسيقي ۽ تصوف واري شاعريءَ جو شوق هو. ابتدائي تعليم پوري ڪرڻ کان پوءِ پاڻ روحاني تبديليءَ طرف مائل ٿي، درويشن سان گڏ نچندي، صوفياڻي شاعري ڳائڻ شروع ڪيائون. جڏهن هوش ۾ آيا ته محبوب جي محبت ۾ پيرن ۾ گهنگهرو (ڇيرِ) ٻڌڻ ۽ گيڙو ويس پائڻ لڳا.

مظفر فقير درگاهه امباهه شريف، لَکي، شڪارپور جي سجاده نشين سيد بگن شاهه ولد داتا ولايت شاهه جيلاني (1911_1982ع) امباهه شريف لکي، شڪارپور جن جا مريد ٿيا ۽ دست بعيت ڪيائون. فقير مظفر سائين پنهنجي مرشدن جي خدمت ڪئي ۽ فنا في مرشد ٿي، خرقه خلافت حاصل ڪيائون. سائين مظفر فقير سنڌي، اردو ۽ سرائڪي زبان جا صوفي شاعر آهن. پاڻ پنهنجو قلمي نالو ”مظفر“ استعمال ڪيو اٿائون. پاڻ هڪ سٺا موسيقار ۽ ڳائڻا پڻ هئا. فقير مظفر سائين وحدت الوجود ۽ همه اوست جي تصورن جا پابند ۽ مبلغ هئا، جيڪي سندس شاعريءَ جا موضوع آهن. پاڻ متقي درويش ۽ صوفي بزرگ آهن.

ISBN 978-969-23964-1-6

مزار: صوفي فقير مظفر علي

ڳوٺ رفيق مهيسر، خيرپور ميرس، سنڌ